

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LILAH RAINIE

Bad
DUKE

A MODERN ARISTOCRACY
BREEDING ROMANCE

BAD DUKE

MODERN BİR ARİSTOKRASİ ÜREME ROMANTİZMİ

LILAH RAINÉ

Kötü Dük
Copyright © 2024 by Lilah
Raine Tüm hakları saklıdır.
Birinci Baskı.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, gerçek olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Herhangi bir gerçek şirket ve/veya ürün adının kullanımı sadece edebi etki içindir. Diğer tüm ticari markalar ve telif hakları ilgili sahiplerine aittir.

LILAH RAINE'D E N MODERN BİR ARİSTOKRASİ
ÜREME ROMANTİZMİ

YAZAR NOTU

*****Uyarı*****

Kötü Dük bir kurgu eseridir ve yetişkinlere yönelik içerik barındırmaktadır. Serinin doğası gereği, bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği çeşitli konularla karşılaşmayı beklemelisiniz ve 18 yaşından büyük okuyucular için tasarlanmıştır.

Herhangi bir sorunuz varsa lütfen yazarla iletişime geçin.

authorlilahrainepa@gmail.com

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>
<u>Bölüm 36</u>
<u>Bölüm 37</u>

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Sonsöz

İntikam Benim Olsun

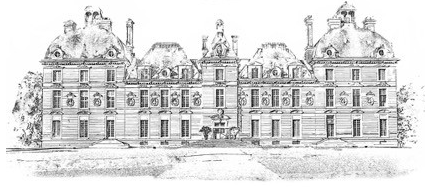
Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Yazar Hakkında

CHAPTER ONE

ALEX

I Başımı arkaya eğip ciğerlerimde tuttuğum dumanı havaya savuruyorum. Havamda bile değilim. Önümde dans eden iki kızla ilgileniyormuşum gibi davranıyorum. Aklımda çok fazla şey var. Ancak Trent, gösterilerinin her bir umutsuz saniyesini takdir ediyor. Çenesine bir fiske vurarak birini yanına çağırıyor ve kız ona doğru ilerlerken baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsüyor. Arkadaşı bunu ikimizden bir işaret olarak almış olmalı çünkü dizlerinin üzerine çöküyor ve halımın üzerinde bana doğru sürünmeye başlıyor. Tırnakları özel dikim takım elbisemin bacağına gezinirken gözleri benimkilere odaklanmış durumda. Dizlerinin üzerine, bacaklarımın arasına oturup kemerimi çözmeye başladığında kaşlarımı çatıyorum. Adını ya da onu buraya kimin davet ettiğini bilmiyorum. Ama bu alışılmadık bir şey değil. Evim her zaman kesintisiz bir partidir. Uyuşturucu bedava ve alkol hiç durmadan akıyor. Çoğu zaman ben burada bile değilimdir. Şu anda ellerini şaftıma dolamış olan bu kız buraya iyi vakit geçirmek için geldi ve başka bir gece olsaydı ona bir tane göstermeye hazır olurum.

Trent'in çoktan taşaklarını arkadaşının içine soktuğu diğer kanepeye bakıyorum. Ukala herif kızın kış yanaklarını sıkıp sikinin üzerinde zıplatırken omzunun üzerinden bana göz kırpmıyor. "Söylentiği duydum ama..." Tüm dikkatini sikime veren kız, beni pantolonumdan çıkarıyor ve ona doğru eğilirken pompalanmış kolajen dolu dudaklarını yalıyor. "Biraz hava almam lazım." Ayağa kalkıyorum, onu kışının üstüne deviriyorum ve balkona doğru ilerlerken kendimi geri çekiyorum. Dışarı çıktığımda, gümbürdeyen müzik eşliğinde kapıyı kapatıyorum ve şehir manzarasına bakıyorum. Buradaki hava o kadar da temiz olmayabilir ama şehirde bulabileceğiniz en iyi hava. Birkaç keskin fotoğraf sadece

kafamı toplamaya yetecek kadar. Bu gece çok gerginim ve bunun için kendime kızıyorum. Yarın için gergin olmamalıyım. Babamın hayatımda önemsiz bir figür olduğuna yıllar önce karar vermiştim. O halde neden beni malikâneye çağırarak bu kadar sinirlenmeme ve kafamın karışmasına neden oldu?

Yıllardır asi olarak etiketlendim, babam benden utandığını saklamıyor ve ben de onun fikirlerini önemsiyormuş gibi yapmıyorum. Çok çalışıyorum ve daha çok oynuyorum ve bunun için özür dilemiyorum. Hayatım bitmek bilmeyen bir parti, inmeye korktuğum bir yükseklik oldu. Hiçbir pişmanlığım yok ama bugün erken saatlerde beni görmek istediğini duymak içimde bir şeyleri yerinden oynatmışa benziyor. Birdenbire bu gece burada, tanımadığım bu insanların arasında olmak kendimi başarısız hissetmeme neden oldu.

"Hey, Alex!" Trent, gecenin büyük bölümünde elinde tuttuğu kokain tepsisiyle kapıdan içeri dalıyor. "Az önce o alingan, küçük kıızıla aletini yalatmaktan vaz mı geçtin?" Omzunun üzerinden cam kapıya bakıyor ve gülüyor. "Fazla uzun sürmedi." Sorusunu duymazdan geliyorum. Böyle hissetmekten zaten nefret ediyorum, bunun için çağrılmaya ihtiyacım yok. "İnsanlar izlerken bunu yapmanın beni nasıl azdırdığını biliyorsun." Tepsiyi aramızdaki masaya koymadan önce göz kırpmıyor. "Bu şey çok iyi. Son partiden çok daha iyi." Bana bir yirmilik uzatıyor, bir yandan da American Express'ini kullanarak bana bir sıra kesiyor. "Biz sadece en iyisini dağıtırız." Bitirmesini bekledikten sonra öne doğru eğilip parayı çekiyorum. Trent haksız değil, geçmişte aldığım mallar bu kadar iyi değildi ve bana çok para kazandıracağından eminim. Bu da bana şunu hatırlatıyor.

"Danny ve arkadaşından haber alan oldu mu?" Bistro sandalyesine oturup kendime bir sigara daha yakarak kontrol ediyorum. Trent başını eğdi ve salladı.

utanarak. "Dinle Alex, kuzenim olduğu için Danny'ye kefil olduğumu biliyorum ama-" "Bu senin suçun değil," diye onu temin ediyorum. Trent'le yıllardır arkadaşız, ona hayatım pahasına güvenirim. Bununla birlikte, onun aptal kuzeni zekama hakaret ettiği için hak ettiğini bulacak. O ve arkadaşından mal çalabileceklerini sandılar. İkisi de Trent tarafından saçmalıklara müsamaha göstermeyeceğim konusunda uyarılmalarına rağmen. "Sadece benim hakkımdaki fikrini değiştirmesini istemedim. Uzun zamandır arkadaşız. Seni kardeşim gibi seviyorum," diye itiraf etti. "Unut gitsin. Dediğim gibi, bu senin suçun değil." Başımı sallıyorum. Şu anda, bir kilo kokain kaybetmek endişelerimin en küçüğü. Babam beni yılda sadece iki ya da üç kez arar ve her seferinde de bir tür sosyal etkinlik için arar. İmajı onun için önemli ve kötü bir evlat, yabancılaşmış bir evlattan daha iyidir. Ama bu sefer farklı. Özel bir durum yok. Bir şey kanıtlaması gereken kimse yok. Sadece o ve ben olacağız.

"Peki, oradaki kız, hani şu taşaklarını emmek isteyen kız... bahse girerim babasının bir parlamento üyesi olduğunu bilmiyordun?" Kaşlarını bana doğru oynattı. "Babasının kim olduğunu biliyorum, kulübün bir üyesi," diye bilgilendiriyorum onu, sonra yüzündeki şoku fark edince gülüyorum. "Az önce arkadaşının külot çizgisinden bir çizgi çekti ve bu da bana neden burada olup tüm aksiyonu kaçırdığını merak ettirdi." "Aklımda çok şey var," diye itiraf ediyorum, sigaramdan uzun bir nefes daha çekerek. Başka bir şey söylemeye hazır değilim. Trent'i uzun yıllardır tanıyor olabilirim ama bu ona kafamın içinde olma hakkını kazandırmaz. "Endişelenecek ne olabilir ki? Hayatına bir bak, Alex. Hepsi de seni becermek isteyen kadınlarla dolu bir dairen var. Birinci sınıf tedarik parmaklarının ucunda..." Parmağını tepsideki kokain yığınının batırdı ve kanıt olarak önümde tuttu, "...ekle

Buna bir de zengin ve yakışıklı olduğunuz gerçeğini eklersek, daha ne isteyebilirsiniz ki?"

"İşte milyon dolarlık soru bu." Ayağa kalkıp dirseklerimi balkon duvarına dayıyorum, şehre bakıyorum ve az önce saydığı her şeye sahip olmama rağmen neden yarın ailemin yanına döndüğümde kendimi başarısız hissedeceğimi düşünüyorum.

Babam beni koridorda bekletirken, kendimi suçlu bir çocuk gibi hissederek yere bakıyorum. Bunun taktiksel olduğuna şüphe yok. Theodore Stanley otoritesinin sürekli hatırlatılmasına ihtiyaç duyan bir adam. Etrafıma şöyle bir göz gezdirdiğimde burada hiçbir şeyin değişmediğini fark ediyorum. Havada hala hatırladığım o havasız atmosfer var, duvarlar hala babamın topladığı eski soluk sanat eserleriyle kaplı; ve kapının diğer tarafındaki adamı düşündüğümde hala o derin öfkeyi hissediyorum.

"Alexander." Tanıdığım bir ses duyduğumda dizlerimin üzerinde kavuşturduğum ellerimden başımı kaldırıyorum. Barnaby ben doğmadan önce de buranın personel müdürüydü, onda da değişen pek bir şey yok gibi görünüyor, belki sırtının biraz daha eğri büğrü olması ve saçlarının seyreilmesi dışında. "Baban şimdi seni görecektir." Gülümsüyor, babamın ofisinin kapısını açarken beni gördüğüne memnun olmuş görünüyor. İçeri giriyorum ve masasının arkasında oturan yaşlı adamı gördüğümde ne kadar zayıf görüldüğünü fark ediyorum.

"Baba." Başımı sertçe sallıyorum ve odanın köşesinde oturan Samuel-Hamilton'ı fark ediyorum, bu da beni hemen ayağa kaldırıyor.

"Bunun özel bir randevu olduğunu sanıyordum?" Gözlerimi sümüklü pisliğe diktikten sonra tekrar kendi

Baba.

"Samuel benim güvenilir bir danışmanımdır. Aramızda sır yoktur." Öksürmeye başlamadan önce cümlesini zar zor bitiriyor, gözleri sulanıyor ve titreyen eli yanındaki su bardağına uzanıyor. Yardım etmek için hamle yapıyorum ama eski dost Samuel önce davranıyor.

"Sizi neden buraya çağırdığımı söyleyerek lafı dolandırmayacağım. Eminim sağlığımın iyi olmadığını kendiniz de görüyorsunuzdur, bu da demek oluyor ki-"

"Bu da biraz sorumluluk almaya başlaman gerektiği anlamına geliyor." Tekrar öksürmeye başlayınca Samuel onun sözünü keser.

Fikrinin hoş karşılanmadığını belirtmek için o her şeye burnunu sokan herife dik dik bakıyorum ve babam kendini toparladıktan sonra oturmam için önündeki koltuğu işaret ediyor.

"Çok yakında unvanımı, mülkümü ve servetimi miras alacaksın." Kelimeler dilinden asitle karıştırılmış gibi dökülüyor.

"Sanırım senin servetine ihtiyacım olmayacağını uzun zaman önce anlamıştık." Yaşlı adama gülüyorum, hiçbir zaman göz göze gelmedik ve eminim benimle bu konuşmayı yapmak zorunda kalmak onu mezara gönderen şey kadar öldürüyor.

"Bu parayla ilgili değil Alexander. Eğer öyle olsaydı, seninle ilişkiyi uzun zaman önce kesmiş olurum." Samuel'in sırtıttığını fark ediyorum ve ona nasıl acı çektirebileceğimi düşünmek için kendime izin veriyorum. "Bu ailemizin itibarıyla ilgili. Unvanımızla. Ailemizin neredeyse iki yüzyıldır sahip olduğu bir unvan. Adımızı iyi bir şekilde devam ettirme sorumluluğuna sahipsiniz."

"Senin gibi." Başımı sallıyorum ve yaşlı piç kurusuna homurdanıyorum. Mükemmel olmaktan uzak olduğunu o da en az benim kadar biliyor.

"Bütün insanların günahı vardır, ama senin..." Sanki ayakkabısına yapışan bir şeymişim gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Sen-"

"Ben kendi servetimi yaptım." Ona, onunkilerin hiçbirine ihtiyacım olmadığını hatırlatıyorum. Hayatımı olduğu gibi seviyorum. O kadar da meşru olmayabilir, tehlikeleri de var ama evden ayrıldığım gün bu adama hiçbir şey için bel bağlamayacağıma yemin ettim.

"Bunların hiçbir önemi yok Alex. Ben öldüğümde Hatherly Dükü olacaksın, bu evde yaşayacaksın ve ailemizin geleneklerine uyacaksın."

Ceketimin iç cebinden bir sigara çıkarıp yakarken, "Dikkat et, bunu bir emir gibi söylüyorsun ve artık ne senden ne de başkasından emir almıyorum," diye uyarıyorum.

"İstediğin kadar nefret et, bu senin doğuştan hakkın." Samuel odanın diğer tarafından bana kaşlarını çatmaya devam ederken, babam başını güçsüzce sallıyor.

"Tamam, yani birkaç etkinliğe katılmam, yerel hayır kurumlarına biraz para aktarmam ve becermek için personelin en güzel kadın üyesini seçmem gerekiyor. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey gibi görünmüyor." Babama yargılayıcı bir kaş kaldırıyorum ve başka bir öksürük krizine girdiğinde bunun uygun bir zamanlama olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Kendini toparlarken yüzümdeki kendini beğenmiş ifadeyi koruyorum, sonra elini masasına vurup otoritesini geri kazanmaya çalıştığında başımı espiyle sallıyorum.

"Ne demek istediğimi biliyorsunuz! Tüm yasadışı faaliyetleriniz sona ermeli. Sahip olduğunuz yerler satılmalı ve onlarla olan tüm bağlarınız kopmalı."

"Sopalarımı mı kastediyorsun?" Ben de ona bakıyorum.

"Alex, dükler genelev işletmez."

"*Ben* de öyle." Samuel'in kıs kıs gülmesine aldırmadan bu noktayı çok açık bir şekilde ifade ediyorum. O pisliğin suratını odanın diğer tarafındaki Stanley kupa dolabına sokmayı çok isterdim.

"Yıllar boyunca yaptıklarınızı görmezden geldim. İşinize karışmadım. Şimdi senden doğru olanı yapmanı istiyorum. Sadece benim için değil, ataların için de." Büyükbabamın ve ondan önceki babasının portrelerinin bizi izlediği odaya göz gezdiriyor. Hepsinin gözleri babamla aynı korkutucu bakışlara sahip ve bunun ne kadar gerçek olduğunu anladığımda duvarlar üzerime geliyor. Elbette, ne olmak için doğduğumu hep biliyordum. Ben Theodore Stanley'nin bırakın oğlunu, tek çocuğuyum. Adam yıllarca bekâr hayatının tadını çıkarmış, ellili yaşlarına geldiğinde bir varisi olmayınca paniğe kapılmış. İşte o zaman annemle tanıştı ve hayatını mahvedeceği kişi olarak onu seçti.

"Ben ve Samuel bazı potansiyel eşleşmeleri araştırıyorduk." Samuel'i masaya çağırıyor ve kahverengi bir zarftan fotoğraflar çıkarmaya başladığında hemen tekrar gülmeye başlıyorum. *Bu şerefsizler ciddi olamaz.*

"Bu da ne böyle?" Altı kadın yüzüne bakıyorum masanın üzerinden bana bakıyorlar. "Bu Emellie Deauvier, babası-"

"Hayır..." Samuel'in sözünü kestim. "...Demek istediğim, neden bana bu kadınları gösteriyorsun? Cidden sizin dizininizden bir eş seçmemi mi bekliyorsunuz?" Beni hiç tanımayan bu adamların bağlanmam için uygun gördükleri kadınlara tekrar bakıyorum ve daha da çok gülüyorum.

"Bir varis sahibi olmak bu ailenin geleceği için çok önemli," diye hatırlatıyor babam.

"*Sen* ellili yaşlarına kadar bunu umursamadın, ben neden umursayayım?" Ona sertçe soruyorum.

"Çünkü Alex, bizden öncekilerin hatalarından ders almalıyız. Belki de seninle ilgilenmek için çok yaşlıyım. Olduğun şeye dönüşmene izin verdim ve şimdi ölüm döşegime ailemizin uğruna çalıştığı her şeyi mahvedeceğın endişesiyle gidiyorum." Yumruklarımın öfkeyle sıkıldığını hissediyorum, bu pislik beni yargılamaya nasıl cüret edebilir?

"Bir eşe, sana destek olacak birine, bu ailenin unvanını hala hak ettiğini şüphe duyanlara hatırlatacak birine ve bu unvanı sürdürmende sana yardımcı olacak birine ihtiyacın olacak."

"Büyük güç büyük sorumluluk getirir' konuşmasına ihtiyacım yok. Ve *kesinlikle* bir eşe ihtiyacım yok." Resimleri tek tek topluyorum ve kapıya yönelmeden önce Samuel'in göğsüne tıktırıyorum. Yaşlı bir adamın suratını dağıtmadan önce buradan siktir olup gitmeliyim.

"Alex!" Kapıya varmadan önce babam bana sesleniyor. "Bu aileyi hayal kırıklığına uğratma."

Arkamı dönüp büyükbabamın resmine bakıyorum, hiç tanışmadığım ama hakkında harika şeyler duyduğum bir adamdı.

"Senin yaptığından daha kötüsünü yapamam." Kapıdan çıkıp arkamdan çarpmadan önce babama son bir kez hakaret ediyorum.

Evden çıkıp çakılların üzerinden arabama doğru ilerliyorum ki oradan defolup gidebileyim.

"Veda etmeden mi gidiyorsun?" İyi tanıdığım başka bir ses beni durduruyor ve içinde bulunduğum ruh haline rağmen dönerken gülümsüyorum

etrafta.

"Ne bok yemeye hâlâ burada çalışıyorsun?" Will'i gördüğümde başımı sallıyorum, kollarının üzerinde bir tüfek ve çamur içinde kalın botlarıyla duruyor.

"Kimse burayı benim kadar iyi bilemez." Kıçını motorumun kaputuna yaslarken ukala bir sırıtışla bana ateş ediyor. Kulağının arkasındaki esrarı alıp ateşliyor.

"Demek patron seni çağırdı, ha?" Başıyla babamın ofisinin penceresini işaret ediyor. İzlendiğimizden hiç şüphem yok ama umurumda değil.

"Öyleydim." Babamın ölüyor olmasını umursamadığım için birden kendimi biraz kötü hissettim, özellikle de Will babasını yirmi yıl önce kaybettiği için. Jack Rudge iyi bir adamdı. Öğrenmeye değer her şeyi ondan öğrendim. Onunla ve Will'le kulübede yediğim akşam yemeklerini, ailemle birlikte katlanmak zorunda kaldığım şatafatlı yemeklere tercih ederdim. Büyürken pek arkadaşım olmadı. Annem beni toplumumuzdaki diğer tüm çocukların gittiği yatılı okula göndermeyi reddetti. Babam da devlet okuluna gitmeme izin vermedi, bu yüzden evde eğitim aldım. Will ve ben kardeş gibiydik ve bu mülk bizim oyun alanımızdı.

"Biliyorsun, neredeyse iki aydır yatağından çıkmadı. Bugün senin için kalktı ve giyindi." Will yaşlı piç için üzgün görünerek beni bilgilendirdi.

"Ne kadar ömrü kaldığını söylüyorlar mı?" Çocukluk arkadaşımın parmaklarından esrarı alıp geri çekiyorum. Dürüst olmalıyım, yerli malını yenemezsin.

"Hizmetçilerden biriyle küçük bir ilişkim var, Leah. Belki birkaç hafta diye düşünüyor ama kim bilir?" Omuzlarını bana doğru silkiyor.

"Şehre geri dönmeliyim." Arabamın kapısını açtım.

"Şehir hayatı nasıl?" Will alaycı bir şekilde soruyor. On yıl önce evden ayrıldığımda Will'den benimle gelmesini istedim, Barnaby ve karısı Mary ile birlikte arazideki kulübelerden birinde yaşıyordu, küçük bir bekçi olarak neredeyse hiçbir şey kazanmıyordu ve burada onun için hiçbir şey kalmamıştı. Ama bu topraklar onun bildiği tek şeydi. Babam, yeterince büyür büyümeyen ona Jack'in işini vereceğine söz vermişti ve o da bundan memnundu.

Direksiyona geçtiğimde "Kaotik," diye cevap verdim.

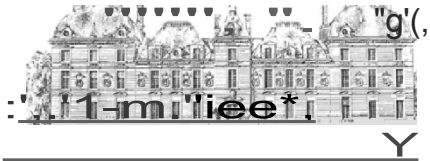
"Evet, bütün o kadınların kendini sana atması *gerçekten* zor olmalı." Gülüyor. Ona bakıyorum, neler yaptığımı nereden bildiğini merak ediyorum.

"Telefonum var, manşetleri görüyorum. Leah da sürekli yüzünün çıktığı dergileri okumayı seviyor. Baban da öyle."

"Bir ara kulübe uğramalısın, biraz eğlenirsin." Anlatmak istediği her neyse görmezden geliyorum. Magazin basını benim yaptığım şeyleri haber yapmayı seviyor gibi görünüyor, bu da bazen diğer işimi yürütmemi zorlaştırıyor. Yaşam tarzımın diğer yönlerini gizli tutmak için onlara zaman zaman görmek istedikleri şeylerden biraz vermekten mutluluk duyuyorum.

"Hayır, o bokun bana göre olmadığını biliyorsun. Ve bundan en iyi şekilde yararlanmak istiyorsun. Tıpkı eski günlerdeki gibi benimle birlikte bu arazide sıkışıp kalman uzun sürmeyecek." Dönüp patikadan ormana doğru ilerlemeden önce düz şapkasını bana doğru kaldırıyor ve ben de yakında bana ait olacak devasa görkemli eve bakıyorum. Benim yerimde duran çoğu erkek şu anda kendini oldukça şanslı hissederdi. Ama ben öyle hissetmiyorum. Şu anda tek hissettiğim kapana kısılmışlık.

CMAFTER

ani'

'-L.,!.)" . *T.y ""-- |. ° ° °

OLIVIA

“J Amie?” Dairemin kapısını açıyorum ve her yerin alt üst olduğunu görünce donup kalıyorum.

"Jamie!" Paniklemeye başladığımı hissettiğimde kardeşimin adını tekrar söylüyorum.

"Liv?" Yatak odamdan koşarak geliyor, omuzlarımdan tutup beni öyle bir sarsıyor ki kemiklerim zangırdıyor. Gözleri kırmızı çerçeveli, yuvalarından fırlamış ve sanki günlerdir uyumamış gibi görünüyor.

"Yine mi alem yapıyorsun?" Midem bulanıyor gibi hissederek soruyorum. Tam rayına oturduğunu düşündüğüm anda böyle bir şey yapıyor.

"Geçen hafta sana verdiğim para nerede?" Sesindeki titreme beni korkutuyor. Kardeşimi bu şekilde çok kez gördüm ve evet, paranoyaklaşma eğilimi var ama bu çok farklı hissettiriyor.

"Bana söylediğin şeyi yaptım, kirayı ödedim." Kendimi onun pençelerinden sıyrıp yere düşmüş olan lambayı kaldırarak işaret ediyorum.

"Hayır. Hayır. *Hayır!*" Elleri perişan bir halde yüzünde geziniyor.

"Jamie, neler oluyor? Beni korkutuyorsun."

"Şehirden çıkmam lazım, olan biten bu." Yine telaşla daireyi karıştırmaya başladı. "Hiç nakit paran var mı, herhangi bir şey?" Mutfak çekmecelerini çıkarıp boşaltmaya başladı.

"Hiçbir şeyim yok, bunu biliyorsun. Peki neden şehirden ayrılmak istiyorsun, ne oldu?"

"Danny'nin fikriydi. Kuzeni Alex Stanley ile yakınmış ve Danny'ye onun için damlalık yapma işi bulmuş." Pasaportunu bulup kot pantolonunun arkasına sokuyor. "O damlalar büyüdü." Dağınıklığın üzerinden tırmanıp

yere oturur ve bir sandalyenin üzerine çıkarak mutfak dolaplarının üstüne bakar "İki kişilik bir işti, o yüzden beni de dahil etti. Ve çok fazla vardı Liv. Çooooook fazla. Fark etmeyeceğini düşündük."

"Ne yaptın sen Jamie?" Düşündüğüm şey olmaması için Tanrı'ya dua ederek ona bakıyorum.

"Danny bir blok aldı. Sadece bir blok. Planladığımız işi kurmak için yeterli olurdu." Bana doğru geri geldi.

"Oh, Jamie, hayır..." Başımı sallıyorum, midem bulanmaya başlıyor. "Babam parayı üç katına çıkarabileceğimizi söyledi.

arkadaş tamir etmişti. Kazandığımız parayı saklayacak ve daha sonra aldığımız bloğun yerine başka bir blok alacaktık."

"Babama mı gittin?" Onu iterek yolumdan çekiliyor ve odama doğru ilerliyorum. Şu anda ona bakamayacak kadar kızgıyım.

"Bekle Liv. Yapmak zorundaydım. Teslim ettiğimiz malzeme kilitli bir konteynırda tutuluyordu ve Stanley'nin 10 günlük katı bir kuralı var. Malzeme bırakılır ve 10 gün sonra alıcı tarafından alınır. Bloğu değiştirecek parayı bulmak ve sonra da diğerlerinin yanına geri koymak için on günümüz vardı. Onu da kalitelisiyle değiştirecektik. Ama bir şekilde Stanley onun kayıp olduğunu biliyordu. Ve dün gece lanet dövüş suya düştü. Kesin olması gerekiyordu."

"Babam için hiçbir şey kesin değildir." Başımı sallıyorum, ağabeyimin bu kadar aptal olabileceğine inanamıyorum.

"Buradan uzaklaşmam gerek. Alex bizi arıyor, bizi bulması an meselesi ve..."

"Alex Stanley." Onu doğru duyup duymadığımı kontrol ediyorum. "Birkaç gece kulübünün sahibi olan ve babasının parasıyla yaşayan zengin bir pislik değil mi o?" Daha önce telefonumda onunla ilgili makaleler görmüştüm ve bir playboy olduğu kesin olsa da gangster değil.

"Deli misin sen? Alex Stanley dalga geçilecek biri değil. Sosyal itibarının çok ötesinde bir gücü var. Cebinde insanlar var. *Büyük* insanlar Liv. Şehrin her yerinde kulüpleri var ama içlerinden biri farklı." Odada sadece o ve ben olmamıza rağmen sesi alçalıyor. "Yüksek sosyetedен, önemli erkeklerin üye olduğu bir kulüp. Babasınınki gibi unvanları olan adamlardan bahsediyorum. Politikacılar. Ünlüler... Gizliliğin garanti altına alınmasını isteyen erkekler, kafayı bulduklarında hepsi The Residence'a gider."

"O zaman neden onunla yattın?" Sabrımı kaybettiğimi hissettiğimde tüm kirli detayları görmezden geliyorum. Bu Jamie'nin tipik özelliğı, hiçbir şeyi düzgün yapamıyor. Bunu düşündüğüm için benden nefret edecek ama tıpkı babamıza benziyor.

"Hadi Liv, bir şeyler yapmalısın. Çalıştığın dans okulu iyi para veriyor, değil mi?"

"Hayır Jamie, bu iş boktan bir iş ve bundan kaçmanın çözüm olduğunu sanmıyorum. Belki bu adamla konuşabilirsin. Özür dile." Başka bir seçenek olmalı diye düşünüyorum. Ağabeyim ne kadar aptal ve sinir bozucu olsa da beni terk etmesini istemiyorum. Eğer giderse yapayalnız kalırım.

"Olivia, Alex kendisinden çalan birini affetmeyecektir. Benim peşime düşecek ve düştüğünde..." Korkmuş gözlerinin yaşlarla dolmasını ve giderek daha fazla alıştığım hayal kırıklığının yüzüne yansımalarını izliyorum. "Kendine iyi bak, küçük kardeşim." Kollarını bana sıkıca sarıyor. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim... yine." Yavaşça beni bırakıyor ve geri çekiliyor, kapının yanında duran sırt çantasını omzuna alıyor ve çıkarken arkasından çarpıyor. Ayağı kalktım ve kapıya baktım,

Olanları sindirmeye çalışıyordum. Sonra gözyaşlarına boğuldum, şimdi ne yapmam gerektiğini merak ediyordum. Burayı tek başıma karşılayamam. Kazandığım parayla şehirde hiçbir yerde yaşayamam. Alex Stanley gibi zengin bir adam, Jamie ona ne kadar üzgün olduğunu gösterirse, elbette affedici olabilir. Kardeşimi tanıyorsam, bunu denemeyecek kadar gururludur. Her iki durumda da, geri çekilip elimde kalan tek kişiyi kaybetme riskini göze alamam.

Hemen telefonumu çıkarıp Alex Stanley'nin adını Google'da aratıyorum. Hatherly Dükü Theodore Stanley'nin oğlu olduğunu doğruluyor, bu da Jamie'nin karıştığını iddia ettiği her şeye inanmayı zorlaştırıyor.

Sahibi olduğu bazı gece kulüplerinin isimlerini bulmam uzun sürmedi. Bunlardan biri olan The Vortex'in bu akşam yeniden açılışı var ve sanırım kulübün sahibi de orada olacak.

Kardeşim hayatı boyunca benimle ilgilendi. Şimdi benim ona bakma zamanım geldi ve bunu aklımda tutarak gözyaşlarımı siliyorum ve sürünmek için uygun bir kıyafet bulmak üzere odama geri dönüyorum.

CMAFTER
ÜÇ

ALEX

Ofisimde otururken, ağır bas sesler etrafımdaki duvarları titretiyor. Ben. Benim gözler vardır sabit üzerinde ve halka Ben anneme ait olan holding.

"Ondan daha iyi bir adam ol." Kafamın içinde onun sesini duyuyorum ve gözlerimi kapattığımda gülümsemesini görüyorum.

Bugün malikaneden ayrıldığımdan beri babamın söylediklerini düşünüyorum. Geçtiğimiz on yıl boyunca hayatımı tam olarak istediğim gibi yaşadım. Unvan yok, sorumluluk yok. Oraya geri dönmek zorunda kalacağımı düşünmeme bile izin vermedim.

Bu gece büyük bir gece, burası büyük bir tadilattan sonra yeniden açılıyor ve aylardır etrafında büyük bir heyecan var. Aşağıda olmalıyım, yüzümü göstermeli ve insanlara buraya ne için geldiklerini göstermeliyim. Herkes asıl tüneğinden düşen kötü çocukla parti yapmak istiyor. Hakkımda okuduğum manşetlerin neredeyse hiçbiri doğru değil. Öp ve anlat hikayelerine artık dikkat bile etmiyorum çünkü çoğu zaman doğru olup olmadıklarını bile hatırlayamıyorum. Belki de babam haklıdır. Belki de yaşadığım bu hayat, gerçekte kim olduğumdan ve ne yapmam gerektiğinden büyük bir dikkat dağıtıcıdır.

Kapının gürültüyle çalınması üzerine yüzüğü kutusuna geri koyup üst çekmeceme yerleştiriyorum. Patrick adamlarımın en irisi ve içeri girdiğinde halinden çok memnun görünüyor.

"Onu bulduk patron." Gülümsemesi tıpkı lanet ruhu gibi karanlık ve o hastalıklı kafasında Danny ve arkadaşının nasıl acı çekeceğini planladığını görebiliyorum.

"Nerede o?" Yumruklarımı sıkıyorum. Yaşadığım günden sonra o pislikle biraz eğlenmeye meyilli hissediyorum kendimi.

"Levi arabayı personel girişinin yanındaki sokağa çekti, onu kamyonetinin bagajında tutuyor."

"Peki, onu buraya getirin." Ona siparişini verdim ve işi bitirmek için ayrıldığında kendi kendime gülümsedim. Bu sabah babamla görüştüğümden beri gerginim, Danny Poulton'dan bazı cevaplar almak bu gerginliği azaltmaya yardımcı olacaktır.

Adamlarımın onu buraya sürüklemesini beklerken kendime sert bir şeyler dolduruyorum, bu gece iyi vakit geçirmek için dışarıda olan tüm insanlar tarafından görülmemek için personel koridorlarını ve merdivenleri kullanıyorum. Sonunda kapı açılıyor ve ben yavaşça arkamı dönüp hırsız küçük piçle yüzleşiyorum.

"Ahhh, Danny oğlum." Odaya fırlatılan çaresiz enkaza gülümseyerek bakıyorum ve yerde tökezleyerek masama doğru ilerlemesini izliyorum.

"Seni bulmak zor oldu. Daha iyi bilmesem benden saklandığını söylerdim." Başımı eğip onun korkusunu içime çekerken başı bir o yana bir bu yana hareket ediyor.

"Oturun, eminim yokluğunuzu bana açıklamak istersiniz." Masamın diğer tarafındaki sandalyeyi işaret ederken bok çuvalına kibarca gülümsüyorum. Yavaşça kendini yerden kaldırıyor, göğüs kafesini kucaklıyor ve benimle göz teması kurmayı reddediyor.

Birinin doğruyu söyleyeceğini umuyorsanız bu asla iyiye işaret değildir.

"Birbirimizi en son ne zaman gördüğümüzün üzerinden geçelim. Sana çok değerli bir teslimatı emanet ettiğimi hatırlıyorum, bana söylendiğine göre yerine tam olarak ulaşmamış." Ellerin nasıl titrediğini ve gözlerinin dizlerine nasıl sabitlendiğini fark ederek ona hatırlatıyorum.

"Bana bir açıklama yapmak ister misin?"

Danny başını sallar ve baskı altında ağlamaya başlar.

"Hadi ama Danny, gözyaşlarını istemiyorum. Cevap istiyorum." Dirseklerimi masama dayayarak öne doğru eğildim.

Yine başını sallıyor ve bu, ağladığı tüm o zayıf gözyaşlarının kucağına düşmesine neden oluyor.

"Kardeşinin, hakkındaki tecavüz suçlamalarını temizlemek için bölgedeki en iyi avukatı nasıl tuttuğunu bana açıklamak ister misin?" Karşımdaki işe yaramaz herifin bana bir şeyler söylemesini ve gözlerimin içine bakacak kadar taşak büyütmesini bekliyorum.

"KONUŞ!" O kadar yüksek sesle bağıriyorum ki onu bana getiren iki adam şok oluyor. Sesimi yükselttiğim pek görülmemiştir. Ama bu gece aklımda başka şeyler var ve zamanımı bunun gibi aşağılık heriflerle harcamak istemiyorum.

"Paraya ihtiyacım vardı, Alex. Eğer o suçlamalarla içeri girseydi başına neler geleceğini biliyorsun ve yemin ederim doğru değildi. O kız... Yalan söyledi." Sonunda bana bakıyor, kırmızı çerçeveli gözleri anlamam için yalvarıyor. Ben de ona sakince başımı sallıyorum çünkü içinde bulunduğu çıkmazı anlıyorum. Joel Poulton'ın tecavüz etmekle suçlandığı kızı biliyorum, ayrıca olayın olduğu gece Joel'in nerede olduğunu da biliyorum.

"Aldığınız bloğun sokak değeri £20,000." Ona hatırlatırım.

"Ve onu değiştirecektik. Jamie kendi 5 binlik payını aldı, ben de kardeşime yardım etmek için benimkini aldım ve geri kalanını bir kavgaya yatırdık. Kazancımızla başka bir blok satın alacaktık.

alıcı almadan önce. On günümüz olduğunu sanıyorduk" diye açıklıyor, sanki bu her şeyi yoluna koyuyormuş gibi.

"Neyle değiştireyim? Bir bok dağıtmadığımı biliyorsun Danny. Ve hangi aklı başında insan hayatını lanet olası bir *kavganın* sonucuna bağlar?" Elimi masama sertçe vurdum ve onun sıçramasına neden oldum.

"Bize tamir edildiği söylendi. Jamie'nin babası-"

"Doğru ya, Jamie'nin babası." Masamdaki dosyayı kaldırıp Danny'nin suç ortağına bir göz atıyorum.

"Jamie Adams. DCS Winslow'dan benim için bu adamı araştırmasını istediğimde bana gönderdiği sabıka fotoğrafına bakıyorum. "Babası hapisten şartlı tahliye ile çıkmış, güvenilecek bir adama benziyor," diye alaycı bir şekilde karşılık veriyorum. Adamın yüzündeki utancı görünce onu biraz rahat bırakmaya ve bu işi halletmeye karar verdim.

"Paraya neden ihtiyacın olduğunu anlıyorum ama adamların benden çalmasına ve bunun cezasız kalmasına izin veremem." Bu salak Trent'in kuzeni ve arkadaşı olarak ona biraz daha yumuşak davranmak gibi bir görevim olduğunu hissediyorum. Ama bugün bulunduğum yere böyle saçmalıklara göz yumarak gelmedim.

"Peki ya arkadaşın, onun payını aldığını söylemiştin?" Yüzündeki ifadeden onu ispiyonladığım için kendini kötü hissettiğini anlayabiliyorum.

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Yemin ederim." Başını sallıyor ve gözlerinde gördüğüm korkuya bakarak bana doğruyu söylediğine inanmaya karar veriyorum. Yine de bu, o pisliği kendim bulmayacağım anlamına gelmiyor.

"Özür dilerim, Alex. Sana geri ödeyeceğim. Son kuruşuna kadar. Söz veriyorum." Ben başımı sallayıp ona gülerken o kekeliyor.

"Bir hırsızın sözünün bana ne faydası var?" Soruyorum.

"Yemin ederim Alex, başka seçeneğim yoktu. Çalmak istemedim-"

"Sudan'da hırsızları nasıl cezalandırdıklarını biliyor musun?" Sürünmesini dinlemekten bıktım, bu işi hızlıca halletmemiz onun için çok daha iyi. Sorumu düşünceli bir şekilde anlıyor gibi görünüyor ve hüngür hüngür ağlamayı bırakıp başını bana doğru salladığında gülümsüyorum.

"Bugün hâlâ ellerini kestikleri vakalar var." Titreyen ellerine bakıyorum. Her ikisi de kirli ve parmak eklemleri morarmış, muhtemelen adamlarımla dövüşmeye çalıştığı yerden.

"Hayır. Yapamazsın. Lütfen. I..." Yüzündeki dehşet daha da artıyor.

"Shhhh. Aptal olma, Dan." Gülüyorum. "Elini kesmeyeceğim. Hiçbir şey kesmeyeceğim." Üst çekmecemi açıp 21. yaş günümde Lord Sherrington'dan aldığım puro kesicisini çıkarmadan önce rahatlatanın korkunun yerini almasını bekliyorum. Amaca uygun olması için modifiye ettirdim.

"Bunu *sen* yapacaksın." Ona uzatıyorum, "Bu seferlik sadece bir parmağımı alacağım. Tercihen ortadakini ama kararı sana bırakıyorum." Başımla sağ elini işaret ediyorum ve panikle yutkunmasını izliyorum.

"Ben... Ben yapamam."

"Yapabilirsin ve yapacaksın da. Sana nezaket gösteriyorum Dan. O orta parmağının yirmi bin dolar edeceğini sanmıyorum, ya sen?"

Koltuğumda arkama yaslanıp viskimi yudumlarken onun işi bitirmesini bekliyorum. Bunun biraz irade gerektireceğinin farkındayım, kendine acı çektirecek gücü bulmak kolay bir şey değil, ama bu onun cezasının bir parçası.

"Tamam." Orta parmağını eski, 24 ayar kesicinin bıçakları arasına sokarken uzun, derin bir nefes alıyor ve gözlerini kapatıyor. Alnından ter boşanıyor, sıçan bir köpek gibi titriyor ve bunu yapmak için kendini zorlarken gerçekten acınası, gıcırtilı bir ses çıkarıyor.

"Hadi ama Danny, bütün gün bekleyemeyiz," diye hatırlatıyorum ona, saatime bakıp parmaklarımı sabırsızlıkla masaya vurarak.

Gözlerini açıp benimkilere bakıyor ve devam etmesi için başımı salladığımda nefesini tutup sapı sıkıyor. Çıtırtıyı duyuyorum, ardından etini keserken acı çığlığını duyuyorum ve kemiğe saplandığında gülümsüyorum ve onu sonuna kadar götürmesi için cesaretlendiriyorum. Vahşi bir çığlık atıyor, sapı aşağı doğru itmeye devam ederken kırmızı yüzü patlayacakmış gibi görünüyor. Parmağı masamın üzerine düşüyor ve ben de ayağa kalkıp yanına gidiyorum. Omzunun üzerinden kopan parmağa bakarak elimle omzunu sıkıyorum ve kulağına konuşmak için eğiliyorum.

"Bana gelip kardeşinin ihtiyacı olan parayı isteseydin, sana verirdim" diye fısıldıyorum, o kopan parmağına ve taze yarasından akan kana bakarken.

"Çıkarın onu buradan. Ve şundan da kurtulun." Kendimi toparlayarak, odanın arka tarafında durup Danny'nin dışarı çıkarılmasını izleyen ve kapının yanında bekleyen adamlarıma dönüyorum.

"Efendim." Patrick masamı toplarken kulübün güvenlik şefi içeri giriyor. "Ön kapıda genç bir kadın var, sizi görmek için çok ısrarcı davranıyor," diyor bana ihtiyatlı bir şekilde.

"VIP listesinde mi?" Kontrol ettim. "Şey, hayır efendim, ama-"

"Ama ne?" Çoktan bugünün bitmesini istediğim için sinirleniyorum.

"Jamie Adams'ın kız kardeşi olduğunu iddia ediyor," diye beni bilgilendirdi. Beni tamamen hazırlıksız yakaladı.

"O zaman onu yukarı gönderseniz iyi olur." Masamın arkasına oturup beklerken kendime bir sigara yakıyorum ve birkaç dakika sonra kapı tekrar açıldığında, içeriye adım atan güzel, ürkek sarışın beni tekrar şaşırtıyor.

"Bay Stanley." Gülümsüyor ve önümdeyken neredeyse reveransa benzeyen bir şey yapıyor. Çok sevimli ve sikim üzerinde oldukça etkili.

"Oturun." Masamın diğer tarafındaki sandalyeyi işaret ediyorum ve onun yerleşmesini izliyorum. Sırtını dik tutmasına ve başını dik tutmasına rağmen bu kadar gergin görünmesi çok komik.

"Benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim." Sesi yumuşak ve tatlı; boşalmasına izin vermem için bana yalvarırken sesinin nasıl çıkacağını merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Kardeşini nerede bulabileceğimi söylemeye mi geldin?" Dikkatim daha fazla dağılmadan doğrudan konuya giriyorum. En son ne zaman bir kadının dikkatimi şu anda olduğu gibi çektiğini hatırlamıyorum.

"Hayır, efendim." Başını sallıyor ve titreyen ellerini kucığına koyarak sakinleştirmeye çalışıyor. İri, mavi gözleri o kadar korkulu ve çaresiz ki, parmaklarım boynunun etrafında gerilmişken gözlerinin daha da büyüdüğünü hayal ediyorum.

"O zaman neden buradasın?" Sigaramı kül tablasında söndürmek için öne doğru eğiliyorum, hafif hareketimin benden korkuyormuş gibi nefesini tutmasına neden olduğunu fark ediyorum.

"Ben... Ben senden onu affetmeni istemeye geldim."

Kekeliyor. "Onu affet." Kendi kendime kıkırdadım.

"Bayan Adams." I

Jamie'nin kız kardeşi olduğuna ve parmağında alyans görmediğime göre adının bu olduğunu varsayıyorum.

"Benden çalınan şeyin değerinin farkında mısınız?" Kaşlarımı çattım.

"Hayır, efendim. Ama çok fazla olduğunu varsayıyorum ve keşke size bu parayı geri ödeyebilecek durumda olsaydım ama-"

"Mesele para değil," diye sözünü kesiyorum, başımı sallıyorum ve insanların bu kısmı neden hep anlamadıklarını merak ediyorum. Para benim için önemsiz. Onunla büyüdüm ve iki ömür boyu harcayabileceğimden çok daha fazlasına sahibim. Benim için değerli olan güvenebileceğim insanlardır ve yıllar geçtikçe bunların nadir olduğunu öğrendim.

"Üzgünüm ama kardeşinin yaptığı yanına kâr kalmayacak," diye açık açık söyledim. Danny bir bedel ödedi ve arkadaşı da ödemeli.

"Lütfen efendim. Kardeşim sahip olduğum tek şey ve bunun sizin için hiçbir şey ifade etmediğini biliyorum ama o *benim* her şeyim." Gözlerindeki samimiyeti okuyorum ve göğsümün içinde bir şeylere dokunuyor. "Eğer saklanmak zorunda kalırsa ya da siz..." Sevgili, küçük yaratık o kelimeyi bile söyleyemiyor. "...Eğer onu benden alırsan. Kimsem olmaz." Gözyaşlarıyla öylesine mücadele ediyor, güç göstermeye çalışıyor ki onu inanılmaz derecede büyüleyici buluyorum ve bu da beni son birkaç gündür kafamda dönüp duran şeylerden uzaklaştırıyor. "Jamie iyi bir insan. Sadece yanlış insanlarla ilişki kuruyor ve sonunda yoldan çıkıyor." Ne kadar çaresiz olduğunu görebiliyorum ve kendimi buna sempati duyarken bulduğuma şaşıyorum. Genelde bu tür davranışları tahammül edilemez bulurum. "Belki borcunu ödemesi için bir yol bulabiliriz. Ben çalışkanım, çabuk öğrenirim ve kardeşime yaptıklarından sonra güvenmeyebilirsiniz ama sizi temin ederim ki sözümün eriyimdir," diye umutsuzca yalvarıyor.

"Az önce bana geri ödeyemeyeceğini söyledin," diye hatırlatıyorum. Onu.

"Bunu halledebilirim, burada ya da diğer mekanlarınızdan birinde bir garsona ihtiyacınız olmalı." Sesi geldiği zamankinden birkaç ondalık daha yüksek. Kardeşini içinde bulunduğu durumdan kurtarmak için gerçekten çaresiz.

"Korkarım ki hayır." Başımı sallıyorum, daha fazla seçenek aramaya başladığında paniğin ona bakışına hayran oluyorum.

"Peki ya kimsenin bilmemesi gereken diğer kulübün?" Sesindeki gerginliği duyuyorum ve masanın karşısından bana bakarken gözlerinde görüyorum, alt dudağını çiğniyor çünkü haddini aştığını biliyor.

"Ben bakireyim, belki politikacılarınızdan biri bundan hoşlanır." Ekliyor, o güzel, mavi gözleri yaşlarla doluyor ve neredeyse boğulmama neden oluyor. Karşımda oturan bu kız yalan söylüyor olmalı, bakire olmasına imkân yok.

"Sen bakire değilsin." Ona inanmayı reddederek gülüyorum.

"Öyleyim. Yemin ederim." Hiçbir aldatma belirtisi göstermeden bana bakıyor.

"Peki sen kaç yaşındasın?" Yalan söylemesi için gözlerimi ona dikiyorum.

"Yirmi iki yaşındayım." Sanki birden utanmış gibi bakışlarını benden kaçırıyor.

"Yirmi iki yaşında hâlâ bakire olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Sana söyledim, sözümün eriyimdir." Şimdi kırılmış görünüyor.

"Özür dilerim." Ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeye başlıyorum ama o ayağa kalkıp kolumdan tutuyor, beni geri çekip dizlerinin üzerine çöküyor.

"Lütfen, efendim. Onu kaybedemem. Yapabilirim... Size doğruyu söylediğimi kanıtlayabilirim," diye ağzından kaçırıyor, ayağa kalkıyor ve elinin tersiyle gözlerinden akan yaşları siliyor. I

Masama doğru yaklaşıp giydiği kot pantolonun düğmelerini açmaya başladığında merakla kaşlarını çatı.

"Ne yapıyorsun?" Onları ve külotunu ayak bileklerine kadar kaydırmasını ve çıplak, çıplak kışını masamın üzerine oturturken bir yığın halinde bırakmasını şaşkınlıkla izliyorum.

"Kendin kontrol edebilirsin." Bana bakmak zorunda kalmamak için başını çeviriyor. Yanaklarından süzülen gözyaşlarını fark ettiğimde yavaşça yaklaşıp bacaklarının arasına yerleşiyorum. Titreyen kalçalarına ve kalçalarının arasında bana açtığı mükemmel amcığına bakıyorum. Tadına bakmayı hayal ettiğimde dudaklarım birbirine sürtünüyor ve onu sahiplenmeyi düşündüğümde sikim rahatsız edici bir şekilde sertleşiyor. Bu kadar ileri gitmeye istekli olması, doğruyu söylediğine dair benim için yeterli bir kanıt. Ama bu ona dokunmak istememe engel değil, parmaklarım onun içine girip onu germek, direncini hissetmek ve nasıl titreyeceğini görmek için can atıyor. Benim önümde böyle teşhir edilmekten ne kadar korktuğu ve aşağılandığı çok açık, ama çaresizliği ve kardeşini kurtarma kararlılığı tüm bunların önüne geçiyor gibi görünüyor.

"Bunu onun için yapar mısın?" Gözlerimi onun güzel, bakir amcığından yüzüne çevirip çenesini başparmağımla parmağım arasında kavrayıp başını bana bakması için yönlendirdiğimde kelimeler zayıf çıkıyor gibi görünüyor. Kız cennet gibi görünüyor, gözyaşları gözlerini büyütüyor ve kızarmış yanaklarından dökülüyor. Göğsü o kadar hızlı inip kalkıyor ki kalbi çok hızlı atıyor olmalı.

"Sana söylediğim gibi, sahip olduğum tek şey o." Çaresizce omuzlarını silkerken başını tutuşuma karşı sallıyor ve o gözyaşlarından biri elime dökülüp parmaklarımın arasından kayıp gittiğinde, aniden bir öfke akını hissediyorum.

Bu kız burada olmamalı, kardeşinin aptallığının bedelini ödememeli. Benim gibi bir adamın yakınında bile olmamalı, üstelik belden aşağısı çıplak ve masamın üzerinde oturuyor. Bu kadar güvenmesi korkutucu ve ona lanet bir ders vermek için parmaklarımın içine kaymasını engellemek için diğer elimi yumruk haline getirmek zorunda kalıyorum. Uzun zaman önce kaybettiğimi sandığım vicdanım doğru olanı yapmak için kafamın içinde çılgılık atıyor ve bu durum içimde büyük bir çelişki yaratıyor. Çenesinden tuttuğum elimi boynuna doğru kaydırıyorum ve parmaklarımı boğazına doluyorum. Parmak uçlarımın altında nabızı hızlanıyor, gözleri saf korkuyla açılıyor ve başımı onununkine yaklaştırdığımda nefesini tutuyor.

"Bana adını ve numaranı bırak. Ve *lanet olası* kıyafetlerini giy," diye dişlerimin arasından homurdanarak onu serbest bıraktım ve masama geri döndüm. Sandalyeme oturduktan sonra ona bir not defteri ve kalem uzattım ve içimde kabaran öfkeyi bastırmaya çalıştım. Bana ne oldu bilmiyorum ama tüm içgüdülerim bu kızı benden uzaklaştırmamı söylüyor. Kotunu ve külotunu çekerken ellerinin titremesini izliyorum ve adını ve numarasını not ederken o korkmuş, küçük nefesler düzene girmeye başlıyor.

"Lütfen, efendim." Bana yalvaran son bir bakış attı.

"İrtibata geçeceğim." Adını kâğıttan okudum ve dilimde test etmeye karar verdim. "Olivia."

"Teşekkür ederim." Başını bana doğru eğiyor, kirpikleri gözyaşlarını silerken kendini toparlamaya çalışıyor ve dışarı çıkmak için kapıya yöneliyor.

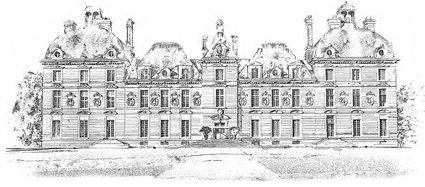
Bir bakire, lanet bir bakire! Kullanılmamış, eğitilmemiş ve saf.

"Siktir!" Masamın kenarına tutunarak kendimi yere bırakıyorum ve onun peşinden gitmeme, onu geri sürüklememe ve tüm saflığını kaybetmesini sağlamama engel oluyorum. Bunun yerine, dizüstü bilgisayarımın arama motoruna onun adını yazıyorum ve o güzel, küçük yüz ortaya çıktığında, sosyal medya hesaplarındaki resimlere göz atmak için biraz zaman ayırıyorum. Çoğunlukla o ve erkek kardeşinin fotoğrafları, sonra bir dans okulunun önünde eşofmanla dururken çekilmiş bir fotoğrafına rastlıyorum. Etiketlenmiş linke tıklıyorum ve beni doğrudan web sitesine yönlendiriyor. Olivia tam orada, ana sayfada. Dar, pembe bir mayo ve ona uygun bir tütü giymiş. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bir grup çocuğun yanında duruyor ve bu gülümseme göğsümün tam ortasına yerleşiyor. Sekmeyi hızla kapatıyorum ve dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum çünkü onun kafamın içine doğru pençelediğini hissedebiliyorum.

Kızın adının ve numarasının yazılı olduğu not defterini elime alıp dikkatle inceliyor, kendimi doğru şeyi yapmaya ikna etmeye çalışıyorum. Bunu berbat edip atmalıyım, en azından zavallı kıza ne teklif ettiğini düşünmesi için bir şans vermeliyim.

Ama artık onun için çok geç. Kızın bana doğruyu söylediğini anladığımda kararımı çoktan vermiştim. Olivia Adams'ın bekaretini alacak biri varsa, o da benim.

CHAPTER FOUR

OLIVIA

“A yeniden sen delirdin mi?” Benim arkadaş
Elsie bakıyor karşısında kanepede
bana bakıyor. Buraya gelmem için geç bir saat,
Ama eve dönüp boş bir daire görmeye dayanamazdım.

"Sadece bir gece olacak ve sahibi olduğu bu kulüp profesyonel. Elsie, Jamie'nin bu işten kurtulmasına yardım etmeliyim," diye açıklıyorum, bunun o kadar da büyük bir mesele olmadığına kendimi ondan daha fazla ikna etmeye çalışarak. Bu aptalca öneriyi ağzımdan kaçırmama neden olan şey çaresizlikti ve bana inanmadığında o kadar panikledim ki bunu kanıtlamaya hazırdım. Verdiği tepki hâlâ kafamı karıştırıyor. Ona bakmamı sağladığında bir anlığına gözlerinde neredeyse nazik bir şey vardı, ama bu çok hızlı bir şekilde ölümcül bir şeye dönüştü.

Alex Stanley'nin bu kadar yakışıklı ve otoriter olacağına hazırlıklı değildim. Onunla tanıştıktan sonra kardeşimin neden bu kadar korktuğunu anladım. Ama paylaştığımız o anda, biraz empati kurmuş gibiydi.

"Evet Olivia, ama ya gerçekten bu teklifi kabul ederse, gerçekten bekaretini yaşlı ve huysuz bir politikacıya mı vereceksin? Ve bunu yapsan bile, kardeşini bulup onu geri dönmeye nasıl ikna edeceğini düşünüyorsun? O kaçıyor. Bu adamın onu öldürmek istediğini düşünüyor," diyerek beni büyük bir gürültüyle gerçeğe döndürdü.

"Bilmiyorum Elsie, ama en azından güvende olduğunu bilirdim." İyi düşünülmüş bir plan olmadan bir işe kalkışırsan olacağı buydu. Bu gece geldiğimde bu adamın ne yapmasını bekliyordum ki? Beni kabul etmesini mi?

Özür dilemek mi? Kardeşimi affetmek mi? Birçok şeye karşı saf olabilirim ama aptal değilim. Daha iyi bilmeliydim.

"Liv, sence bu adam Jamie'yi gerçekten öldürtmüş olabilir mi?" diye sorar. "O pek de düşük profilli biri sayılmaz. Herkes onun kim olduğunu biliyor. Onun hakkında haftalık podcast yapan bir kadın bile var."

"Jamie'nin ne kadar korktuğunu görmedin." Ne kadar korkmuş görüldüğünü düşündüğümde göğsüme bir korku oturuyor. Başına kötü bir şey gelmesine dayanamazdım. "Yapmaya hazırlandığım şeyin kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Ama bu sadece seks. Jamie tüm hayatını benim için harcadı. Bunu yapabilirim." Dudaklarıma cesur bir gülümseme yerleştirerek onu temin ettim.

"Madem sadece seks, neden hâlâ bakiresin?" Elsie ikna olmamış görünüyor ve anlamadığını anlıyorum. Çoğu insana garip gelebilir ama çoğu insan benim ve Jamie'nin yaşadığı hayatı yaşamadı. Büyürken erkeklerle tanışmak ya da eğlenmek için hiç zamanım olmadı. Annemiz hastaydı. Babamız hep ortalıkta yoktu ve hiçbir işe yaramazdı. Jamie 16 yaşında okulu bıraktı ve ne kadar para kazanabilirse kazanmaya başladı. Yaptığı şeyin yasal olmadığını hep biliyordum. Endişelenmesin diye annemden saklamasına bile yardım ettim.

O zamanlar Alex'le olan ilişkisine hiç benzemiyordu. Jamie her zaman kiramızı ödeyecek ve karnımızı doyuracak kadar para bulurdu. Okulda olmadığım tüm zamanları evde anneme bakarak geçiriyordum ama haftada bir Cumartesi sabahı alt kattan Bayan Finch gelip annemin yanında oturuyordu, böylece bale dersine gidebiliyordum. Okulun sahibi Bayan Devon bana acımişti. Benden hiç para almadı çünkü param olmadığını biliyordu. Diğerleri gibi görünebilmem için elden düşme kıyafetler bile topladı. Onun sayesinde Londra'nın en prestijli dans okullarından birinde burs kazandım ama okul dışında hiçbir şey için zamanım olmadı.

ders saatleri. Hiçbir zaman diğer dansçılar gibi antrenman yapamadım. Kendimi onlar gibi adayamadım. Bu da seçmeleri ve hayalini kurduğum tüm o fırsatları kaçırdığım anlamına geliyordu. Ama pişman değilim. Annemle geçirdiğim onca zaman çok değerliydi. Saatlerce konuşur ve bale konser DVD'lerini tekrar tekrar izlerdik. Sadece onun için gösteriler hazırlardım çünkü ihtiyacım olan tek izleyici oydu.

O vefat ettiğinde tüm dikkatimi dans öğretmeni olmaya verdim. Bayan Devon'un nezaketini hatırlıyorum ve bir şeyleri geri verme fikrini sevdim. Ne yazık ki bu iyiliği ona bir fayda sağlamadı. Mali sıkıntılara girince okulu kız kardeşine satmak zorunda kaldı. Ama yine de öğretmenlik yapmaya devam etti, hatta kız kardeşi devraldıktan sonra bana bir iş bulmayı bile başardı.

"Liv." Elsie beni düşüncelerimden koparıp buraya ve şimdiye geri getiriyor.

"Bu hoşuma gitmedi, sen vücudunu lüks bir seks kulübünde satacak tipte bir kız değilsin." Gülüyor. "Çocuklara bale öğretiyorsun ve eğer Madam Riverty bunu öğrenirse-"

"Öğrenmeyecek." Bu düşünceyle ürpererek sözünü kesiyorum. Bayan Devon'un kız kardeşi ona hiç benzemiyor. O bir savaş baltası. "Burası gizliliği garanti ediyor. Ve bu tek seferlik, Elsie. Kardeşimin hayatını kurtarmak için bir kez." Çok fazla düşünmezsen o kadar da kötü görünmüyor. "Bak, gitmem gerek." Ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim.

"Bekle, bu gece burada kalmalısın. Boş bir daireye geri dönmek istemezsin."

"Yapmak zorundayım, ya Jamie geri gelirse?" Sesimdeki umudu duyuyorum ve Elsie'nin hüzünlü gülümsemesinden bunu benimle paylaşmadığını anlayabiliyorum.

"İyi geceler." Kendimi dışarı bırakıp eve doğru yola çıkmadan önce bu gülümsemeye karşılık veriyorum. Eve dönmek için yeterli param yok.

Bu yüzden yürüyorum. Buradan apartmanımıza çok uzak değil, sadece birkaç sokak. Jamie bana her zaman hava karardıktan sonra buralarda yalnız yürümeme mi söylüyor ama beni uyarmak için burada değil. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve bu beni korkutuyor.

Apartmanıma varıyorum ve Eric'i kapının yanında uykutulumunun içinde kıvrılmış görünce gülümsüyorum.

"Dışarı çıkmak için geç değil mi?" Dişsiz bir sırıtışla beni selamlıyor.

"Sadece bir arkadaşım ile takılıyordum." El çantamda bozuk para arıyorum ve birkaç bozuk para toplamayı başarıyorum. "Bugün yemek yedin mi?" Çömelip paraları yaşlı adamın eline tutuşturarak soruyorum.

"Evet, yedim." Onları geri vermeye çalışıyor.

"Pek bir şey değil ama yarın bir şeyler yiyeceğinizi garanti ediyor." Ayağa kalkıp kapıyı açarken gülümsüyorum.

"Sen iyi bir kızsın, biliyorsun. Böyle bir dünya için fazla iyisin," diye sesleniyor arkamdan ve ben gözlerimi devirip merdivenleri çıkmaya başlarken kendi kendime gülümsüyorum.

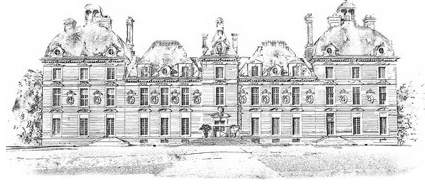
İçeri girdiğimde uyuma şansımın olmadığını biliyorum. Bu yüzden annemin eski Catherine Cookson kitaplarından birini seçip yatağa götürüyorum. Gözlerim aynı cümleyi en az yirmi kez okuyor ama tek bir kelime bile anlamıyorum. Tek düşünebildiğim o adam. Kardeşimi incitmek isteyen adam ve onun karanlık, hınzır gözleri, sanki kendi acılarını taşıyorlarmış gibi bakıyorlardı. Derin sesinin ensemdeki tüyleri nasıl diken diken ettiğini ve ofisinde bana dokunmadığı için içimdeki küçük, berbat bir parçanın nasıl hayal kırıklığına uğradığını. Rahatsız edici ve şu anda odaklanmam gereken şey bu değil. Ona yaptığım bu teklifle başa çıkmak için bir yolunu bulmalıyım. Elsie haklı.

Tanımadığım bir adamın bana dokunmasına ya da aletini içime sokmasına dayanabileceğimi sanmıyorum. Bu da daha önce hissettiğim hayal kırıklığını anlamamı daha da zorlaştırıyor. Kitaptan vazgeçiyorum ve elimi külotumun ön kısmına kaydırıyorum. Kendimi teslim etmem beklenen meçhul adamı hayal etmeye çalışıyorum.

Acaba zevk almamı ister miydi? Acaba bana zaman ayırıp bir centilmenin yapması gerektiği gibi nazik davranır mıydı? Parmağım klitorisime vuruyor ve gördüğüm Alex Stanley'nin yüzü ve bana dokunduğunu hissettiğim eli olduğunda ağzım kuruyor. Bu görüntü o kadar hoşuma gidiyor ki kalmasına izin veriyorum. Parmaklarımdan birini yavaşça içime sokarken dilim dudaklarımı yalıyor. Bu gece tanıştığım adamın nasıl nazik olunacağını bildiğinden bile şüpheliyim. Vahşi ve acımasız olurdu. İsteyip istemediğim ya da hoşlanıp hoşlanmadığım umurunda olmazdı. Yapabildiği için beni alırdı. Parmağım daha hızlı hareket ediyor ve onun üstümde olduğu, beni kıştırdığı ve masumiyetimi almaktan hiç pişmanlık duymadığı düşüncesiyle ıslandığımda çok daha kolay hareket ediyor ve midem kasılmaya başladığında, tenimde bir heyecan dans ediyor. Ben parmağımın üzerine boşalırken bana bakan o vahşi, hınzır gözler.

"Acınacak haldesin." Başımı sallıyorum ve nefesimi geri aldığımda kendime gülüyorum. Alex Stanley benim gibi bir kıza asla ikinci kez bakmazdı. Bu gece o kulüpte takılan kızları gördüm ve hangisini isterse ona sahip olabilirdi. O adamdan elde etmeyi umabileceğim tek şey kardeşimin hayatını kurtarmak için bir şans.

CHAPTER FIVE

ALEX

I kardeşiyle paylaştığı apartmanın dışında oturuyor.

Adresi DCS Winslow dosyasındaydı.

bana verdi ve seşmen listesini kontrol ettikten sonra burada onunla yaşadığını biliyorum. Kardeşi korkup kaçtığına göre, acaba kendini yalnız mı hissediyor diye düşünmeden edemiyorum.

Kulübümde sosyalleşiıyor ve insanların saçmalıklarını dinliyor olmalıydım ama onun yerine burada, şehrin kaba tarafındaki k ö h n e bir apartman bloğuna bakıyorum. Bugatti'mde eğreti durmayayım diye Patrick'in Range Rover'ını kullandım ama yine de göze batıyor. Etrafımda park etmiş arabaların çoğunda tekerlek yerine tuğlalar ve kırılmış camlar var. Bazı apartmanların pencerelerinde parmaklıklar ve oturduğu apartmanın kapısının önünde uyuyan bir serseri var. Burada oturup kızın tüm bunların arasında yaşadığını düşündükçe ne kadar sinirlendiğime karar veremiyorum. Bu lanet olası kızı tanımıyorum ama yine de onun özverisi üzerimde silemeyeceğim bir iz bırakmış gibi görünüyor.

Dikiz aynamda birini görüyorum ve onun o olduğunu fark ettiğimde iki kere düşünmek zorunda kalıyorum. Kulübümden ayrılalı iki saatten fazla olmuştu. Buraya geldiğimde çoktan içeride olduğunu düşünmüştüm. Ama öyle görünmüyor. Onun yerine bu tehlikeli sokaklarda yürüyordu.

Camların renkli olmasına rağmen görünmemek için koltuğumda kayıyorum, ama o kendi dünyasında kaldırımda yanımdan geçerken bana aldırıyor. Yerde kalıyorum, kapısına doğru yürürken onu izliyorum ve durup

uyku tulumuna kıvrılmış evsiz adamlarla konuşuyor. Çantasını karıştırdığını ve sonra eğilip adamın eline para olduğunu tahmin ettiğim bir şey sıkıştırdığını görüyorum.

Bu kız gerçek mi lan?

Bu gece bana geldi ve kardeşini koruyabilmek için kendini tamamen yabancı birine vermeyi teklif etti. Belli ki hiç parası yok ama yine de ihtiyacı olan biri için ayıracak para buluyor. Ve tüm bunları herhangi bir hazza ihtiyacı varmış gibi görünmeden yapıyor.

Bu şekilde olmanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. Ben çok bencilim, etrafımdaki insanlar da bencil. Kendimden önce düşünebileceğim tek bir kişi bile yok, bu da neden bu kamyonundan inmek, caddenin karşısına geçmek ve bu kızı alıp buradan götürmek istediğim konusunda kafamı karıştırıyor.

Telefonum çalmaya başlıyor ve arayanın Ruxleigh malikanesi olduğunu görünce kaşlarımı şüpheyle çatarak cevap veriyorum.

"Bay Stanley."

"Barnaby?" Gecenin bu saatinde beni aramasına şaşırdım. Onu hep Horlicks içen ve onda yatan bir adam olarak bilirdim.

"Bay Stanley," diye adımı tekrarlayarak beni bir şeylerin ters gittiğine ikna ediyor. Sesini zar zor tanıyorum, çok sessiz ve zayıf geliyor.

"Sanırım eve gelmeniz gerekiyor, efendim. Babanız arıyor."

"Anlamıyorum. Daha birkaç saat önce masasında oturuyordu." Babamın odasından çıkan doktora başımı sallıyorum. Pico ve Vinci, babamın değerli dobermanları, kapısının yanındaki halının üzerinde yatıyor ve bana dişlerini gösteriyorlar. Onlara sadece birkaç yıldır sahip ama her biri

Ziyaret etmek zorunda kaldığım her seferinde, tıpkı efendileri gibi beni onaylamadıklarını gösterdiler.

"Bunun sizin için bir şok olduğunu anlıyorum, ancak babanız bir süredir hasta. Vücudun kapanmadan önce son bir enerji dalgalanması yaşaması alışılmadık bir durum değil. Bugün babanızın yatağından kalktığını duyduğumda ben de şaşırdım. Uzun zaman oldu."

Onu bir daha asla göremeyeceğimi anladığımda avucumu yüzümde gezdiriyorum. Bu konuda üzölmeyi hiç beklemiyordum. Theodore Stanley iyi bir adam değildi, aramızda hiçbir zaman aşk olmadı, bu da şu anda hissettiğim acıyı bugün bana çarpan birçok kafa karıştıracı duygudan biri yapıyor.

"Yardımanız için teşekkür ederim." Elimini sıkması için ona uzattım ve elimi tuttuğunda bana sempatik bir şekilde gülümsedi.

"Benim için bir onurdu, Majesteleri." Başını hafifçe eğiyor ve uzaklaşırken aniden artık sadece Alexander Stanley olmadığını fark ediyorum.

"Gel, konuşmamız gereken şeyler var." Samuel, babamın yatak odasının kapısının yanında oturduğu sandalyeden kalkmadan önce otoriter bir tavırla boğazını temizliyor. Elinde evrak çantası var ve sanki benimle hemen iş konuşmayı bekliyormuş gibi görünüyor.

"Şimdi olmaz. Sabah konuşuruz." Merdivenlere doğru ilerlemeye başladım.

"Bekle, babanı son bir kez görmek istemez misin?" diye sorar, şaşırmış görünerek.

"O adamı yaşarken görmek istemedim. Neden ölüsünü görmek isteyeyim ki?" Ona aşağı inip babamın ofisine doğru ilerlediğimi söyledim.

Doğruca içki dolabına yöneliyorum ve elime geçen ilk şeyi kendime ikram ediyorum. Potansiyel gelinlerin dosyası

Hâlâ masasının üzerinde duruyor ve ben şişeden içip önerilerine göz atarken kendi kendime gülüyorum.

Hiçbiri bu gece ofisime gelen kız kadar güzel olmaya yaklaşamadı ve bahse girerim hiçbiri onun cesaretinin bir parçasına bile sahip olamazdı. Babamın koltuğuna oturdum ve sandalyesinde döndüm. Yine duvardaki büyükbabamın portresine bakıyorum. Çocukken onun resmindeki bir şey beni hep büyülemiştir. Onu kafamda babamın olmadığı her şey olarak kurgulamıştım. Oğlunun gidişatından babamın benimle olduğu kadar hayal kırıklığına uğradığını hayal ederdim.

Ama gerçek şu ki bunu asla bilemeyeceğim, insanlar onun iyi bir adam olduğunu söylediler, ama bunu babam için de söyleyecekler. Theodore insanları nasıl manipüle edeceğini biliyordu, onların önünde nasıl olmasını istiyorlarsa öyle bir adamdı. Ben bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Olduğum kişiden başka bir şey olmayı bilmiyorum.

Kapı çalınıyor ve her kimse içeri girmesi için bağırdığımda, topallayarak içeri giren Barnaby oluyor.

"Bay Hamilton gitti, sabah ilk iş olarak burada olacağını size hatırlatmamı söyledi" diye bilgi verdi ve ben de minnetle başımı salladım "Bu gece için eski odanızı hazırlattım. *Evinize hoş geldiniz, Majesteleri.*" Kapıyı kapatmadan önce gururla gülümsüyor. Babamın koltuğuna tekrar oturup büyükbabamın portresine bakarken, elimde tuttuğum şişeyi ona doğru kaldırıyorum ve daha iyisini yapacağımı söz veriyorum.

"Alexander." Samuel ertesi sabah babamın ofisine girerken başını sertçe sallıyor. Gözlükleri çoktan

burnunun ucuna tünemiş, sanki doğrudan işe koyulmak istiyormuş gibi, evrak çantasını yüzeye dayayıp evraklarını çıkarmaya devam ederken bana gülümsüyor. Kapının diğer tarafındaki köpeklerin tırmalama seslerini duyabiliyorum. Babam onları güvenlik için besliyormuş ve Will bana her zaman onun yanında olduklarını söyledi. Hatta odasında onunla birlikte uyurlarmış.

"Babanın tek varisi sen olduğun için her şey gayet açık." Samuel onların sızlanmalarını duymazdan gelir. "Babanızın unvanı ve tüm mal varlığı size ait. Serveti ve yatırım yaptığı hisse senetleri de öyle." Babamın son vasiyetnamesini ve tanıklığını önüme koyarken tuzlu görünüyor.

"Babanızın sizden tek istediği, finanse edilmesine yardımcı olduğu kuruluşlara desteğini sürdürmeniz." Önüme bu kuruluşların bir çizelgesini koyuyor, her birine yıllık katkıda bulunduğu miktarı yazıyor.

"Babanızın mali danışmanı olarak, bunun sizin için uygun bir masraf olduğunu garanti edebilirim, Majesteleri." Listeye bakıp hiçbir ismi tanımadığımda gülümsüyor.

"Baban da beni istihdam etmeye devam etmeni istiyor, toplumdan uzak geçirdiğin zamanın seni yeni unvanının sorumluluğuna karşı cahil bırakmasından korkuyor."

"Sorumluluğumun farkındayım," diye onu temin ediyorum.

"Belki öyle, Majesteleri, ama bununla birlikte gelen işin farkında mısınız? Katılmanız beklenen angajmanlar var. Çok fazla sosyalleşme söz konusu ve daha önce katıldığınız türden değil. Hayatınız dramatik bir dönüş yapmak üzere, işte bu yüzden babanız sizin için seçtiği bazı genç hanımları değerlendirmeniz konusunda çok istekliydi. Bir düşesin görünüşü de bir dükünki kadar gurur vericidir. Ve bazı durumlarda, eğer doğru kişi seçilirse, daha da rağbet görebilir." Hâlâ yanımda duran dosyayı açıyor. "Tüm aileleri

kendi unvanlarına sahipler, sizin boyunuzda bir adamın karısı olmak için ne gerektiğinin farkındalar ve-"

"Hayır." Başımı sertçe sallıyorum. "Bir eş almayacağım ve kesinlikle benim için seçilmiş birini almayacağım. Babamın dolmakalemini elime alıyorum ve listedeki beş kuruluşun hepsinin üzerine bir çizgi çekiyorum. "Bunlara, Hatherly Dükü'nün artık onları finanse etmek istemediğini belirten bir özür notu gönderebilirsiniz."

"Ama Majesteleri-" Öfkeyle ayağa kalktı.

"Onlara bağışlanan paranın aile içi şiddet mağdurlarını destekleyen bir hayır kurumuna gitmesini sağlayabilirsiniz," diyerek sözünü kesiyorum ve masa telefonunun düğmesine basarak bir personel çağırıyorum.

"İkimiz de annemin bundan muzdarip olduğunu biliyoruz." Barnaby içeri girip Samuel'in yanında durup talimat beklerken, masanın öbür ucundan ona bakarken yaşlı herifin paniklemeye başlamasını izliyorum.

"Bay Hamilton, eminim babam uzun ve özverili hizmetiniz için size minnettardı." Masasının üst çekmecesini açıp, cenaze levazımatçısının dün gece babamın cesedini almadan önce bana verdiği saati çıkarıp önüne koyuyorum. "Ama artık senin uzmanlığına ihtiyacım olmayacak." Samuel'in rengi soluyor ve gözleri daha da açılıyor.

"Ama efendim, yerine getirmeniz gereken önemli bir rolünüz var, bunu ciddiye almalısınız. Bir danışmana ihtiyacınız var."

"Rolümü çok ciddiye almak niyetindeyim ve teklifimi kabul ederse bir danışmanım var." Gözlerimi, bana yetişmesi biraz zaman alan Barnaby'ye çeviriyorum.

"Ben mi, efendim?" Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor.

Samuel, kafasındaki bir damar patlamak üzereymiş gibi bakarak, "Artık Majesteleri," diye düzeltiyor onu.

"Ona göre Alex," diye düzeltiyorum sümüklü pisliği, sonra dönüp beni hayatım boyunca tanıyan ve asla yargılamayan adama bakıyorum. "Bu evi yıllardır sen yönetiyorsun, sana güveniyorum ve bana danışmanlık yapmak için daha uygun birini düşünemiyorum. Kabul ediyor musun?"

"Şey, efendim, bu..." Acele etmesi için kaşlarını kaldırıyorum. "Evet. Kabul ediyorum." Başını çeviriyor ve Samuel'e gülümsüyor.

"Şimdi, burada işimiz bittiyse, nazikçe gitmenizi rica edeceğim. Avukatım ofisinizle irtibata geçerek elinizdeki tüm evrak işlerinin durdurulmasını sağlayacak. Hizmetleriniz için teşekkür ederim." Sıkması için elimi uzattım, hırlayarak arkasını döndü ve hışımınla kapıdan çıktı.

"Ona gerçekten yalakalık *yaptınız*, efendim." Barnaby yalnız kaldığımızda bana çarpık bir gülümsemeyle gülümsüyor. Ben de gülüyorum, Will'le birlikte ona havalı olmayı öğretmeye çalıştığımız zamanları hatırlıyorum. Bazılarının tutmuş olması beni eğlendiriyor.

"Burada ne yaptığımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, masanın karşısından dünyada güvendiğim birkaç kişiden birine bakarak. "Boyumu aşan işlerle uğraşıyorum. Bu kapıların ötesinde dahil olduğum dünya farklı. Bir gecede oradan uzaklaşamazsın. Yapabilseydim bile bunu isteyeceğimi sanmıyorum. Bu benim bildiğim ve içinde rahat ettiğim bir dünya. Bu..." Bir nefes veriyorum ve sandalyede geriye doğru yığılıyorum.

"Olmak için doğduğun şey," diye hatırlatıyor Barnaby bana. "Bu evi ve onunla birlikte gelen unvanı kendine ait kılacaksın," diye bana güvence veriyor ve ben de sözlerini içime sindirip haklı olduklarını umarak başımı sallıyorum.

"Peki *Majesteleri*, Ruxleigh mülkünün sahibi olarak ilk emriniz ne olacak?" Ayağa kalktı ve çarpık sırtını uzattı.

"Bu gece bir parti veriyoruz. Kanepeli ve şampanyalı partilerden değil. Benim tarzım. Personeli bu konuda bilgilendirin. Patrick ve Levi onları neler beklediği konusunda bilgilendirecek. Hepsinin sözleşmelerinin bir parçası olarak gizlilik anlaşması imzaladıklarını varsayıyorum." Yaşlı adamın kaşlarının nasıl kalktığına dikkat ederek kontrol ediyorum.

"Erm... Hayır efendim, ama eminim ayarlanabilir."

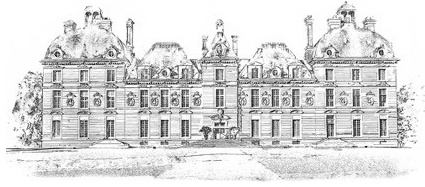
"O halde, bu gece için hepsinin izinli olmasının en iyisi olduğunu düşünüyorum."

Önümdeki gelin dosyasına bakıyorum, sonra elimi cebime atıp üzerinde Olivia'nın adı ve numarası yazan buruşuk kâğıdı çıkarıyorum.

"Bu kızı aramanı ve yarın akşam 7'de ona bir araba göndereceğimi söylemeni istiyorum." Ona teslim ediyorum. "İşin bittiğinde bunu bana geri getir," diyorum ona, lanet olası bir kâğıt parçası üzerinde ne kadar sahiplenici hissettiğimden endişelenerek.

"Oldu bilin efendim." Yeni danışmanım gitmeden önce göz kırptı.

CHAPTER SIX

OLIVIA

“T Başını dik tut ve ayak parmaklarını göster,” diye hatırlatıyorum küçük Lucy'ye.

Kiesha'nın kolunu düzeltmek için. Her biri çok sevimli ama burada olmak isteyenleri, aileleri tarafından zorlananlardan ayırt edebiliyorsunuz. Onların duruşlarını izlemeye devam ederken odanın arka tarafından bir çift gzn beni incelediğini hissediyorum. Aynaya bakıyorum ve Lewis Riverty'nin kapıdan beni izlediğini gördüğümde haklı olduğumu onaylıyorum.

"şu güzel, kk kuğulara bakın." Odaya girip kendini tanıtırken ellerini yavaşça çırpıyor. "Sanırım Bayan Adams zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Hepinizin ailesi bekliyor." Sınıfımı benim yerime dağıttığında, sekiz öğrencimi paltolarını ve çantalarını almak için arka duvara koşturduğunda beni kızdırıyor.

"Pratik yapmayı unutmayın, gösteriye sadece iki günümüz var" diye sesleniyorum arkalarından, i çekerek arkamı dönüyorum ve Lewis'e gülümsemem gerektiğini kendime hatırlatıyorum.

"Bir şey mi istemiştiniz?" Kibar görünmek için elimden geleni yapıyorum. Lewis gıcığın teki ama aynı zamanda Madam Riverty'nin oğlu ve ben işimi gerçekten seviyorum.

"Ne istediğimi biliyorsun." Bir adım daha yaklaşıyor, iki kalçamı da eline alıp beni doğrudan önüne doğru yönlendirdiğinde sınırları açıyor. "Benimle dans etmeni istiyorum." ne doğru eğilip kulağıma fısıldıyor, tenimin ürpermesine ve iimin kıpırdanmasına neden oluyor.

"Artık dans etmiyorum, öğretmenlik yapıyorum." Aramıza biraz daha mesafe koymak için omzunu hafifçe itiyorum.

"Geçen gece gördüğüm şey bu değildi." Açık renkli iki kaşını da bana doğru kaldırıyor.

"Beni mi izliyordun?" Bunu sesimden ne kadar rahatsız edici bulduğumu gizleyemiyorum. Salı gecesi burada yalnızdım ya da ben öyle sanıyordum. Madam Riverty bir randevusu olduğu için kilitlemem için anahtarları bana vermişti. Onun burada olduğu ve gölgelerden beni izlediği düşüncesi tüylerimi ürpertiyor.

"Bu sadece benim kendi zevkim için dans etmemdi. Bir prodüksiyonda yer alacak kadar iyi değilim." Gergin bir şekilde gülüyorum, çantama doğru ilerliyorum ve ayakkabılarımı çözebilmek için yere oturuyorum.

"Katılmıyorum ve bu benim prodüksiyonum olduğu için bana katılmasını istediğim başrol oyuncusunu seçebiliyorum. Birlikte pratik yapabilir, yeteneklerini geliştirebiliriz. İşte orada Olivia, çok yeteneklisin."

"Hayır," diyorum ona, spor ayakkabılarımı giyip ayağa kalkarken sert ama arkadaşça davranmak için elimden geleni yapıyorum. Çantamdan büyük boy kazağımı çıkarıp başıma geçiriyorum ki onun mayomun üzerinden bana nasıl baktığını fark ediyorum.

"Senin derdin özgüven eksikliği." Elini tekrar üzerime koydu. "Pişman olma Olivia. Teklifimi kabul et." Duvardaki saate bakıyorum, saat altıyı beş geçiyor ve beni Alex Stanley ile başka bir toplantıya götürmek üzere saat yedide evimden alacak bir araba var. Bu düşünceden dehşete kapıldığım kadar büyülenmiş olmam kötü mü?

"Gitmem gerek." Yanından geçmek için hamle yapıyorum ama beni zorla tutup geri çekiyor.

"Sana ne teklif ettiğimi düşün." Vücudunu benimkine sıkıca bastırıyor, böylece sert aletin kalçama bastırıldığını hissediyorum. Bu midemi bulandırıyor. Elbette, Lewis yakışıklı bir adam, uzun boylu ve atletik ve kadın dansçıların her biri ona atlıyor, ama ben onun sarkık, sarı saçlı, iyi adam rolünü görüyorum. Burada çalışmaya başladığımdan beri beni rahatsız ediyor.

"Bunu düşüneneğim," diye söz veriyorum, elimi onun avuçlarından çekip kapıya doğru koşuyorum.

İşten eve yürümem yarım saatimi alıyor, bu da hazırlanmak için bana neredeyse hiç zaman bırakmıyor. Hızlıca duş alıyorum ve ne giymem gerektiğini düşünürken saçlarımı parmaklarımla kurutuyorum. Buluşmamızın nerede olacağı hakkında hiçbir fikrim yok, yine onun evinde mi yoksa kulübünde mi olacak? Bildiğim kadarıyla bir bodrum katında, yerde plastik bir örtü ve beni bekleyen bir ceset torbası olabilir. Ama yine de bunun için yetersiz giyineceğimden endişeleniyorum. Geçen gece kulübünde olan kadınların hepsi çok çekici görünüyordu, masaya koyduğum teklifi kabul edeceksem kendimi biraz daha çekici hale getirmem gerektiğini biliyorum. Nasıl seksi olunur hiç bilmiyorum. Elsie bunu çok doğal bir şekilde yapıyor. Nereye giderse gitsin erkeklerin ilgisini çekiyor. Aynaya bakıp gözlerimi onun gibi parlatmaya çalışıyorum ve acı çekiyormuş gibi görüldüğümde kendime gülüyorum. Saati tekrar kontrol ederek, gardırobumun önünde asılı duran kot elbiseyi hızla üzerime geçiriyorum ve spor ayakkabılarımı giyiyorum.

Saat tam 7'de zil çalıyor ve çantamı kaptığım gibi aşağıya koşuyorum. Alex'i görmeyi bekliyor muydum emin değilim ama kapımın eşiğinde göğsü gözlerimle aynı hizada olan kocaman adam beni tamamen şaşırtıyor.

"Bayan Adams?" Boş bir ifadeyle bana bakıyor.

"Evet," diye onaylıyorum, sesimdeki gerginliği duyarak.

"Beni takip edin." Beni endişeli bakışlı Eric'in yanından geçirip yolun diğer tarafına park edilmiş Range Rover'a doğru götürüyor. Arka kapıyı açıp içeri girmem için eliyle işaret ediyor.

"Teşekkür ederim." Zıplıyorum. Kapı kapanmadan ve yolculuğumuza başlamadan önce Eric'e iyi olduğumu bildirmek için gülümsüyorum.

Yaklaşık otuz dakika süren trafik ve şoförle aramızda geçen uzun, garip bir sessizlikten sonra şehrin dışına doğru ilerlediğimizi fark ediyorum. Yollar çok daha daralmış, hava çok daha taze. Büyük bir kapı setinin önünde durduğumuzda ve karşımda görkemli evi gördüğümde, otomatik olarak öndeki iki koltuğun arasında öne doğru eğilip bakıyorum.

"Burası... Burası onun yaşadığı yer mi?" Şoföre soruyorum. "Öyle, şimdi," diye cevap veriyor, penceresinden dışarı uzanarak kapıları açan bir kod yazıyor. Kapılardan geçer ve sonunda evin önüne ulaşan uzun yol boyunca ilerler.

"Bayan Adams." Siyah takım elbiseli yaşlı bir adam meşe ön kapıdan çıkıp merdivenlerde durarak beni selamlıyor. "Umarım yolculuğunuz rahat geçmiştir." Beni geçip şoföre bakıyor ve temkinli bir şekilde gülümsüyor. "Lütfen beni takip edin." Beni büyük resepsiyon odasına götürüyor ve taze çiçek kokusundan neredeyse boğuluyorum. "Umarım saman nezlesinden muzdarip değilsinizdir." Bizi ilerletmeden önce sırtıyor ve iki iri köpek birden ortaya çıkıp bana doğru koşmaya başlayınca donup kalıyorum. İkisi de sivri kulakları ve uzun çeneleriyle korkunç görünüyorlar ama heyecanla etrafımda dönmeye, beni koklamaya ve kuyruklarını sallamaya başladıklarında merhaba diyecek ve her birini okşayacak kadar kendime güveniyorum.

"Bunların güvenlik için olması gerekiyor," diyor bana.

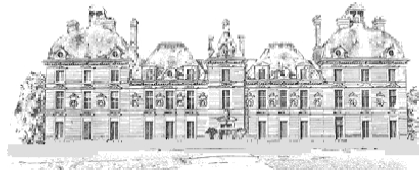
"Sanki kemiklerindeki eti yalayacaklarmış gibi görünüyorlar." Gergin bir şekilde kıkırdıyorum ve yaşlı adam beni eğlendirmek için gülümseyerek onları kovuyor. Beni duvara dizilmiş çiçek okyanuslarının, devasa açık merdivenin yanından geçirip tablolarla kaplı bir koridora götürüyor. Yarı yolda eski moda bir bank var, orada durup karşıdaki kapıyı açıyor.

"Lütfen oturun, Dük birazdan sizinle olacak." Masanın önündeki sandalyeyi geri çekiyor ve ben otururken başıyla onaylıyor.

"Dük mü?" Onu doğru duyup duymadığımı kontrol ediyorum. Bu gece yapacağım görüşmenin babasıyla değil Alex'le olacağı izlenimine kapılmıştım ve şimdi daha da gerginim.

"Ne yazık ki eski Hatherly Dükü dün gece vefat etti. Unvanı artık oğlu taşıyor," dedi yaşlı adam ve beni bu düşünceyle baş başa bırakıp kapıyı arkasından kapattı.

CMAFTER
SfiriEa

ALEX

“S ofisinizde efendim." Barnaby beni ofiste bekliyor. alt
gel ve merdivenler ne zaman I
aşığı gelen

Üstümü değiştiriyorum. Bu sabah tüm spor aletlerimi buraya getirttim ve öğleden sonramın çoğunu egzersiz yaparak ve kafama takılan bu fikirden kendimi vazgeçirmeye çalışarak geçirdim.

"Dahası da mı var?" Resepsiyonda yer kaplayan tüm çiçeklere bakıyorum.

"Ve gelmeye devam ediyorlar, efendim," diye iç geçiriyor Barnaby.

"Barbara ve Dennis de kim?" Düzenlemelerden birinin yanından geçerken kartlardan birini okudum.

"Lord ve Leydi Belmont," diye beni bilgilendirdi. Müşteri listemden tam adını hatırlayınca kendi kendime gülümsedim.

"Bunlar Gloria Helman ve kızı tarafından elden teslim edildi, onlar da başsağlığı dileklerini gönderdiler. Sanırım sizi görmeyi umuyorlardı. Genç kadın en iyi şekilde görünmek için oldukça çaba sarf etmişti." Sesini temizler.

"Telefonlar durmadan çalışıyor. Son üç saat içinde ondan fazla akşam yemeği partisine davet edildim. İyi bir rol yaptığımı biliyordum ama babamın bu kadar popüler olduğunu bilmiyordum." Havadaki polenler yüzünden göğsüm sıkışmaya başladı.

"Sırası gelmeden konuştuğum için beni bağışlayın efendim ama bu cömertlik gösterileri babanız için değil, sizin için. İngiltere'nin en gözde bekarı oldunuz. Bu çiçeklerin yüzde doksanı bekâr kızları olan karı kocalardan geliyor. Masanda Lord Chamberlain tarafından gönderilmiş 58 yıllık bir Glen Grant şişesi var," dediğinde başımı sallayıp daha önemli olan şeye odaklanıyorum. "Hazırlıklı ol,

Efendim, siz yalnız kaldığınız sürece etrafınızda bir sürü köpekbalığı dolaşacak."

"Kız gergin görünüyor muydu?" Uyarısını görmezden gelerek soruyorum.

"Biraz. Her şeyden çok şaşkınım," diye açıklıyor. "Güzel bir kız," diyerek başımı arkaya çevirmemi sağlıyor.

"Bunun farkındayım," diye çıkışıyorum, ona ne söylemeye niyetlendiğim konusunda hâlâ hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, Rezidans'a gitmesinin ve masumiyetini üyelerimden birine kaptırmasının mümkün olmadığı. O bana ait. Şimdi bunu ona söylemem gerekiyor. Bir şey talep etme konusunda bu kadar gergin olmak rahatsız edici bir şekilde benim karakterime aykırı.

Barnaby'yi koridorda bırakıyorum ve ofisimin kapısını açıp kendimi içeri almadan önce derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum.

"Efendim." Kız hızla ayağa fırlar ve yine o sevimli, küçük reverans hareketini yapar. "Babanıza olanları duyduğuma çok üzıldüm. I.." Dili tutulmuş gibi ve çok güzel; dudaklarındaki tatlılığı öpebilmek için yumuşak, küçük çenesini tekrar avuçlarımla arasına almak istiyorum.

"Lütfen, üzülme." Yanından geçip masamın arkasına oturuyorum ve aramızda bir bariyer olduğundan emin oluyorum.

"Teklifini düşünüyordum," diye açıklıyorum, gerginmiş gibi nefesini nasıl tuttuğunu fark ediyorum. "Bunu kabul edemem." Yüzündeki tüm umudun kayboluşunu izliyorum.

"Ama efendim, teklif edebileceğim başka bir şey yok." Sandalyesinde öne doğru oturuyor, paniklemeye başladıkça nefes alış veriş hızlanıyor. Ona yeni şartlarımı sunmak üzereydim ki birden beni bu kadar şüpheyeye düşüren şeyin ne olduğunu fark ettim.

İstersem bu kızın bekaretini alabilirim, masaya koyduğu şey bu. Onu alabilirim, tam burada, hemen şimdi.

Bu masa. Ama bunun yeterli olmayacağından korkuyorum. Geniş, korku dolu gözlerle bana bakan kız, daha önce becerdiğim tüm kızlardan farklı. Yükümü boşaltmak ve onunla işimi bitirmek istemiyorum. Zaman ayırmak, vücudunun her kıvrımını incelemek ve nasıl dokunulmasından hoşlandığını öğrenmek istiyorum. Bu benim için yepyeni bir kavram ve tam olarak anlamadığım bir şey ama nasıl hissettirdiğine bağımlıyım.

"Efendim, lütfen. Tekrar düşünün" diye yalvarıyor ve gözlerim masamın bir tarafında duran, içinde 4.000 sterlinlik bir şişe viski bulunan hediye çantasına, sonra da diğer taraftaki kadın dosyasına kayıyor. Barnaby'nin uyarısı kafamın içinde çınlıyor ve birdenbire tüm sorunlarımın çözümünün tam önümde durduğunu görüyorum.

"On iki ay istiyorum," diyorum ona, ellerimi kavuşturup öne doğru eğilerek ona biraz daha yaklaşıyorum.

"On iki ne?" Korkmuş olduğu kadar kafası da karışmış görünüyor. "Onun hayatını kurtarmak için senin hayatından on iki ay." Ben yaparım onun için daha net.

"Neyi yapmak için on iki ay?" Sinirli bir şekilde gülüyor.

"Benim olmak için." Omuz silkerek sandalyeme geri oturdum ve onun cevabını bekledim.

"Senin olmak için mi?" diye soruyor ve merakının gözlerini nasıl parlattığını seviyorum. "Peki benimle ne yapacaksın?" Yüzünün kızarması bir fikri olabileceğini gösteriyor.

"Ne istersem, ne *zaman* istersem. Sen benim emrimde olacaksın. Kelimenin tam anlamıyla sana sahip olurum."

"Peki bunu yaparsam kardeşimin borcu silinecek ve affedilecek mi?" diye soruyor, sanki bunu gerçekten düşünebilirmiş gibi.

"Tamamen," diye onaylıyorum.

"Şartlarım var." Pazarlık yapmaya çalıştığında beni şaşırtıyor ve yeni keşfettiği girişkenliğini onun geri kalanı kadar ilgi çekici bulduğum için onları dinlemeye karar veriyorum.

"İşime devam etmek zorundayım. Sadece çocuklara ders veriyor olabilirim ama daha büyük öğrencilere yardım

ediyorum ve bana güvenen insanlar var.

bana. Yaptığım işten zevk alıyorum ve benim için her ne planlıyorsanız mesai saatleri dışında gerçekleşmesi gerekecek."

Mutlu olduğum bir durum değil ama yine de başımı sallıyorum ve onun burada mutsuz olmasını istemediğimi fark ettiğimde bunu kabul ediyorum.

"Başka bir şey var mı?" Alaycı bir tavırla soruyorum.

"Evet." Gözlerini benimkilerden kaçırıyor. "Eğer bu anlaşma sırasında birbirimizle... yakınlaşacaksak..." Yanakları pembenin çarpıcı bir tonuna dönüşürken kirpikleri çılgınca kırpışıyor. "...Paylaşılacak istemiyorum." Gözlerinde yaşlar var, beni bir pislik gibi hissettiren gözyaşları. Ama onu bırakacak kadar suçlu hissettirmiyor.

"Anlaştık." Buna kesinlikle söz verebilirim çünkü ona başka bir erkeğin dokunma düşüncesi bile beni çılgına çeviriyor.

"Tamam," diye fısıldıyor, başını kaldırıp titreyen elini masaya uzatıyor, ben de sıkabiliyorum.

"Tamam." Elini sıkıca sallıyorum, doğal olandan biraz daha uzun süre tutuyorum çünkü elinin benim elimde hissettirdiklerini seviyorum.

"Paul ve Levi'ye sizi dairenize götürmelerini söyleyeceğim, böylece eşyalarınızı toplayabilirsiniz. Evin doğu kanadında sizin için bir oda hazırlatacağım. Ormanlık alanın güzel bir manzarası var."

"Bekle, burada yaşamamı mı bekliyorsun?" Ayağa kalkıyor, aniden sersemlemiş görünüyor.

"Ne istersem on iki ay boyunca," diye hatırlatıyorum ona, pahalı viski şişesini hediye paketinden çıkarıp kapıya doğru giderken yanıma alıyorum. Koridorda yürüyorum, salondaki tüm çiçekleri geçiyorum ve nefes alabilmek için temiz havaya çıkıyorum. Az önce bana ne oldu bilmiyorum ve aptal kızın bunu kabul etmesi bir zafer gibi hissettirmiyor. Kendimi çelişkili ve zayıf hissediyorum. O kadar zayıfım ki, Trent'e mesaj atıp buraya gelmesini söylüyorum, kızın içimde yarattığı gerginliği atmak için bir şeyler yapmalıyım ve o da en iyi antrenman partnerim

Hiç karşı karşıya gelmedim. Onun kışını tekmelemekten başka hiçbir şey beni kendim gibi hissettiremez.

"Paul," diye şoförümü çağırdım.

"Kızı evine götür ve neye ihtiyacı varsa getirmesine yardım et. Levi'yi de yanına al." Ona talimat veriyorum, şişeyi geri deviriyorum ve arazide artık bana ait olan her şeye bakıyorum. Birkaç dakika sonra kapıdan çıkıyor ve Paul'ü takip edip arabaya binerken gözleri beni ararken odaklanmaya devam ediyor. Yaptığım şeyle ilgili tüm şüphelerimi kafamın arkasına itiyorum ve artık bana ait olduğu için tatmin olmuş hissetmekten kendimi alamıyorum.

Birkaç saat sonra banyoya uzandım, babamın en pahalı purolarından birini içtim ve kaslarımı ıslattım. Ben ve Trent bugün birbirimize çok sert girdik. Bana iyi bir yumruk attı ve gözümü morarttı. Ama dudağını patlatıp burnunu tekrar kırdığımda onu geri kazandım. Yine de bu beni kızı düşünmekten alıkoymadı. Şu anda boş odalardan birinde eşyalarını yerleştiren kızı. Onun saflığını kendi avantajıma kullanmam yanlış, onunla ilgili her şey masum ve savunmasız olduğunu haykırıyor ve ben ona yaklaşmasına izin vereceği türden bir adam değilim. Sertleşmiş sikim karnıma dayanıyor ve onun daha önceki paniklemiş, küçük ifadesini düşünürken elime alıyorum. O şeftali rengi dudakları sikimin etrafına sarılmışken çok güzel görünürdü. Nasıl alacağı konusunda biraz eğitime ihtiyacı olacağına şüphe yok ama ben onun eğitmeni olmaktan büyük zevk alırdım. Ona sıcak, ıslak ağzıyla sikimi nasıl sağacağını öğretirdim. Beni dilinin üzerinde nasıl kaydıracağını ve boğazının arkasına kadar nasıl götüreceğini gösterecektim. Denerken gözleri sulanırdı.

Boğulmamak için, ama boğulacaktı. Her zaman boğulurlar. Sadece onunla, bahse girerim beni rahatsız etmezdi, hoşuma giderdi.

Onu ve ona öğretmek istediğim diğer tüm şeyleri düşünerek kendimi yavaşça okşamaya devam ederken puromdan bir fırt alıyorum. Kendi iyiliği için fazla masum, üç kapı ötede bavullarını açıyor olmamalı, tıpkı amcığı gibi koşabildiği kadar hızlı koşmalı. Bacaklarımın arasında dinlendiği ve onu doldurmam için bana yalvardığı bir görüntü aklıma geldiğinde elim daha hızlı pompalamaya başlıyor. Sikimi yumrukluyorum ve onun sıkı, bakir amının etrafına sarıldığını hayal ediyorum. O iri, mavi gözler acı ve zevkle dolup taşarken, ben onun engelini aşp rahim ağzına kadar onu dolduruyorum. Herhangi bir kadının kaldırabileceği çok şeyim ama bir bakireyi... mahvederim.

Kendimi sert ve hızlı bir şekilde okşamaya devam ediyorum, gözlerimi kapatıyorum ve onun üzerimde zıpladığını hayal ediyorum. Ellerim onun dolgun, yuvarlak göğüslerini okşarken, o da benim onu gererek açmamın acısını çekiyor. Sadece birkaç karşılaşmamızdan bile nasıl itaat edeceğini bildiğini söyleyebilirim. Acaba ondan bunu talep etseydim ilk seferinde boşalır mıydı? Aldığı zevk acısından daha ağır basar mıydı? Ağlar mıydı, yoksa cesur olmaya mı çalışırdı? Onun güzel, bakire gözyaşlarının yüzünden döküldüğünü düşünmek bile beni daha da yaklaştırıyor. Kendimi o sikilmiş ham amcığı döllerimle doldururken hayal ediyorum ve ılık iplerin karnıma ve göğsüme indiğini hissediyorum.

Kapı aniden açılıyor ve kapıdan içeri adımını attığında beni elimde sikimle yakalıyor ve farlara yakalanmış bir geyik gibi bana bakıyor.

"Aman Tanrım. Çok özür dilerim." Eliyle gözlerini koruyor ama ayakları sıkışmış gibi kapı aralığında durmaya devam ediyor. "Ben... Çok fazla kapı var, bakıyordum

kütüphane odası için. Eşyalarımı yerleştirmeme yardım eden kızın sağdan beşinci dediğine eminim."

"Buraya gel." Kafama bir düşünce girdiğinde ve ondan kurtulamadığımda onun saçmalıklarını görmezden geliyorum.

"İçeri gelmemi ister misin?" Sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor.

"Buraya gel," diye tekrarlıyorum, ayaklı banyoda ayağa kalkıp beni görmesine izin veriyorum, sıırılsıklam, baloncuklarla kaplı ve hâlâ taş gibi sağlam.

"Sizi rahatsız etmek istememiştim." Başını endişeyle sallıyor, dediğimi yapıyor ve kapıyı arkasından kapatırken gözlerini yere odaklıyor.

"Yapmadın, daha yeni bitirdim," diye onu temin ediyorum, parmağımla yaklaşmasını işaret ediyorum ve sonra önümdeki zemini gösteriyorum. Yavaşça ve temkinli bir şekilde öne doğru adım atıyor ve gözleri yukarı kalkıp sikime odaklandığında dudaklarımı ıslatıyorum. Sanki ondan korkmuş gibi nefesini tutuyor ve tepkisi sikimin seğirmesine neden oluyor.

"Özür dilerim." Kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve dudaklarının nasıl titrediğini fark ettiğimde, uyandırdığı suçluluk duygusuyla başının arkasına uzanıp yumruğumu saçlarına bastırıyorum. Aklıma soktuğu düşünceler yüzünden onu cezalandırmak istiyorum. Biri için yeterince iyi olmadığımı düşünmeyeli yıllar oldu ve bu his hiç hoşuma gitmiyor. Başparmağımı diğer elime alıp göğsümde yarattığım karmaşanın içinden geçiriyorum, sonra da günahlarının tadına bakabilmesi için titreyen dudağına sürüyorum. Nefes nefese kalıyor ama dudaklarını birbirine sürttüğünde ona verdiğim şeyi almış gibi görünüyor.

"Hoşuna gitti mi?" Tepki vermesi için yüzünü inceleyerek soruyorum. Başını hafifçe salladığında onu biraz daha zorlamaya karar veriyorum.

"Gerisini temizle." Göğsümün ve karnımın her yerine döktüğüm döllere bakıyorum. Bacaklarımın arasında yüzen süngerini almak için uzanıyor ve ben de ona yapışıyorum

Çenesini sıkarak ağzını bana açmaya zorluyorum.

"Bununla temizle," diye homurdanıyorum, iki parmağımı ağzına sokup sıcak, ıslak dilinin üzerinde kaydırıyorum. Narin ellerinin bana da dokunmasını istediğime karar veriyorum, bu yüzden bileklerini tutuyorum ve kendini dengeleyebilmesi için omuzlarımda durmaları için yönlendiriyorum. Sonra durup emrime itaat etmesini bekliyorum. Boyun eğerken yine o kalın, siyah kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Başı bana doğru hareket ediyor ve dili tenime değiyor. Vücudumdaki dölleri yalarken gözlerimizi birbirine kilitliyorum, ona hatırlatmama gerek kalmadan her son damlayı aldığından emin oluyorum.

Nasıl bu kadar uysal olabildiğimi bilmiyorum. Kıyafetlerini çıkarıp vücudunu avuçlamak ve bu banyoda masumiyetini sikip atmak istiyorum ama tüm içgüdülerim bana hazır olmadığını söylüyor. Ve ben hazır olmasını istiyorum.

Bu kızın hayatını mahvettiğimde en azından bunu benden istemiş olmasını isterim.

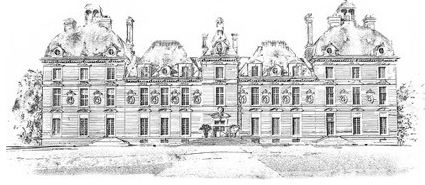
İşini bitirdiğinde uzaklaşmaya çalışıyor ama ben hemen saçlarından tekrar tutuyorum, onu sabit tutuyorum ve eğilerek aynı hizaya gelmemizi sağlıyorum. Dudaklarını öpmek ve üzerlerinde kendi tadımı almak istiyorum ama ben kızları öpmem. Onları kullanırım.

Bu kız bana hayatının bir yılını verdi ve bunun karşılığında nasıl muamele göreceği bana bağlı. Burada kontrol bende. BEN. Peki, neden birdenbire kendimi bu kadar dışlanmış hissediyorum?

"Artık gidebilirsin." Onu sertçe bırakıyorum, bir havluya uzanıp belime sarıyorum. Bana bakıp izlerken hayal kırıklığına uğramış gibi görüldüğüne kendimi inandırmamaya çalışıyorum. Bu kız benim gibi bir adama karşı nefretten başka bir şey hissedemezdi. Ben onun kardeşi için bir tehdidim ve onu neredeyse bir esir gibi tutuyorum. Burada gördüğüm şey çaresizlik ve beni sevmeyen birine duyulan saf sevgi.

Bunu hak ettim. Olivia ağlamaya başlamadan önce kapıdan koşarak çıkıyor ve kapı arkasından çarparken kıza yaptığı fedakârlığı kabullenmesi için biraz zaman tanımam gerektiğine karar veriyorum. O bunu yaparken ben de onunla ne yapmayı planladığımı düşünebilirim.

CHAPTER EIGHT

ALEX

I Onu yeni evime taşıdığımdan beri dokuz gün geçti ve bu günlerin her birini ondan kaçarak geçirdim. Yalan söylüyorum.

Geceleri yatakta koridorun sonundaki odada onu düşünüyorum, sürekli ne yaptığını ve ne düşündüğünü merak ediyorum. İşten döndükten sonraki zamanımı ofisimde ondan kaçarak geçiriyorum çünkü onunla aynı odada olmak bile beni tedirgin ediyor. Anlatılanlara göre akşamlarını oturma odasında televizyon izleyerek geçiriyor. Ben burada tek başıma yemek yerken o yemeklerini yemek odasındaki masada tek başına yiyor. Onun yolundan çekilmek için elimden geleni yapmama rağmen, onun burada olduğ n  bilmek yine de iyi hissettiriyor. alışanlarla konuşurken ve onlara günlerinin nasıl geçtiğini sorarken sesini duymak hoşuma gidiyor. Bot odasındaki yürüyüş botları ve kapının yanında asılı duran paltosu gibi onun burada olduğ na dair küçük işaretleri görmek hoşuma gidiyor.

Barnaby bana onun işten önce ve sonra babamın köpeklerini gezdirdiğini söyledi ve ben de onun durumunu bu kadar kabullenmesini garip bulmaktan kendimi alamıyorum.

Burada yaptığım şey tam bana göre, bencilce. Yine de, onun yakınlarda olduğ n  ve dışarıda çok güvensiz ve acımasız bir dünyada olmadığını bilmek beni daha az kötü hissettiriyor.

"O burada, Majesteleri." Barnaby kapıyı açıyor ve babama duyduğu saygıdan dolayı başını  ne eğiyor, ben de ayağa kalkıp kravatımı düzelttikten sonra koridora ıkıyorum. Siyahlar giymiş ve  n kapıya giden koridorda sıralanmış tüm personeli görmek biraz bunaltıcı. Dışarıda duran cenaze arabasına doğru ilerlerken hepsinin yanından geçiyorum ve

koridorun sonuna geldiğimde

ve Olivia'nın iki köpeği de tasmalarından tuttuğunu görölne şaşırdım. Bir Perşembe sabahı, işte olması gerekiyordu ve yine de tanımadığı bir adama saygılarını sunmaya hazırdı.

Yanından geçip kapıdan çıkarken bana hüzünlle gülümsüyor, sonra cenaze arabasının arkasında babamın tabutunu gördüğümde bir an durup onu inceliyorum. Aile armamızı taşıyan bayrak üzerine örtölmüş ve çiçekler leylak rengi ile uyumlu olacak şekilde seçilmişti. Barnaby elbette tüm ince ayrıntılardan sorumlu kişiydi, babamın ölümünden sonraki günleri çok fazla viski içerek ve konuşmaya korktuğum bir kızla aynı evde yaşadığım gerçeğini inkâr etmeye çalışarak geçirdim.

Will cenaze arabasının arkasına park edilmiş aile arabasının kapısını benim için açık tutuyor ve ben de içeri girerken ona minnettarlığımı belirtiyorum.

Sadece benim için bu kadar büyük bir arabaya sahip olmak anlamsız görünüyor. Will işi olduğu için cenazeye gelmiyor ve Barnaby'nin benimle gelip gelemeyeceğini sorduğumda, bunun uygun olmayacağını ve personel için sağlanan otobüsle seyahat etmesi gerektiğini söyledi. Bu yüzden mezarlığa tek başıma gittim.

Babamın tabutu toprağa indirilmeden önce söylenen sözleri dinlemiyorum, başımı eğip ellerimi kavuşturuyorum ve hayatta olduğu yıllar boyunca neden olduğu tüm acıları düşünüyorum. Burada onu uğurlamak için yüzlerce insan olabilir ama hiçbirini onu gerçekten tanımiyordu. Tanıyor olsalardı, burada bulunarak ve ona saygılarını göstererek zamanlarını boşa harcamazlardı, bu da neden gözyaşlarımı tutmak için mücadele ettiğimi anlamamı zorlaştırıyor. Mezarlıktan teker teker ayrılırken yas tutanların destek dokunuşlarını omzumda hissediyorum. Bu

Yağmur yakamdan aşağı süzülüyor ve saçlarımı ıslatıyor ama ben açık mezara ve tabutunun üzerine atılmış güllere bakmaya devam ediyorum. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama hareket etmiyorum. Hareket *edemiyorum*. Bugün beraberinde yeni bir korku getirdi, tıpkı onun gibi olma korkusu. Yalnız ölmek, kimsenin umurunda olmamak. Döndüğümde evin insanlarla dolu olacağını biliyorum, çoğu bir tür görevden ya da meraktan. Bu adamdan uzaklaşmak için o kadar çok zaman ve çaba harcadım ki, ona dönüştüğüm gerçeğini gözden kaçırdım.

Ona son kez sırtımı dönüyorum ve beni bekliyormuş gibi tek başına durduğunu gördüğümde ayaklarım donuyor. Sarı saçları yağmurdan ağırlaşmış ve alt dudağı yağmurun soğuşundan titriyor. Giydiği dar, dizlerine kadar uzanan siyah elbisenin içinde günahkârlar kadar seksi görünüyor ve neden hâlâ burada olduğunu ya da neden burada olduğunu merak ederek şaşkınlıkla başımı sallıyorum.

"Yalnız kalman gerektiğini düşünmedim. Personelin misafirler için hazırlık yapmak üzere geri dönmesi gerekiyordu ama ben... ben." Gözlerindeki yağmuru kırıştırıyor ve beni soktuğu trans halinden sıyrılıp üzerimdeki üç çeyrek boy paltoyu hızla silkerek ona doğru koşuyorum, böylece onu yağmurdan korumak için başının üzerinden tutabiliyorum.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diyorum ona, bizi beni bekleyen arabaya doğru yönlendiriyor ve kapıyı açıyorum. Arabaya binmeden önce duraksıyor ve kararsız görünüyor. "Bin." Başımla koltuğa doğru işaret ediyorum.

"Ben... Eğer yalnız kalmak istersen taksi çağırabilirim. Sadece seni istemedim...."

"Olivia, arabaya bin," diyorum ona tekrar ve başını sallayıp içeri girmek için eğildiğinde ben de peşinden gidip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"İşte, bunu etrafına sar." Hâlâ titrediğini fark ettiğimde paltomu omuzlarına doluyorum.

"Ben iyiyim, gerçekten." Yalan söylüyor, ben de bundan kurtulamayacağını anlaması için gözlerimi kısıyorum. Bu onun pes etmesine ve kolyeyi omuzlarında daha sıkı kavramasına neden oluyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor ve rimelinin gözünün altına bulaştığını fark ettiğimde, temizlemek için başparmağımı kullanıyorum ve sonunda daha da fazla dağınıklık yaratıyorum.

"Sürmeye devam et," diye şoföre talimat veriyorum, koltuğuma geri yerleşiyorum ve ona bu kadar yakın bir mesafede eve dönüş yolculuğunu berbat etmeden nasıl yapacağımı merak ediyorum.

"Pek çok insan-"

"Neden?" Yapmak üzere olduğu küçük konuşmayı yarıda kesiyorum. "Neden bugün buraya geldin ve neden beni bekledin?"

"Sana söyledim, yalnız kalmanı istemedim." O kadar ürkek gülümsüyor ki boğazını avuçlarımın arasına alıp dudaklarındaki titremeyi öpesim geliyor. Bu kadar saf ve değerli bir şey bana dokunma mesafesinde olmamalıydı.

"Neden?" Kafamı şaşkınlıkla ama daha çok hayal kırıklığıyla sallıyorum. Bu kız kendimi tutmamı hiç kolaylaştırmıyor.

"Çünkü şu anda bir arkadaşına ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Çılgın partiler verdiğini, gece kulüplerin olduğunu biliyorum ve ben ünlülerin takıldığı yerlerden biri olmayabilirim ama evde yaşamaya başladığımdan beri o insanlardan hiçbirinin seni kontrol ettiğini görmedim." Sinirli bir şekilde dudağını ısırması sikimi canlandırıyor. "Haddimi aştıysam özür dilerim," diye ekliyor.

"Yapmadın," diye çıkışıyorum, aniden aramızda bir gariplik bariyeri olmasını istemiyorum. Geride kalacak kadar önemsemesi hoşuma gidiyor ve bunun için özür dilemesini istemiyorum. Olivia hiçbir şey söylemiyor, sadece paltomu üzerine sararak koltuğa geri yerleşiyor.

Yolculuğun geri kalanını sessizce yapıyoruz ve şoföre durakta durmasını söylediğimde biraz şaşırılmış görünüyor.

evin ön girişi yerine arka girişi. şu anda evimde bulunan tüm yabancılarla yüzleşmeye hazır değilim. Onunla birlikte olmayı tercih ederim.

"Sana bir şey göstermek istiyorum." Arabadan atlıyorum ve sanki çok doğal bir şeymiş gibi elini tutuyorum. Onu bagaj odası girişinden içeri sürükleyerek soldaki personel koridoruna açılan kapıyı açıyorum ve bizi koridorun dibindeki dolaba doğru götürüyorum. "Will ve ben çocukken burada saklambaç oynamak çok eğlenceliydi." Dolabın kapağını açıyorum ve sağ alt köşedeki gizli kolu çekiyorum. Sonra omzumun üzerinden arkama bakıyorum, böylece arka duvar açılıp içinden geçebileceğimiz kadar büyük bir boşluk yarattığında Olivia'nın tepkisini izleyebiliyorum.

"Nedir bu?" Kıkırdıyor, geçmesi için işaret ettiğimde ilgiyle bakıyor.

"Bu, beni bekleyen meraklı ev misafirleriyle yüzleşmek zorunda kalmamızı önleyecek birçok gizli geçitten biri." Boşluktan geçerken vücudumu onunkine doğru kaydırıyorum ve onu yönlendirmek için elini tutuyorum. Artık yetişkin bir adam olduğum için duvarlar arasındaki boşluk çok daha dar görünüyor ve ihtiyacım olan boşluğa geldiğimde yüzüne bakıp onu tekrar şaşırtmaya hazırlanıyorum. Avucumu duvara bastırarak duvarı ileri itiyorum ve ofisime açıldığında çıkardığı nefesi duyuyorum.

"Alexander Stanley, bana bunun sihirli bir kitaplık olmadığını söyle." Kıkırdıyor.

"*Aynen* öyle." İçeri girmesini işaret ederken ona göz kırpıyorum. Burada olduğuna inanamıyormuş gibi ofise bakıyor ve ben de bu kadar kolay hareket etmesine şaşıarak kitaplığı yerine kaydırıyorum. Ruxleigh Malikânesi'nin gizli duvarlarını keşfetmeyeli uzun zaman olmuştur diye düşündüm.

"şey, bu oldukça harikaydı," diye itiraf ediyor dudaklarında güzel bir gülümsemeyle.

onu tekrar öpmek için çok büyük.

İçki dolabına gidip ikimize de sert ve pahalı bir şeyler doldurarak dikkatimi dağıtıyorum. Cam bardağı ona uzattığımda ellerinin hâlâ titrediğini fark ediyorum.

"Hâlâ üşüyor musun?" Kontrol ediyorum.

"Biraz ama iyi olacağım." Başını sallıyor ve elindeki içkiye odaklanıyor, bir yudum içiyor ve boğazına takıldığında neredeyse boğuluyor. "Vay canına." Elinin tersini ağzına bastırarak yanık hissini alıyor.

"İyi mal, ha?" Kendi bardağımı bir yudumda devirmeden önce ona doğru kaldırıyorum.

Birdenbire o garip sessizlik geri geldi, bana yabancı olduğumuzu ve muhtemelen hiçbir ortak noktamız olmadığını hatırlatan sessizlik.

"Bugün yaptığın şey çok güzeldi. İnsanların benim için güzel şeyler yapmasına alışık değilim," diye itiraf ediyorum, birden kulağa ne kadar acınası geldiğinin farkına varıyorum.

"Önemli bir şey değildi." Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor ama benim için gerçekten önemliydi. Olivia'nın bugün yaptığı şey düşünceli ve özveriliydi. Sırf ben yalnız kalmayayım diye yağmurun altında durdu ve birden bunun benim için ne kadar önemli olduğunu ona gösterme ihtiyacı hissettim.

Ona doğru kararlı adımlarla ilerliyorum, sonra ayak parmaklarının üzerine kalkıp yumuşak dudaklarını dudaklarıma bastırdığında neredeyse dilimi ısıracaktım. Üç tatlı saniye boyunca dudaklarımız birbirine değiyor ve tam ben şokumu atlatıp bir şeyler yapmaya hazırlanırken o dehşet içinde nefesini tutup geri çekiliyor.

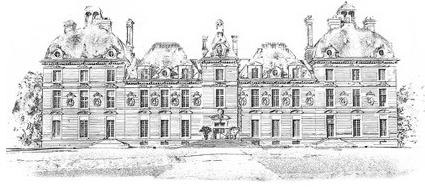
"Tanrım, özür dilerim." Benden uzaklaşmayı ve kapıya kadar gitmeyi başarıyor çünkü ben hala sersemlemiş durumdayım.

İçimdeki hayal kırıklığının arttığını hissediyorum ve çaresizce peşinden gitme ihtiyacı duyuyorum ama bunun yerine geride durup gitmesine izin veriyorum.

Çok az tanıdığım bu kız nasıl oldu da tüm doğal içgüdülerimden şüphe duymama neden oldu? O buraya geldiğinden beri kendimde değilim. Bütün hafta evden çıkmadım. Artık parti vermiyorum. Tek yaptığım onunla nasıl konuşmam gerektiğini ve ona nasıl davranmam gerektiğini düşünüp üzölmek oldu. Kim olduğumu hatırlatacak bir şeye ihtiyacım var.

Kapının diğer tarafındaki insanlara önümüzdeki birkaç saat için yeni düklerini vereceğim, ama onlar gittikten sonra biraz kontrolü geri alıyorum ve kendi yolumda parti yapıyorum. Telefonumu çıkarıp Trent'e bir mesaj gönderiyorum ve ona bunu gerçekleştirmesini söylüyorum.

CHAPTER NINE

OLIVIA

T Kendimi tamamen aptal durumuna düşürdükten sonra yapmak istediğim son şey bir oda dolusu insanın karşısına çıkmaktır.

Alex'in ofisinden çıkarken Barnaby hızla kolumdan tutup beni kenara çekti.

"Lütfen bana Alex'in nerede olduğunu bildiğinizi söyleyin?" Paniklemiş ama sessiz bir tonda konuşuyor, yanından geçen çifte kibarca gülümsüyor. Evin ne kadar dolu olduğunu şimdi fark ediyorum ve neden endişelendiğini anlıyorum.

"Ofisinde," diye açıklıyorum boğazımı temizleyerek ve az önce onu öpmeye çalıştığım gerçeğinin yüzümden okunmamasını umarak. Bunu yaparken ne düşünüyordum ki? Alex Stanley öpülecek türden bir adam değil. Dokuz gündür buradayım ve bana bakmadı bile. İlk geceki olayı saymazsak, ki belli ki onu da berbat etmişim çünkü o zamandan beri benden kaçıyor.

Oturma odasına geçerken kibarca gülümsüyorum ve Leah beni fark ettiğinde elindeki kanepete tepsisiyle hızla bana doğru yöneliyor.

"Dük'ü gördün mü? Herkes onu soruyor," diye fısıldıyor nefesinin altından.

"Hayır, onu neden görmüş olayım ki?" Tüm kanın yanaklarıma hücum ettiğini hissederek karşılık veriyorum. Odada, eski düke saygılarını sunmak için burada olduklarından şüphelendiğim çok sayıda çarpıcı kadın var. Etkilemek için giyinmişler, hepsi de yeni yakışıklıyı bir an olsun görebilmek için buradalar ve bazılarının annelerinin etraflarında telaşla dolanmalarından, kızlarının onun dikkatini çekmesi için aynı derecede istekli olduklarını anlayabiliyorum.

"Sakin ol, mezarlıkta kaldığın için biliyor olabileceğini düşündüm. Buradaki herkes meraklı. Onunla tanışmak istiyorlar." Gülümsüyor ve terslediğim için kendimi kötü hissetmemi sağlıyor. Haklı, gerçekten rahatlamam gerekiyor yoksa kendimi ele vereceğim.

"Oh, işte orada." Adam sihirli bir şekilde kapıdan içeri adımını attığında başıyla ön kapıyı işaret ediyor. Odadaki tüm gözler ona odaklanıyor ve dizlerimin bağının çözüldüğünü hissediyorum. Koridorda büyük bir otoriteyle yürüyor, başını sallıyor ve ona başsağlığı dileyenlerle el sıkışıyor ve sonunda gözleri benimkilerle buluştuğunda ve dudakları ofisinde bana verdiği gülümsemenin aynısını yaptığında tenim karıncalanıyor. Göğsüm patlayacakmış gibi olduğunda nefesimi tuttuğumu fark ediyorum ve kocaman bir yudum hava alıyorum. Bu anlaşılmayı asla kabul etmemeliydim, özellikle de şimdi ona aşık olmam kaçınılmazken. Kibri sinir bozucu olduğu kadar seksi de ve gözlerinin üzerimde olması bile eriyecekmişim gibi hissetmemi neden oluyor.

"Bu Emillie Deauvier, annesi kraliçenin ikinci kuzeniydi ve babası da ünlü bir Fransız aktördü." Benim yaşlarımda bir kız kendinden emin adımlarla Alex'e doğru yürürken Leah bana bilgi veriyor, zürafa gibi bacakları ve lanet bir kuğunun boynu var ve onun elini tutup sıkmasını izlerken midemin çukurunda bir kıskançlık titremesi hissediyorum.

"Ailesi eski dükle çok samimiydi," diye ekliyor.

"Güzel bir kız." Ona nasıl gülümsediğini ve saçlarının profesyonelce yapılmış gibi mükemmel bir topuzla nasıl toplandığını izliyorum. Giydiği siyah elbise, devasa göğüslerine kıyasla ne kadar zayıf olduğunu vurguluyor.

"Oldukça korkunç," diye alay ediyor Leah. "İyi bir insan değil. Ailesi Yeni Yıl çekimleri için buraya geldiğinde Will'e botundaki tilki kakasını sildirmişti."

"Leah, o kanepeler kendi kendilerine servis yapmayacaklar." Barnaby ona hatırlatmak için yanına geliyor ve ben Alex'in kızla konuşmasını izlemeye devam ederken o da tepsisini başka konuklara sunmak için hızla uzaklaşıyor. Gözleri kızın omzunun üzerinden benimkilere takılıyor ve bana tekrar gülümsediğinde o kıskançlık duygusu bambaşka bir şeye dönüşüyor. Muhtaç, çaresiz ve gerçekten endişe verici bir şeye.

CMAFTER
TEII

ALEX

I Ofisimin sınırlarını terk edeli bir saatten fazla oldu.

girmek içine Bu Sirk. I davranmak
için Dinle için ve

Kontes babamdan ve onun ne kadar sevimli bir adam olduğundan bahsediyor ama benim tüm dikkatim az önce beni öpen odanın karşısındaki kızda kalıyor. Artık farklı görünüyor. Sanki benimmiş gibi görünüyor ve yanından geçenlere kibarca gülümserken, gitmesine izin vermeseydim neler olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Arada bir başımı sallayıp onaylıyorum, konuşmadan duramayan orta yaşlı kadınla ilgileniyormuş gibi yapıyorum. Olivia'nın sanki kaçacakmış gibi veranda kapılarına doğru geri geri gittiğini fark ettiğimde, ona burada benim emrettiklerimi yapmak için bulunduğunu hatırlatmak için başımı sallıyorum.

"O zaman karar verildi, Henry ve ben bu hafta sonu senin onuruna bir bahçe partisi düzenleyeceğiz."

"Bu hafta sonu mu?" Söylediklerinin sonunu yakaladığımda dikkatimi aniden kontese geri veriyorum.

"Buna gerçekten gerek yok. Çok kısa b i r s ü r e kaldı." I Kibarca gülümse.

"Saçmalama, yeni unvanını kutlamalıyız ve Henry seni babanın bazı arkadaşlarıyla tanıştıracaktır. Böyle şeyleri organize etmeye bayılırım." Babamın arkadaşlarıyla tanıştırmaya ihtiyacım yok. Çoğunluğu kulübümün seçkin üyeleri ama tabii ki bu herkesçe bilinen bir şey değil. Elini omzuma vuruyor ve kocası olduğunu tahmin ettiğim adama baktığımda bana gülümseyip gözlerini deviriyor. "Kim bilir, belki kendine bir hanım bile bulabilirsin," diye ekliyor, sanki yaptığı şeyin ardındaki tüm neden bu değilmiş gibi.

"Ben zaten bir tane buldum," diyorum ona, dokuz kısa gün içinde tüm mantıksal yollarımı değiştiren kıza bakarak

düşünmek.

"Olivia!" Ona sesleniyorum ve sanki başka birini çağdırmamı bekliyormuş gibi etrafına bakıyor. "Gel." Parmağımı çengelliyorum ve öne doğru adım atmasını işaret ediyorum. Yavaşça yürümeye başladığında, elbisesinin altıyla oynaması ne kadar endişeli olduğunu gösteriyor.

"Hayatım, tanışmanı istediğim bazı insanlar var," diyorum, ses tonumdan ne kadar şaşırmış göründüğünü fark ederek. "Bu Henry ve..." Adını çoktan unuttuğum kadına bakıyorum.

Olivia'yı bir aşağı bir yukarı süzerken bana "Elizabeth," diye hatırlatıyor.

"Elizabeth, Henry. Bu Olivia, nişanlım." Elimi beline doladım ve vücudunun sertleştiğini hissettim.

"Nişanlı mı? Baban bize bundan hiç bahsetmedi." Elizabeth'in sesi de Olivia'nınki kadar şaşkıındı.

"Çok yeni," diye onu temin ediyorum, Olivia'nın başının tepesine zarif bir öpücük konduruyorum ve parmaklarımı gizlice kalçasına sokuyorum.

"Kendine İngiltere'nin en gözde bekârını bulmuş olmak nasıl bir duygu?" Elizabeth acısını gizleyemeyerek ve boğulacakmış gibi bakarak ona sorar.

"Hâlâ bunu kabullenmeye çalışıyorum." Olivia bana bakıyor ve daha önce gözlerinde olan tüm şok yerini zehire bırakıyor.

"O zaman Pazar günkü bahçe partime siz de geliyorsunuz. Pandora'yı da davetli listesine eklemeliyim. Toplumumuzdaki genç nesil arasında çok popüler. Ve gelinlik konusunda uzman. Eminim sizinle şahsen tanıştığında size bir randevu teklif edecektir."

"Muhteşem." Olivia ona gülümsüyormuş gibi yapıyor. Yeni rolüne bu kadar hızlı adapte olması beni etkiliyor.

"Alex, biraz konuşabilir miyiz?" Sahte gülümsemesini bana çevirdi.

"Elbette." Koluna girip onu yemek odasına götürüyorum, böylece yalnız kalacağız ve kapıyı kapatır kapatmaz bana dönüyor.

"O da neydi öyle?" diye fısıldayarak bağılıyor bana, sinirlendiğinde de korktuğunda olduğu kadar ateşli görünüyor.

"İşime karışan o yaşlı yarasa beni evlendirmeye çalışıyordu. Onu durdurdum." Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyorum.

"Ona evleneceğimizi söyleyerek mi?" Daha iyi bir açıklama bekliyormuş gibi bana bakıyor.

"Bak, sen de oradaydın, o insanları gördün ve benden ne beklediklerini biliyorsun. Düklerin bekâr olmaması gerekir, o odadaki erkeklerin yarısı beni kızlarıyla evlendirmek istiyor ve ben de bu baskıyı ortadan kaldırmanın bir yolunu buldum," diye açıklıyorum.

"Sorabilirdiniz ya da en azından bana haber verebilirdiniz. Alex, bu şekilde yargılanmaya hazır değilim."

"Yargılanmak mı?" Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Alex, sen lanet olası Hatherly Dükü'sün."

Bana tekrar küfrettiğinde kıs kıs gülüyorum. Bunu çok sık yapmadığı izlenimini edindim.

"Yakışıklısın ve gerektiğinde çekici olabiliyorsun. Dışarıdaki tüm kadınlar bende olduğunu iddia ettiğin şeyi istiyor ve bunun için beni çok sert bir şekilde yargılayacaklar."

Bir parçam ona da onların yaptıklarını isteyip istemediğini sormak istiyor ama cevaptan çok korkuyorum. Onun yerine sadece gülüyorum.

"Unuttuysan söyleyeyim, tartışacak durumda değilsin. En azından 11 ay 20 gün daha. Sadece devam et, yakında yeni bir skandal ortaya çıkacak ve biz de

unuttum. Nişanlım olsan çok mu kötü olurdu?" Yüzümde onu daha da sinirlendireceğini bildiğim kendini beğenmiş bir sırıtişla soruyorum.

"Alex... Bunu kabullenmem çok zor. Bir dükün nişanlısı nasıl olunur bilmiyorum, senin yanında nasıl olunur ya da benden ne istiyorsun onu bile bilmiyorum. Ofiste olanlar-"

"Dinle." Benden kaçacağını hissettiğimde iki kolunu birden tutuyorum. "Bu benim için de büyük bir alışma süreci olacak. Tüm bunları on yıl önce arkamda bıraktım ve inanın bana, ben bir dük değilim ama açıklayamadığım bir şey bana bunu doğru yapmam gerektiğini söylüyor." Nasıl oldu bilmiyorum ama bu kız içimdeki tüm dürüstlüğü dışarı atıyor gibi. "İngiltere'nin tüm aristokrasisi beni kızlarıyla evlendirmeye çalışırken bunu yapamam." Güzel, mavi gözlerinin derinliklerine bakıyorum ve onun burada olmaması düşüncesinin beni ne kadar korkuttuğunu fark ediyorum.

"Neden ben olmak zorundayım anlamıyorum. Ben sadece kardeşi seni kazıklamış bir dans öğretmeniym, ben de bu dünyadan değilim." Sözleri beni çok kızdırdı ve tüm yanlış nedenlerden dolayı.

"Birincisi, *kimse* bana kazık atamaz. Bunu kafana iyice sok." Kardeşi benden çalmış olabilir ama bu yanına kâr kalmadı. Hiçbir şekilde. "İki..." Kelimeleri bir süre daha tutuyorum çünkü bunları ona mı yoksa kendime mi itiraf etmek istediğimi bilmiyorum.

"Sana güveniyorum." Sonunda onları serbest bırakıyorum ve vahşi, öfkeli gözlerinin hemen nasıl yumuşadığını izliyorum. "Bunu kolay kolay yapmam ama sende bir şey var... Güveniyorum," diyorum ona zayıfça, nasıl açıklayacağımı bilemeden. Kendime bile. "Ayrıca, başka seçeneğin yok. Sen benimsin," diye hatırlatıyorum ona kararlılıkla.

"Sadece bir yıllığına." İçimde sadece kendisinin neden olabileceği o hayal kırıklığını körüklüyor.

Elimi boynuna doladım ve kontrolü tekrar ele almak için onu kapıya doğru ittim.

"Sakın bana ukalalık yapma," diye uyarıyorum. Bu düşüncenin beni ne kadar sinirlendirdiğini kontrol etmek için çok uğraşıyorum. Bir zaman kısıtlamam olduğunun çok farkındayım ve bunu çözmeye çalışıyorum.

"Tamam." Başını sallıyor ve elimi gevşetmeme rağmen elimi yerinde tutuyorum. Parmak uçlarımın altında teninin verdiği his hoşuma gidiyor. Onu elimde tutmanın verdiği hissi seviyorum. "Personel konuşacak, onlara ne söylemem gerekiyor?"

"Hiçbir şey söylemiyorsun, söylemek zorunda değilsin, artık onlar da senin için çalışıyor."

"Oh hayır... Hayır, hayır. HAYIR." Başını çılgınca sallıyor. "Olivia bunu inandırıcı hale getirmeliyiz, sadece insanlar

Bu anlaşılmayı bilen sadece sen ve ben varız." O itiraz edemedi elini tutup kapıyı açıyorum, onu salona sürüklüyorum ve bu insanlara gösteri yapma konusunda kendime biraz daha güveniyorum.

"Oh." Daha sonrası için ne ayarladığımı hatırladığımda geri dönüyorum.

"Bu gece birkaç arkadaşımı ağırlayacağım. Odanda kalmanı istiyorum."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Kızgın bir ifadeyle elini elimden çekti.

"Yani, ben senin nişanlınım ama partine davetli değilim. Hem kim babasının cenazesinin olduğu gece parti verir ki?" diye soruyor bana, dehşete düşmüş bir ifadeyle.

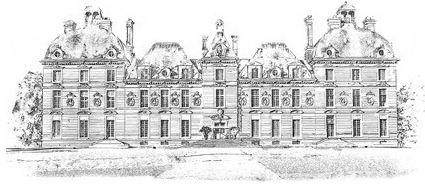
"Şu dırdırcı kız arkadaş rolünü şimdiden kapmışsın." Ona alaycı bir övgü sunuyorum. "Sadece birkaç arkadaş gelecek. Senin sevmeyeceğin arkadaşlar. Sadece birkaç saatliğine kendim olmam gerekiyor. 'Dük' saçmalığı yok." Kendimi açıklamamalıyım, burası benim evim ve o bunu bilmiyor olabilir ama onu korumaya çalışıyorum. Düzenlediğim partiler çok çılgın oluyor. Eğer bir tanesi için buraya gelseydi, rahat olmazdım. I

birlikte çalıştığım insanların ona bakmasını istemiyorum,
zihinlerinin nasıl çalıştığını biliyorum.

"Peki." Başını sallıyor ve yanımdan geçip, başı dik,
kalçaları sallanarak oturma odasına doğru ilerliyor.

Kendini neredeyse bir dűřes gibi taşıyor.

CHAPTER ELEVEN

OLIVIA

“*A* birkaç arkadaş." Yatağımın ucuna uzanmış iki köpeğe bakıyorum ve başımı sallıyorum hayal kırıklığı içinde. Alt kattaki yüksek sesli müzik yüzünden bütün ev sallanıyor. Balkonumun altındaki verandadan kıkırdayan kadınların sesi geliyor ve Alex'in uşağı akşam yemeğimi tepsiyle getirdiğinde üst katta kalmam gerektiğini kesin bir dille ifade etti. Kendisine dük diyen ama uyuşturucu satan ve masum kadınları on iki ay boyunca rehin tutan bir adamdan ne gibi beklentilerim vardı bilmiyorum. Ama yine de kendimi kandırılmış hissediyorum.

Telefonumu çıkarıp Jamie'yi tekrar aramaya çalışıyorum ama doğrudan sesli mesaja düşüyor. Sonra, alt kattaki müzik daha da yükseldiğinde, hayal kırıklığı içinde hırlıyorum ve iki köpeğin de kafalarını yorganın altına gömmelerini izliyorum. Ölümcül görünseler de çok tatlılar ve Alex beni yanına alıp görmezden gelmeye karar verdiğinden beri bana iyi arkadaşlık ediyorlar. Tüm bu nişanlılık anlaşmasının bana karşı olan tutumunu değiştireceğini umuyordum ama öyle görünmüyor. Ve eminim ki davet edilen tüm o göz alıcı kadınlarla alt katta ne yaptığını hayal etmek bile istemiyorum.

Anlayışlı olmaya ve yargılamamaya çalışıyorum, herkes kederle kendi yöntemleriyle başa çıkıyor, ancak babanızın cenazesıyla aynı gün bir parti vermenin herkesin standartlarına göre kötü bir şey olduğu kesin.

Uzun bir saat daha kaosu dinliyorum ve köpekler dışarı çıkmak için kapıyı tırmalamaya başladığında gözlerimi devirip kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum. Dışarı çıkmaları gerekiyor, bütün gece burada kalmamı bekliyor olabilir ama onları kilit altında tutamaz. Erkek şortumun üzerine eşofman altımı geçiriyorum ve yeleşimin üzerine eski dans okulu kazağını giyiyorum.

Kapıyı açarak Dük'ün emrine itaat etmedim ve odamdan çıktım. Onları mutfaktan dışarı çıkarmaya karar veriyorum çünkü burası tüm gürültünün geldiği yerin ters yönünde. Merdivenlerin dibine geldiğimizde iki köpeği de tasmalarından tutuyorum, kimseye zarar vereceklerini sanmıyorum ama sarhoş insanlar aptalca şeyler yaparlar ve burada bulunduğum kısa süre içinde Pico ve Vinci'nin çok korumacı olduklarını öğrendim.

Geldiğimden beri bana ısınmış görünüyorlar. Aslında, yanımdan hiç ayrılmadılar ve itiraf etmeliyim ki onları rahatlatıcı buldum. İkisi de gürültünün geldiği yöne doğru çekiştiriyor ama ben onlara karşı koyarak ters yöne sürüklüyorum. Fark edilmeden mutfak kapısına ulaştığımızda bir rahatlama hissediyorum ve kapıyı omzumla zorlayarak açıyorum. Neyin içine girdiğimi gördüğümde şok içinde donup kalıyorum.

Bir kız mutfak tezgahının üzerine oturmuş, bacaklarını iki yana açmış ve bir adamın kafasını bacaklarının arasına gömmüş. Araya girmemden dolayı şok olmuş ya da rahatsız olmuş gibi görünmüyor, aslında bana gülümsüyor ve Vinci ona doğru çekilmeye başladığında, onu sıkıca geri tutuyorum.

"Bir şey mi arıyorsun, tatlım?" Ağzından kocaman bir esrar sarkan ve gözleri kan çanağına dönmüş bir adam solumdan geliyor.

Onlar. Bol bir kot pantolon giymiş, beyzbol şapkasını kafasında ters çevirmiş ve Alex'in bir arkadaşının nasıl görünmesini beklediğimin tam tersi gibi görünüyor. Bu, bir yıl boyunca birlikte yaşamayı kabul ettiğim adam hakkında hiçbir şey bilmediğimi hatırlatıyor.

"Bunları çişlerini yapmaları için dışarı çıkarıyorum," diye açıklıyorum, iki köpeği de mutfaktan arka kapıya doğru sürüklüyorum ve elinin omzuma dokunduğunu hissettiğimde arkamı dönüyorum.

"Dokunma bana," diye uyarıyorum, Pico'nun hırladığını duyuyorum, ama adam o kadar kendinden geçmiş ki ona bakıp gülümsüyor.

"Hadi dostum." Başını okşamak için elini uzatıyor ve beni bile zıplatacak kadar yüksek sesle havlıyor.

"Sakin ol." Amını yalatmakta olan kızın yanında mutfak tezgâhının üzerine zıpladığında neredeyse hiç irkilmeyip kendi kendine gülerken ne kadar bitkin olduğunu kanıtlıyor. Kızın dudaklarının arasına otu yerleştirirken gözleri benimkilerde sabit kalıyor, ağzı kızın meme uçlarından birini kapatırken o da geri çekiliyor.

"Hadi, gidelim." Kapıyı hızla açtım ve çocukların tuvaletlerini yapmaları için dışarı çıkmalarına izin verdim. Köşede sevişen bir çiftin sesini duyduğumda onları hemen acele ettirdim ve odama geri dönebilmem için onları içeri soktum.

Koridoru geçip merdivenleri yarılamaı başarmıştım ki arkamdan bir erkek sesinin seslendiğini duydum.

"Alex seni kilit altında mı tutuyor?" Arkamı döndüğümde uzun boylu, yakışıklı bir adamın bana baktığını görüyorum. Daha çok Alex gibi giyinmiş, takım elbise pantolon ve güzel ayakkabılar giymiş ama gömleği tamamen açık ve yumuşak, kahverengi saçları dağınık.

"Ben yatağıma dönüyorum." Sahte bir gülümsemeyle merdivenlerden yukarı çıkmaya devam ettim.

"Bekle." Beni takip ediyor ve ben yatak odamın kapısına doğru ilerlerken ellerimi Pico ve Vinci'nin yakalarında sıkı sıkı tutuyorum.

"Bence Alex seni burada tüm eğlenceden uzak tutarak zalimlik ediyor," diyor ve ben de kapımı hızla açıp çocukları içeri kovduktan sonra kapıyı kapatıp ona dönüyorum.

"Aşağıda eğlenmenin bana göre olduğunu sanmıyorum," diye kibarca onu temin ettikten sonra arkamı dönüp kapıyı tekrar açtım ve kendimi içeri attım. Omzumdan tutup beni tekrar yüz yüze getirmeye zorladığında nefesim kesiliyor, beni duvara yapıştırırken uzun boyu küçük bedenimi eziyor. Alex'in daha önce bana yaptığından farklı hissettiriyor, bunda heyecan yok, sadece korku var.

"Bence ne kadar eğlenebileceğimize şaşıracaksın." Başını eğerek dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyor ve ben tam zamanında yüzümü çevirerek ağzının bana değmesini engelliyorum.

"Gel hadi." Çenemi tutuyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Neden üzerine güzel bir şeyler giyip aşağıya oynamaya gelmiyorsun?" diye alay ediyor.

"Çünkü istemiyorum," diye fısıldıyorum, ne kadar korkmuş görüldüğümün tamamen farkındayım. Birden kendimi çok savunmasız ve çok aptal hissediyorum. Köpeklerle arama asla bir bariyer koymamalıydım. Eli kapüşonumun altından kaymaya başlıyor ve umutsuzca kapının kolunu hissetmeye çalışarak arkama uzanıyorum. Artık bu herifin köpeklerin saldırısına uğraması umurumda değil, hatta köpeklerin yüzündeki yapmacık gülümsemeyi söküp atmaları fikri hoşuma gidiyor. Kolu bulmayı başarıyorum ve tam hamlemi yapmak üzereyken ayaklarımın altındaki döşeme tahtaları vurmaya başlıyor ve soluma baktığımda Alex koridorda yürüyor. Belden yukarısı çıplak, vücudu ter içinde ve gözlerini bana dokunan adama dikmiş. Bize doğru hücum ederken burun deliklerinden nefes alış veriş ne kadar kızgın olduğunu gösteriyor ve yumruğu içeri girdiğinde çığlık atıyorum

Önümde, adamın yanağına çarpıyor ve onu yere düşürüyor. Alex'i n saldırısına devam edişini izlerken nefesim boğazımda düğümleniyor, vücudu altındaki adamın üzerine çömeliyor ve yüzüne yumruk üstüne yumruk indiriyor.

"*Dur!*" Yumruklarındaki kanı fark ettiğimde çığlık atıyorum. O kadar çok kan var ki, duvarlara sıçramaya ve halıya dökülmeye başlıyor. Altındaki adam karşılık vermek için hiçbir girişimde bulunmuyor ve Alex bir tür transa geçmiş gibi görünüyor, bu da ölene kadar onu hiçbir şeyin durduramayacağından korkmama neden oluyor.

"*Alex!*" Adını haykırıyorum, eğilip omzundan tutarak onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. Yerdeki adam hareket etmiyor ve bir pislik olmasına rağmen ölmesini istemiyorum.

"Alex, lütfen." Onu geri çekmek için tüm gücümü kullandım. "Alex, beni korkutuyorsun!" Çığlık atıyorum. Birden durdu ve başını çevirdi, sonra ağladığımı görünce tekrar ayağa kalktı.

Şimdi gözlerini benim gözlerime diktiğinde gözlerindeki öfke ve saldırganlığı tüm gücüyle hissedem benim. Kendimi kapıya yaslıyorum, göğsünün nasıl çılgınca inip kalktığını fark ediyorum ve kanlı parmakları aniden boğazıma dolanıp beni kapıya yapıştırdığında nefesimi tutuyorum, ondan önceki adamın yaptığından çok daha sert bir şekilde. Çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama ses çıkmıyor. Sonra ağzımı kendi ağzıyla kapatıp beni öptüğünde şok ve heyecan bana aynı anda saldırıyor. Bir ilk öpücüğün olması gerektiği gibi yumuşak ve nazik değil. Acımasız ve sahiplenici, dudakları sanki iz bırakıyormuş ve beni yaralıyormuş gibi hissettiriyor ve

Dil ağzıma girdiğinde sanki tüm bedenimi tüketiyormuş gibi hissediyorum çünkü her bir parçam tepki veriyor.

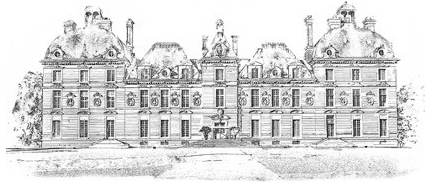
Parmakları tenimin derinliklerine yerleşmiş, beni sarıyor ve aynı zamanda morartıyor. Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama başka bir erkek sesinin ona seslendiğini duyduğumda hızla kendini geri çekiyor. Kim olduğuna bakmıyor bile, sadece gözlerimin içine bakmaya devam ediyor, göğsü hala kontrolden çıkmış gibi kalkıyor. Aramızda bir sessizlik var ama daha önce olduğu gibi bir gariplik yok. Bu daha çok bir farkındalık gibi geliyor, ikimizi de taşılaştıran bir farkındalık.

"Götürün onu buradan," diye sesleniyor bize katılan her kimse, gözlerini benimkilerden ayırmadan.

"Odana geri dönmelisin. Kapıyı kilitle," diye homurdanıyor ve yavaşça benden uzaklaştırken elini kapüşonumun önünden aşağı kaydırıyor. Takım elbiseli kocaman bir adam yerdeki adamı ayak bileklerinden tutup koridordan merdivenlere doğru sürüklemeye başladığında, kapüşonlu gözlerle bana bakmaya devam ediyor. Tekrar kapının koluna dokunup emrine itaat ederken, tamamen suskun bir şekilde başımı sallıyorum.

Odama girdiğimde kapıya yaslanıyorum ve rahat bir nefes alıyorum. Köpeklerin yanından aceleyle geçip yüzüme biraz su çarpabilmek için banyoya gidiyorum. Aynaya baktığımda boynumdaki deriyi lekeleyen kanlı parmak izlerini görüyorum ve elimi onlara dokundurduğumda beni korkutan şey orada olmaları değil. Hoşuma gitmesi.

CHAPTER TWELVE

ALEX

I Banyoda o pisliğin kanını ellerimden temizledikten sonra Trent'i bulmak için aşağıya ineceğim.

"Herkesi buradan çıkarın!" Ona bağıryorum, rastgele bir sürtüğün sikine sürtünmesini umursamadan yanından geçip ofisime doğru ilerliyorum. Şu anda kime daha çok kızgın olduğumu bilmiyorum. Üst katta ona elini uzatan kaltağa mı, yoksa kontrol eksikliğim yüzünden kendime mi? Her şeyi berbat ettim. Nasıl biri olduğumu çok erken görmesine izin verdim. Onu korkuttum ve sonra *yine* kontrolümü kaybedip onu öptüm.

"Hadi ama, dövüşümüzü bitirmek istemiyor musun? Kazanmana izin verecektim." Arkamı döndüğümde Trent'in beni takip ettiğini ve çoktan ayak parmaklarının üzerinde zıplamaya başladığını görüyorum.

"Evine git, Trent." Ofisime girdim ve kapıyı çarptım. Kendime bir içki doldurup, sakinleşmeye çalışırken adımlarımı hızlandırıyorum.

Pisliğin teki olduğumu biliyorum. Başka bir şey olduğumu hiç iddia etmedim. Asla başka bir şey olmak istemedim. Ama bu gece, eğlenen ve umursamaz davranan insanlarla dolu bir evde, ilk kez kendimi kaybolmuş hissettim. Birlikte olmak istediğim tek bir kişi vardı ve onu odasına sürgün etmiştim.

Olivia'nın burada olması kafamı karıştırdı. Ben Alex-Stanley'im. İstedığimi almaya alışığım. Ve onu istiyorum. Şu anda onu öyle bir pozisyonda tutuyorum ki, bana istediğimi vermek zorunda. Şu anda yukarı çıkıp bekaretini alabilirim. Ama zayıf, yabancı bir yanım onun bana vermek istemesine ihtiyaç duyuyor.

Tüm bunlar başlamadan önce Trent'le yaptığım kavgayı, aklımı başıma getireceğini umarak önerdim. Şehirde yönettiği dövüş salonunun sahibiyim. Yukarı çıkıp onunla birlikte olma isteğimi durdurmak için dayak yemeye hazırlanırken aynada onu gördüm. O piç kurusu peşindeyken merdivenlerden yukarı çıktığını gördüm ve onu takip etmemem mümkün değildi.

Kapının sesini duyduğumda sakinleşmek için masamın kenarına tutunmaya çalışıyorum.

"Siktir git!" Bağıriyorum. Herkesin gitmesini istiyorum, bu parti aptalca bir fikirdi. Artık sahip olamayacağım bir şeye tutunmaya çalışıyordum, kendime tanıdık bir şey vermeye çalışıyordum, ama tek fark ettiğim, kaçırdığım şeyin bu olmadığı. İstedğim şey bu değil. *Onu* istiyorum, saplantılı ve kontrolsüz bir şekilde.

"Özür dilerim." Cevap veren ürkek sesi zar zor duyuyorum ama ona ait olduğunu biliyorum ve hızla kapıya doğru yürüyüp açıyorum.

Beni gördüğünde irkilmiş görünüyor ve gözleri hemen çıplak göğsüme düştüğünde, aletim anında sertleşiyor.

"Herkes gitti," diye fısıldıyor, gözlerini benden ayırmadan. "Gelip iyi olup olmadığını kontrol edeyim dedim." Dişlerini garip bir gülümsemenin içine gömüyor ve kapıyı biraz daha sıkı kavramamı sağlıyor. Daha önce bu kızın gerçek olup olmadığını sorgulamıştım ama olamaz. Neredeyse

Gözünün önünde bir adamı öldürdü ve yine de ofisimin kapısında iyi *olduğumdan* emin olmak için bekliyor.

"Sana dokunmamalıydı," diyorum ona ve başını sallar ve gözlerini yere indirerek utanan kişinin kendisi olduğunu gösterir.

"Belki de bana söylediğin gibi odamda kalmalıydım." Omuz silkiyor ve işleri hafifletmeye çalışırken yaptığı gibi gülümsüyor.

"Senin hatan değildi." Bunda hiç ışıık göremiyorum. Ben kötüyüm, o iyi, uzun l a f ı n kısıası bu.

"İyi olacak mı?" diye soruyor, sesi endişeliymiş gibi çıkıyor.

"İyi olacak," diye onu temin ediyorum ama gerçek şu ki, bilmiyorum ve umurumda da değil. Onunla ilgilenmesi için Levi'yi bıraktım ve hâlâ nefes alıyorsa şanslı.

"Sadece teşekkür etmek istedim." Uzaklaşmak için döndü ve ben içgüdüsel olarak onu yakalamak için uzandım.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Burada olduğun sürece benim korumam altındasın."

"Ve ne istersen onu yap," diye hatırlatıyor bana, gözlerinde bu fikri sevmeye başlayıp başlamadığını merak etmeme neden olan küçük bir parıltıyla.

"Yatağa gitmelisin," diyorum ona, tüm kısıtlamalarımın kalkıp beni terk ettiğini hissederek ve onu çok sıkıldığını fark ettiğimde kolunu yavaşça bırakıyorum.

"Tamam." Yavaşça bana doğru eğilip yumuşak dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce tatlı tatlı gülümsüyor.

Bu sefer kaçmasına izin vermedim. Her iki kolunu da ellerimle kavıyorum ve onu kendime sıkıca sarıyorum, yumuşak, narin öpücüğünü vahşi bir şeye dönüştürüyorum, çünkü bildiğim tek yol bu. Onları yukarıda yaptığım gibi, sanki bana aitlermiş gibi alıyorum.

Onu ayaklarından kaldırıyorum ve bacakları kalçalarımın dolanıp kolları boynuma yapıştığında, bizi masamın üzerine taşırken dudaklarımızın bağlı kaldığından emin oluyorum. Kollarımda o kadar hafif ve o kadar değerli hissediyor ki kışını masanın üzerine koyduğumda geri çekilip bir süre ona bakmak zorunda kalıyorum. Onu ilk gördüğüm günden beri takıntı haline getirdiğim şeyi almadan önce geri çekilmek için son bir şansı olması gerektiğini düşündüm. Ellerini yüzümü çerçevelemek için kaldırıyor, beni dudaklarına doğru çekiyor, böylece onu tekrar öpebiliyorum. Elimi beline doğru kaydırıp giydiği eşofman altının ön kısmına sokuyorum ve parmak uçlarımda amını örten pamuğun üzerinde gezinmesine izin veriyorum.

Külotunun üzerinden onu okşarken en tatlı sesleri çıkarıyor, öpücüklerimi boynuna indiriyor. Bunu kafamda canlandırdığım her seferinde aceleyle getirmemiştim. Acele etmedim ve her bir ayrıntıyı özümsemiştimden emin oldum ama çaresizlik beni ele geçiriyor ve amı pamuğundan sızmaya başlayıp parmağımı kayganlaştırdığında tadına bakmam gerekiyor.

"Alex." Avucumu göğsüne bastırıp onu geriye yaslanmaya zorladığımda adımı fısıldıyor. Gözleri korkmuş gibi büyük ve vahşi. Ama ona bunu düşünme fırsatı vermiyorum. Jogger'ının belini kavriyorum, onu ve külotunu kalçalarından yere kadar çekiyorum. Dizlerimin üzerine çökerek kalçalarını masamın üzerine yayıyor, parmaklarımı etlerine geçiriyor ve ağzımı amına daldırıyorum. Ağzını nasıl öptüysem onu da aynı şekilde öpüyorum. Onu sahipleniyorum, ona sahip oluyorum ve mahvetmeden önce saflığını tadıyorum.

"Alex." Adımı tekrar söylüyor, bu sefer parmakları saçlarımı kavrayıp çekerken umutsuzca. Amı sırsıklam

Dudaklarımdan tatlı, mükemmel bir zevk akıyor ve parmağımı girişine sokmaya başladığımda klitorisinin daha fazlasını istiyormuş gibi dilime karşı zonklamaya başladığını hissediyorum.

"Parmağımı ister misin?" Başımı kaldırıp ne kadar gergin ve telaşlı görüldüğüne hayranlıkla bakıyorum. Başını bana doğru sallamayı başardığında gülümsüyorum.

"O zaman kibarca sor." Acı çektiğinden emin olmak için ucuyla onun dar, küçük deliğinin etrafında dönüyorum.

"Lütfen." Kıpırdamadan durduğumda titriyor, bana bakarken ve ona ihtiyacı olanı vermemi beklerken gözleri muhtaç ve çok güzel. "Lütfen, seni içimde hissetmek istiyorum." Kalın kalın yutkunuyor, kalçalarını öpüp onu biraz daha beklettiğimde daha fazla kelime çıkarmaya zorluyor.

"Alex." İşte yine, adım onun ağzından çıkıyor ve kulağa o kadar mükemmel geliyor ki ona teslim oluyorum.

Parmağımı içine soktuğumda çıkardığı ses doğrudan sikime doğru şarkı söylüyor. Ayağa kalkıyorum ve dudaklarını dudaklarımla kapatıyorum, ağzını dilimle doldururken ve aynı anda parmağımla amını sikerken güzel bir tat almasına izin veriyorum.

"Çok ıslaksın," diyorum ona, dar kanalının içine bir parmak daha sokuyorum, onu geriyorum ve onu gelecek olana hazırlamak için içten okşuyorum. Elleri şimdi omuzlarımda, kalçalarıyla her bir vuruşu karşılar ve elimi ıslatırken bana yapışıyor.

Konu sikişmek olduğunda çok fazla kuralım yoktur ama bir tanesinde asla tereddüt etmem. Kendilerini bir ana kaptırdıkları için tuzığa düşen çok fazla erkek gördüm ve yirmi sekiz yıllık hayatım boyunca hiçbir *zaman* bir kadını tamamlamadan becermedim. Ama bu kural

Onu. Aramızda tek bir şey bile istemiyorum. Onu kırdığımda beni çıplak ve çığ hissetmesini istiyorum.

Olivia ellerinin üzerine yaslanıp sikimi çıkarmamı izliyor, ikinci kez gördüğünde kirpikleri çılgınca kırpışıyor. Altımı dizlerime kadar indiriyorum ve sikimin bacağına sürtünmesine izin veriyorum ve aniden korkmuş görüldüğünde endişeyle kaşlarımı çatmaktan kendimi alamıyorum.

"Merak etme, sabit tutacağım," diye söz veriyorum, kalçasının yumuşak teni sert boyuma değdiğinde bile boşalacakmışım gibi hissederken bu sözü tutmayı nasıl başaracağımı merak ediyorum.

"İyi olacağım." Başını sallıyor, derin bir nefes alırken cesur görünmek için çok çabalıyor ve bana sevimliliğin ne zaman bu kadar ateşli hale geldiğini merak ettiriyor.

Ellerimden birini kalçasının altından geçirip kalçamın etrafına doluyorum, böylece sikim amına dayanabiliyor. Ortasından ince, bakımlı bir kıl çizgisi geçiyor ve sikimi arasına sokup dudaklarını aralıyorum ve hassas etine doğru okşuyorum. Korkmuş olduğu kadar büyülenmiş gibi dikkatle izliyor.

Bakire deliğine bastırmadan önce sikimin yeterince kayganlaşmasını bekliyorum ve kendini hazırlarken vücudu sertleşiyor.

"Bekle. Doğum kontrol hapı kullanmıyorum, kullanmamalı mıyız-"

"Yapmalıyız, ama yapmayacağız." Tartışmasına fırsat vermeden yavaşça içine giriyorum, kalçalarını sıkıca kavriyorum ve bakışlarımı onunkilere sabitliyorum. Ben daha fazla yer kapladıkça gözleri daha da açılıyor ve duvarları etrafımda sıkıştıkça homurdanıyorum çünkü hayal ettiğimden daha da sıkı. Gördüğüm kadarıyla bu durumdan rahatsızlık duyuyor.

ama daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmediğim için biraz daha alıyorum.

"Alex, prezervatif kullanmamız gerek." Sikimin daha fazlasının içinde kaybolmasını izlerken paniklemiş görünüyor.

"Şşşşş, kuralları ben koyarım, unuttun mu?" Kendimi sonuna kadar itiyorum

ve çıkardığı iniltinin zevkten mi, acıdan mı yoksa hayal kırıklığından mı olduğunu anlayamıyorum. Şimdi istesem bile duramazdım. Bu am bana ait ve sikim nihayet içine kök salmışken, başka hiçbir erkeğin bunu deneyimleyemeyeceğine karar veriyorum.

Kendimi sabit tutuyorum, etrafımda zonklayıp bedenime uyum sağlarken onu sıkıca kavıyorum.

"Çok darmışsın. Bu tatlı, masum amcığı sadece benim için saklıyordun, değil mi?" Elimle boğazını kavıyorum. "Mükemmel. Şimdi benim olduğunu söyle." Yüzündeki ifadeyi tekrar görebilmek için başımı geri çekiyorum ve bana öyle bir gülümsüyor ki neredeyse kendimi tutamıyorum. "Söyle bana," diye hatırlatıyorum ona, sikimin içinde seğirdiğini hissederek.

"Bu senin," diye fısıldıyor.

"Aferin kızıma." Vücudundaki ürpertiye ve yüzüne yayılan gururun hoşuna gittiğini kanıtladığını hissediyorum.

"Benim gibi bir adam için fazla tatlısın," diye homurdanıyorum, çenesini avucumun içine alıp gözlerinin benimkilerde kalmasını sağlarken. Hiç bu kadar odaklandığım ve farkında olduğum bir zamanı hatırlamıyorum ve başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdiğimde ve o da ucunu emdiğinde, ıslaklığı ve sıcaklığı beni ürpertiyor.

Onun çıplaklığının içinde olmak benim için tamamen yeni bir deneyim, aptallıktan bahsetmiyorum bile pervasızca ve aynı zamanda kafama çok tehlikeli bir düşünce sokuyor.

Sadece bir yılım var. İstedigimi yapmak için bir yıl. Onu benimle kalmaya ikna etmek için bir yıl, çünkü onu elimde tutmam gerektiğini zaten biliyorum. Bunu yapabilmemin bir yolu var, tüm sorunlarımı çözecek ve ona içten ve dıştan sahip olmamı sağlayacak bir şey.

Bu sinsi bir düşünce ama bir kez aklıma girdiğinde odak noktam haline geliyor.

İçine doğru itmeye başladım. Başlangıçta yavaşça, tüm bunların onun için yeni olduğunu kendime hatırlatarak. İlk deneyiminin kötü olmasını istemiyorum. Hayatının geri kalanında bunu hatırlamasını istiyorum. Vücudunun gevşemeye başladığını hissettiğimde biraz daha sert itiyorum, ona verdiğim şeyi alırken yaptığı her ifadeyi izliyorum. Gözlerini kapatıyor ve başını geriye doğru eğiyor, elimi aramızda kaydırıyorum, böylece ona verdiğim şeyden kaynaklanan herhangi bir acıdan uzaklaşmak için başparmağımın klitorisini kızdırabiliyorum. Amı o kadar ıslak ki, artık kolaylıkla içine girip çıkıyorum ve nefesi hızlanmaya başlayıp vücudu gerildiğinde, rahatsızlığına rağmen bana istediğimi vermeye yaklaştığını anlıyorum.

"Alex. Geri çekilmeli ve prezervatif takmalısın," diye beni uyarıyor ama yapmıyorum. Ona iyi hissettiren şeyi yapmaya devam ediyorum ve ikimizi de yakınlaştırırken beni sıkıca kavrayışının tadını çıkarıyorum. Boşalmaya çok yakınlım, bu planımı uygulamaktan vazgeçmek için son şansım. Ama bacaklarını belime daha sıkı sarıp başını boynuma gömdüğünde kendi kaderini belirliyor. Kukusu sanki sikimi sağıyormuş ve döllerim için yalvarıyormuş gibi zonkluyor. Vücudu katılaştığında ve zevk sesleri ofisimde yankılandığında, onu dalgalı bir şekilde sıkıştırıyorum,

sarı saçlarını avucumun içine alıyorum ve serbest bırakırken kendimi onun derinliklerinde tutuyorum.

Aminı dölleriyle doldururken hırlamamı engellemek için dişlerimi omzundaki deriye geçiriyorum, sonra kollarımı onun dar, küçük bedenine sıkıca sararak dölleriyle olabildiğince kendime yakın tutuyorum ve dölleriyle onun içinde kök salmasını sağlıyorum.

İkimizin de hayatını değiştirecek bir karar verdim. Geri adım atmayacağım bir karar. Bu kadın, kim olursa olsun ve nereden gelirse gelsin, benim ve bunu bu şekilde kanıtlamaya niyetliyim. Birden babamın ölmeden önce söylediği her şey mantıklı gelmeye başladı. Bu aile güçlü kalmalı ve bunu yapmak için varislere ihtiyacım var. Onları bana verecek kişi Olivia Adams olacak.

"İyi misin?" Başımı geri çektiğimde soruyorum.

"Buraya geldiğimde bunu beklemiyordum," diye itiraf ediyor.

"Ben de öyle." Yanağına yapışmış terden ıslanmış saçlarını kulağının arkasından okşuyorum. Telaşlı, iyice sıkılmış görünüyor ve yeni kırılmış aminin dölleriyle dolu olduğunu bilmek bana sadistçe bir tatmin veriyor.

"Seni incittim mi?" Bunu düşünmenin göğsümde neden bu kadar keskin bir his uyandırdığını merak ederek kontrol ediyorum.

"Biraz," diye itiraf ediyor, yanakları daha da kızarıyor.

"Daha kolay olacak," diye söz veriyorum ve o da bunu öğrenecek

çünkü artık onun içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu tattım, dinlenmesine asla izin vermeyeceğim.

Gözlerindeki hayalperestlik aniden paniğe dönüşüyor ve hala bağlı olduğumuz yere bakıyor.

"Oh, hayır. Siktir! Alex. Sana doğum kontrol hapı kullanmadığımı söylemiştim." Başını sallıyor ve benden uzaklaşmasını engellemek için onu biraz daha sıkı tutuyorum.

"Biliyorum," diyorum ona sakince, şaşkınlığının dehşete dönüşmesini izlerken.

"Alex, ne oluyor lan?" Başını benden geri çekiyor ama ben onu sabit tutarak sikimin ve az önce ona verdiğim tohumun içinde kalmasını sağlıyorum.

"Şeytanla bir anlaşma yaptın, tatlım. Bir yıl sonra ne istersem yapabileceğim," diye hatırlatıyorum ona.

"Hayır." Başını çılgınca sallıyor ve gözyaşlarını görmesem de omzuma damladıklarını hissediyorum. Göğsümde yine bir acı hissediyorum ama kendimi geri çekip bakışlarına hayran olmaktan alamıyorum.

"Alex, yapamazsın-"

"Şşşt," diye tekrar susturuyorum onu, alnına bir öpücük konduruyorum. "Ne istersem yapabilirim, sen benimsin, unuttun mu?" Saplantım kontrolden çıkmaya başladı ve bunun iyi bir şey olduğunu düşünemiyorum. Benim için de, onun için de.

ON
ÜÇÜNCÜ
BÖLÜM

OLIVIA

“Y Sen delisin." Onu kendimden uzaklaştırmak için tüm gücümü kullandım ve siki sikimin arasından kayıp gittiğinde

Bacaklarını açıyor ve dölünün damlamaya başladığını hissediyorum, onunla birlikte şok ve öfkeyle aşağı bakıyorum.

"Belki de. Ya da belki Levi ve Patrick'i kardeşini bulmaları için göndermeliyim," diyor ve sakince parmağını alıp tekrar içime sokuyor. Gözlerimi kapatıyorum ve bundan zevk almamaya çalışıyorum. İçinde bulunduğum durum çok ciddi ve artık söz konusu olan sadece hayatımın bir yılı değil.

"Ne yapıyorsun?" Başımı sallıyorum, kalbim hızla atıyor ve zihnim paramparça olacakmış gibi hissediyorum. Bu işe kaydolurken böyle bir beklenti içinde olacağımı hiç düşünmemiştim.

"Ben artık bir düküm Olivia, geleceğimi düşünmeye başlamalıyım." Gözlerimi kapatıyorum ve parmaklarının tekrar içimde olması hissinden zevk almamaya çalışıyorum. Aleti tarafından gerilmekten o kadar ağrım var ki, yine de içimi okşayışı neredeyse rahatlatıcı.

"Sen iyi bir kızsın. İyi bir kızsın ve benim ihtiyacım olan da bu."

"Hayır." Onu durdurmak istercesine elimi bileğine doluyorum ama başparmağı yavaşça klitorisime daireler çizmeye başlarken, parmakları içime boşalmaya devam ediyor ve kendimi onu itmek yerine kalçalarımı onun ritmine doğru hareket ettirirken buluyorum.

"Aferin kızıma." İşte yine o sözler, tenimi titreten ve meme uçlarımı sızlatan o sözler. Gurur

Sesinde onu daha fazla memnun etmek istediğimi hissediyorum ve bu yüzden sadece yapmasına izin vermiyorum. Onu izliyorum.

Benim neyim var böyle? Sonuçlarının ne olabileceğini bildiğim halde neden buna izin veriyorum?

"Sanırım bu amcığa sahip olmamı ve dölleri içine akıtmamı seviyorsun." Sırıttıyor, burnunu yanağımdan yukarı kaydırabilmek için başı öne eğiliyor.

"Sanırım bana istediğimi vermeyi seviyorsun," diye fısıldıyor kulağıma. Ama ona cevap vermiyorum. Cevap veremiyorum. Parmakları içimde çok iyi hissettiriyor ve ben söylediklerinin neden doğru olduğunu anlamaya çalışmakla meşgulüm.

Bu adamı ilk gördüğümünden beri ona çekildiğimi hissediyorum. Sanki üzerimde bir tür gücü varmış gibi hissediyorum, asla geri vermesini istemediğim bir güç.

"Beni tanı mıyorsun." Kelimeleri zorla çıkarmayı başarıyorum, en azından karşı koymaya çalışıyorum.

"Şimdiye kadar bildiklerim hoşuma gitti," diyor bana usulca, bir şekilde tüm bunları basitmiş gibi anlatarak.

"Yas tutuyorsun ve sarhoşsun." Gerçekleri görmesi için elimden geleni yapıyorum. Birini on gün tanıdıktan sonra çocuğunuzun annesi olmasını istediğinize karar veremezsiniz.

"Yas tutmuyorum, babamdan nefret ederdim ve sarhoş olmam için bu gece içtiklerimden çok daha fazlası gerekir," diye beni temin ediyor. "Artık hakkımda biraz daha fazla şey biliyorsun." Elini benimkinden çektiğinde yüzünde bir sırıtma beliriyor.

"Alex." Parmaklarını içime gömmüş, dölleri rahim ağzıma doğru iten çok tehlikeli, güzel adama bakıyorum.

"Ne? Durmamı mı istiyorsun?" diye soruyor ve duracağından şüpheliyim, dursam bile cevabımın ne kadar çılgınca olduğu gerçeğinden beni uzaklaştırmıyor.

Başımı ona doğru sallıyorum ve masasının kenarını kavıyorum, kalçalarımı eline doğru sürüyorum ve vücudumun bu gece ikinci kez ona yenik düşmesine izin veriyorum. Onun için tekrar boşalmamı izlerken gözlerini kısıyor ve dudaklarını ısırıyor. Nabzım hızla atıyor, kaslarım kasılıyor ve midemde biriken tüm o gerilim sonunda taşıyor. "İşte böyle, parmaklarımı em ve senin olanı al güzel kız," diyor, gözlerindeki hınzır parıltı heyecan verici olduğu kadar tehlikeli de ve eğilip alnıma bir öpücük daha kondurduğunda bitkin bir halde masasına yığılıyorum. Alex boştaki eliyle boğazımı kavıyor ve beni tekrar kendisine doğru çekiyor. "Bu gece seninle çok gurur duyuyorum Olivia." Parmaklarını amımdan çıkarıyor ve parmaklarını ağzıma götürüp dudaklarımı parmaklarıyla işaretlerken masumiyetimden geriye kalan pembe tonla birlikte onun ve benim zevkimi bir arada görüyorum. Tıpkı buraya geldiğim ilk gece döllerıyla yaptığı gibi.

"Tadına bak, güzel kız. Bu senin geçmişin, bugünün ve lanet olası geleceğin." Çenemi yakalayıp beni öpmeden önce parmağını çenemde gezdiriyor. "Tadı güzel, değil mi?" diye fısıldıyor.

BÖLÜM
FOARTEEH

ALEX

T Zavallı kız bitkin görünüyordu, ben de onu yavaşça masamdan kaldırdım ve merdivenlerden odasına taşıdım. Oda

O da benim olacak. Onu yatağa taşıyıp şiltenin üzerine yatırdığımda iki köpek de bana hırlıyor, sonra başını yastığa koyup hemen uykuya daldığında, köpeklerden biri hırlayıp dikkatimi dağıtana kadar durup onu izliyorum.

"Beni yargılama amına koyayım," diye çıkışıyorum, sonra da duş almak için banyoya giriyorum. Aletimdeki kan izlerini görmek bile o odaya geri dönüp onu tekrar sikmek istememe neden oluyor, ama bana bir gece için yeterince şey verdiğini takdir ediyorum. Olivia'nın öğrendiklerini anlaması için zamana ihtiyacı olacak ve benim de hissettiklerimi kontrol altına almam gerekecek çünkü sınırlarının ne olduğunu merak etmeye başlıyorum. Duşumu bitirdiğimde yatağın dibine kıvrılmış olan köpekleri görmezden geliyorum ve onu rahatsız etmemek için elimden geleni yaparak yorganın altına giriyorum. Yan yatıp onun güzel, huzurlu yüzüne bakıyorum ve bu sınırların ne olduğunun önemli olmadığına karar veriyorum. Yaşanan onca şeyden sonra kendimi bu eve ait hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama o yanımda yatarken, birden kendimi evimde gibi hissettim.

"İyi geceler." Onu uyandırmamak için alnından dikkatlice öpüyorum, sonra yastığıma yaslanıp biraz uyumaya çalışıyorum.

"Özür dilerim, I oldu çalışıyor değil için
rahatsız etmek sen." Olivia Gözlerimi
açtığımda garip görünüyor ve onu

Yatak odasının kapısından çıkarken.

"Koşmaya mı çalışıyorsun?" Saatin neredeyse sabah 8 olduğunu gördüğümde nasıl bu kadar iyi uyuyabildiğimi merak ederek doğruluyorum. Genelde bir geceden en iyi ihtimalle üç saat çıkarabildiğim için şanslıyım.

"İşim var." Omuz silkiyor, büyük boy kazağını omzuna çekiyor.

"İşe böyle giyinerek mi gidiyorsun?" Vücudunun her mükemmel kıvrımını ortaya çıkaran daracık mayosuna bakıyorum. "Ben a dansçı." O Omuz silkiyor olarak Eğer Bu a Makul bir bahane. "Bakın, şimdi gitmezsem geç kalacağım ama eve gittiğimde dün gece hakkında konuşmamız gerekiyor." İfadesi kendinden emin görünüyor ama yüzündeki hafif titreme sesi ne kadar gergin olduğunu ele veriyor.

"Neden şimdi konuşmuyoruz?" Yataktan kalkıp ona doğru ilerliyorum ve tamamen çıplak ve yarı sert olduğumu fark ettiğinde gözlerini başka bir yöne çeviriyor.

"Sana söyledim, geç kalacağım. Saat dokuzda dersim var ve bir taksi çağırman gerekiyor."

"Seni ben götürürüm," diye teklif ediyorum, iki avucumu da kapıya bastırarak onu içeri hapsediyor ve kapıyı açmasını engelliyorum. Onun teni ile benimki arasındaki dayanıksız kumaşa bastıran sikim, işe geç kalacağını garanti ediyor.

"Peki, ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Fısıldıyorum. Dudakları titrerken aldığı o cesur, küçük nefesi seviyorum.

"Dün gece içime girdin, herhangi bir koruma kullanmıyorum. İkimiz de garip bir ana yakalandık ve bunu düzeltmemiz gerekiyor" diye belirtiyor.

"Ne yaptığının farkındayım." Boynunu öpüyorum ve vücudundaki tüm gerginliğin azalmaya başladığını hissediyorum.

"Eminim bunun nelere yol açabileceğini hatırlatmama gerek yoktur, Alex. Diğer kadınlardan bahsetmiyorum bile.

birlikte oldum. Dikkatsiz ve aptalcaydı. Öğle tatilinde acil bir randevu alacağım. Sen uyurken telefonumda biraz araştırma yaptım-"

"Hayır, yapmayacaksın." Onu öpmeyi bırakıyorum ve başımı sallıyorum. "Bunun nelere yol açabileceğini *çok iyi* biliyorum." Ellerimden birini düz karnının üzerine koyacak şekilde indiriyorum. Varisim tarafından şişirildiğinde ne kadar güzel görüneceğini şimdiden hayal ediyorum.

"Ve emin olabilirsiniz ki ben asla. *Asla...*" Gözlerimle onu delip geçiyorum ve kaşlarımı çatıyorum ki doğruyu söylediğimi anlasın. "...korunmadan başka bir kadınla birlikte olmadım. İnanın bana, dün geceye kadar birini hamile bırakmak en büyük kabusum olurdu." Bu kıza karşı dürüst olmanın bu kadar kolay olması korkutucu. Aslında dehşet verici.

"Peki, ne değişti?" Gerçekten meraklı görünüyor. Bir canavar olabilirim ama ondan çok şey istediğimin farkındayım, en azından bazı cevapları hak ediyor. Ne yazık ki bu cevapları şu anda vermeye hazır değilim. Bilgi güçtür ve Olivia Adams'ta bundan fazlasıyla varmış gibi geliyor.

"Hâlâ ağrın var mı?" Kazağının altından tutup vücudunda yukarı doğru kaydırarak soruyorum. Altına giydiği kumaş tenine o kadar sıkı yapışıyor ki, hiç giymese de olurmuş ve bu da beni onun derslerine kimin girdiğini ve onu bu halde kimin gördüğünü merak etmeye itiyor.

"Alex, geç kalacağım ve konuşmamız daha bitmedi. Ertesi gün hapı alacağım." Yarım ağızla itiraz etmeye çalıştı.

"Bu benim soruma cevap olmadı. Ağrın var mı diye sordum." Mayosunun askılarını omuzlarının üzerinden kaydırıp parmaklarımı altından geçirerek beline kadar indiriyorum.

"Biraz..." Gözleri tekrar yere düşüyor ve benden kaçamasın diye parmağımın kıvrımıyla başını kaldırıyorum.

"Bugün çalışırken beni unutmadan için seni biraz daha acıtmama ne dersin?" Dar kıyafeti kalçalarından çıkarıp ayak bileklerine kadar indiriyorum, çıkmasına yardım etmek için önünde diz çöküyorum ve ayaklarını isteyerek kaldırdığında kendi kendime gülümsüyorum. Hiç vakit kaybetmeden yüzümü amına gömüyorum ve bana ait olanın tadına bir kez daha bakıyorum. Bu sabah duş alırken benim duş jelimi kullanmış olmalı çünkü benim gibi kokuyor ve ben buna bayılıyorum.

Parmakları saçlarımın arasından kayıyor ve ben ona dilimi verirken kavırıyor, klitorisini fiskeliyor ve sikimi tekrar içine sokmam için onu yeterince ıslatıyor. Amcığın tüm dikkatimi verirken çıkardığı sesler hem çok sevimli hem de çok seksi ve dilimin üzerine dökülmesi neredeyse hiç zaman almıyor. Ayağa kalkıp onu kalçalarından tutarak ayağa kaldırıyorum. Vücudum onunkini arkasındaki kapıya sıkıştırıyor ve yeni kırılmış amını doldururken kendimi kapıya yaslıyorum. Aldığım her santimle ağzı daha da genişliyor ve içine tamamen oturduğumda çılgık atıyor.

"Bugün işe bu amcığın döllerimle doluyken gideceksin," diye uyarıyorum onu, tırnakları omzuma batarken yavaşça itmeye başlıyorum. "Hap almayacaksın ya da doktora gitmeyeceksin, çünkü sana bunu yasaklıyorum." Vücudu benimkine o kadar sıkı yapışıyor ki, amının etrafımda kenetlenmesinden ona hükmetme şeklimden hoşlandığını anlayabiliyorum. İşine devam etmesine izin verdiğim için pişmanım. Bütün gün burada benimle olmalı, yatağımızda uzanmalı ve döllerimi ait olduğu yerde tutmasını sağlamalıydı.

"Sonra, eve bana geleceksin ve seni tekrar becermeme izin vereceksin. Bu olacak Olivia. İstedığimin bu olduğuna karar verdim ve her zaman istediğimi alırım." İçinde hareketsiz duruyorum, gözlerinin içine bakıyorum, tartışmaya cesaret ediyorum.

Bana bakıyor, hiçbir şey belli etmemek için çok uğraşıyor, ama bana istediğimi verme arzusunu görüyorum. Olivia Adams'ın ezilmekten hoşlandığını öğrenmeye başlıyorum ve sikimi ona daha sert sokmaya başladığımda bunu dikkate alıyorum. Bu kadın her şeyi tüketiyor ve bağımlılık yapıyor. Beni tamamen sarmış durumda ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Bacakları titremeye başlıyor ve kulağıma yaptığı pantolon sesleri daha da ağırlaşıyor.

"Çok yakınsın," diye fısıldıyorum. "Çok yakınsın." Onun aç amcığının ona vereceğim şeyi yutacağı düşüncesi bile içimi kıpır kıpır ediyor.

"Alex." Kendini daha fazla tutamadığında vücudu kaskatı kesiliyor.

"Doğru, bırak gitsin. Benim için boşaldığında çok güzel oluyorsun." Parmaklarım çaresizce etini kavrarırken, zevkin onun üstesinden gelmesini, uzun, ağır bir hırıltıyla içine dökülmesini izliyorum.

Başım dönüyor, nefesim kesiliyor, ama kendimi sabit tutuyorum, kıcının yanaklarını sıkıyorum ve sikimi amının derinliklerinde tutuyorum.

"Geç kalacağım," diye fısıldıyor ve vücudu titremeye başlayıp gülmeye başladığını duyduğumda geri çekilip iyi olup olmadığını kontrol ediyorum. Gülme krizine karşı onu sabit tutmaya çalışırken dudaklarımda bir gülümsemenin koptuğunu hissediyorum.

"Neyi bu kadar komik bulduğunu bana söylemek ister misin?" Merakla kaşlarımı çatıyorum.

"Ben... endişelenme." Kendini toparlamak için elinden geleni yaparak başını sallıyor.

"Hayır, sen söyle, hemen şimdi." Parmaklarımı geriyorum.

"Son on iki saat içinde iki kez korunmasız olarak içime boşaldın ve ben işe geç kalacağım diye endişeleniyorum." İnanmayarak başını sallıyor ama hala gülümsüyor olması beni gevşetiyor ve ben de gülüyorum.

"Bırak," diyorum ona, birden ciddileşiyorum çünkü ciddiğim. Çalışmak zorunda değil. Ona ben bakabilirim. Ona bakmak *istiyorum*.

"Hayır," diye fısıldıyor başını sallayarak. "İşimi çok seviyorum." Yüzündeki o güçlü, kararlı ifade sikimin içinde biraz daha kabarmasına neden oluyor.

"O zaman seni işe götürsem iyi olacak." Yanağına bir öpücük kondurup dikkatlice içinden çıkıyorum ve yere çömelerek işe giderken giydiği gülünç derecede dar kıyafetlere geri dönmesine yardım ediyorum. Kazağını silkip kapıyı açarken bana garip bir şekilde gülümsüyor.

"Hâlâ konuşmamız gerekiyor," diye hatırlatıyor bana, çantasını topluyor ve üzerime bir şeyler giymemi bekliyor.

"Biliyorum," diye onu temin ediyorum.

CHAPTER
FIFTEEN

OLIVIA

N o konuşmak olur ise Alex sürücüler Ben için iş. Onun yerine, gözleri yola odaklanmış, bir eli

Biri direksiyonu tutuyor, diğeri de kalçama sarılıyor. Oradaki hissi seviyorum, özellikle de ara sıra başparmağıyla beni okşadığında ve midemde bana yaptıklarını hatırlatan o çarpıntıya neden olduğunda. Bana adres sormamasını ve çalıştığım dans stüdyosuna gitmemiz için tüm doğru yönlendirmeleri yapmasını biraz garip buluyorum. Arabası girişin önüne yanaşıyor ve yoldan geçen herkes ona hayranlıkla bakmak için başını çevirdiğinde utançtan kızarıyorum.

"Orada kal," diyor her zamanki sert ses tonuyla, koltuğundan kalkıp arabanın kaputunu çevirirken, böylece benim için kapımı açabilecek. Uzattığı eli tutuyorum ve kaldırıma çıkıyorum.

"Teşekkür ederim." Gülümsüyorum. Giydiği kot pantolon ve tişörtün içinde de takım elbise içinde olduğu kadar seksi görüldüğünü fark ediyorum. Bu kadar yakışıklı, zengin ve güçlü olan bu adamın çocuğunu taşımam konusunda neden bu kadar kararlı olduğunu sorgulamadan edemiyorum. Bu düşünce içimde huzursuz bir his uyandırıyor, öne doğru eğilip beni ona ait olduğumu hatırlatacak şekilde öptüğünde aklımın bir köşesine itmek zorunda kalıyorum.

"Ne zaman bitiriyorsun? Patrick'in seni almasını ayarlayacağım." Başım hâlâ dönüyor ve belime doladığı eli olmasa sanırım dizlerim beni bırakacak.

"Bu akşam geç saate kadar dersim var, o yüzden sekizden önce bitiremeyeceğim." Cevabımdan memnun olmadığını kaşlarının çatılmasından anlayabiliyorum ama kabullenmiş görünüyor.

"Tamam, sonra görüşürüz." Vücuduma bakıp kendi kendine sırttıktan sonra yolda araba olup olmadığını kontrol ediyor ve direksiyona geri dönüyor. Kaldırımında duruyorum ve binaların arasında titreşen ve göğsümde gümbürdeyen yüksek bir kükremeye uzaklaşmasını izliyorum. Bana düşünecek bu kadar çok şey vermişken bugün nasıl iş yapabilirim ki? Bu adama benden talep ettiği şeyi vermeyi gerçekten düşünüyor muyum?

İçeri girmek için arkamı dönüyorum ve Lewis'in tam arkamda durduğunu görünce neredeyse yerimden sıçırıyorum.

"Beni zıplattın." Elimini göğsüme götürüyorum ve gergin bir şekilde kıkırdıyorum.

"Kimdi o?" diye soruyor, bana verdiği korkuyu görmezden gelerek ve fazlasıyla yoğun davranarak.

"O, errrm. O bir arkadaş. Babası yeni vefat etti, ben de-"

"Geç kaldın," diye bağırıyor bana ve çantamdan telefonumu çıkardığımda saatin daha 8.56 olduğunu görüyorum.

"Dersim dokuza kadar değil," diye belirtiyorum, yanından geçip girişe doğru ilerlerken neden ona kendimi açıklama ihtiyacı hissettiğimi merak ediyorum. O benim patronum değil ama öyle olduğunu düşünmeyi seviyor.

"Yine de genellikle çok dakiksin. Annem bu konuda seni sürekli övüyor." Peşimden geliyor, kapıyı açabilmek için öne geçmek için acele ediyor.

Fuayeye girip resepsiyonistimiz Fleur'a gülümsemeden önce ona teşekkür ediyorum. Daha eski öğrencilerimden birkaçı stüdyo kapısının dışındaki koridorda sıralanmış bekliyorlar.

"Hepiniz hazır mısınız?" Onlara soruyorum, profesyonel olmak için elimden geleni yapıyorum ama tek düşünebildiğim Alex'in elleri

ve içime girene kadar evden çıkmama izin vermemesi. Doktora gitmemi yasakladı ama düşündükçe dün gece ve bu sabah olanların tedavi edilmeden gitmesine izin veremeyeceğimi anlıyorum.

"Kendinizi ısıtın. Bayan Adams birazdan yanınızda olacak," diyor Lewis ve ben de yüzümü o n a dönerek yüz ifademle beni kızdırdığını belli ediyorum.

"Olivia, senin için endişeleniyorum." Bana sarılıyor ve vücudum buz kesiyor.

"Erken gelmediğim için mi benim için endişeleniyorsun?" Ona bakıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. Aşırı tepki verdiğinin farkına varmış olmalı.

"Evet, bu anormal bir davranış, her sabah 8.45'te mutlaka buradasınız," diye kesin bir dille belirtti.

"Bugün dersime geç kalmama neden olan tek şey bu konuşma," diye tersliyorum ve topuklarımın üzerinde dönüp sınıfıma geri dönüyorum. Bugün ona karşı nazık olamayacak kadar çok şey var aklımda.

Lewis günün geri kalanında benimle birlikte değil ama bunun beni rahatsız etmesine izin vermiyorum. Kendimi derslerimle meşgul ediyorum ve zihnimin dün geceye ve Alex ile karşılaşmama geri dönmesine izin veriyorum. Öğle yemeği vakti gelip geçiyor ve ben stüdyodan ayrılmıyorum, bunun yerine Fleur'dan yolun karşısına geçip kendine bir şeyler almaya gittiğinde bana bir salata almasını istiyorum. Ertesi gün hapı hakkında biraz daha araştırma yapıyorum, görünüşe göre ne kadar erken alırsanız o kadar etkili olacak. Cinsel yolla bulaşan hastalıklar konusunda o kadar endişeli değilim. Alex bana diğer kadınlara karşı her zaman temkinli olduğunu söyledi ve ben de ona inanıyorum. İçimden bir ses beni böyle bir tehlikeye atmayacağını söylüyor. Onun nasıl bir adam olduğunu bildiğimi düşünürsek bu ironik bir durum.

Günün sonu beklediğimden çok daha hızlı geliyor ve tam Alex'in beni alması için gönderdiği kişiyle buluşmak üzere stüdyodan çıkmak üzereyken Madam Riverty ofisinden çıkıp beni içeri çağırıyor.

Onu takip ediyorum, teklif edilen koltuğa oturuyorum ve o karşıma otururken gergin bir şekilde ellerimi oynatıyorum. Yalan söylemeyeceğim, kadın beni taşlaştırıyor. Hilda'yı bile taşlaştırıyor ve onlar kardeş. Bahse girerim bu sabah 'geç' kalmamla ilgilidir.

"Tatmin oldun mu Olivia?" Doğruca ona gidiyor
Nokta.

"Çok," diye onu temin ediyorum, gözlerimin saate kaymasına izin veriyorum ve Alex'in şoförünü beklettiğim için kendimi kötü hissediyorum.

"Demek temel öğretmekten hoşlanıyorsun?" Gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor ve çarpık bir gülümseme veriyor.

"Eh, ben de ancak bu kadarını yapabiliyorum," diye hatırlatıyorum ona. Bu beni hiçbir zaman rahatsız etmedi. Her yaştan öğrenci bir yerden başlamak zorunda ve ben çok fazla ilerleme görüyorum.

"Senin hırsların yok mu Olivia? Sen de bir zamanlar öğrenciydin."

"Kendimi adayamazdım, annem çok hastaydı ve Jamie-"

"Bence bahane üretiyorsun. Annen artık bir engel değil," diyor, duygusuzluğu boğazımda bir yumru oluşturuyor.

"Bir yeteneğin vardı, hem de çok büyük bir yetenek ve sana burada bir rol vererek ihtiyaç duyduğun anda sana yardım etmekten mutluluk duydum ama sen bundan daha iyisin." Gözlüklerini burnuna geri itti. "Lewis'in seninle çalışmasına izin vermelisin. Seni onun prodüksiyonundaki diğer üyelerle aynı seviyeye getirmek biraz zaman alacak ve biraz özveri gerektirecek ama sende doğal bir yetenek var.

Lewis de bunu geliştirmenize yardımcı olmak için zamanını ayırmaya hazır."

"Çok nazik ama-" "Güzel. Eğitim yarın başlıyor." "Ama yarın cumartesi."

"Biliyorum ve Lewis boş zamanlarından feragat etmeye hazır, ne kadar nazik değil mi?" Gururla gülümsüyor.

"Hayır." Sözcük niyetlendiğimden çok daha ani çıktı. "Yani, minnettarım ama bir prodüksiyonda yer almak istemiyorum. Öğretmeyi seviyorum," diye onu temin ediyorum.

"Saçmalık, kim çocuklara ayak parmaklarını hangi yöne çevireceklerini öğretmeyi hedefler ki? Lewis'in şirketi hızla gelişiyor ve bu sizin için harika bir fırsat."

"Öyle ve dediğim gibi, minnettarım ama gerçekten sahnede olmak gibi bir arzum yok. Dans ediyorum çünkü bana hissettirdiklerinden keyif alıyorum. Ama birilerinin gelişimine yardımcı olmaktan da aynı keyfi alıyorum. Deneyim eksikliğimin sadece temel öğretmeme izin vermesi umurumda değil. Herkes bir yerden başlamalı, değil mi?" Omuz silkiyorum.

"Evet, ama çoğu kendi başına bir şeyler yapmak istiyor." Gözlerini kısarak bana bakıyor ve hayal kırıklığını görmeme izin veriyor.

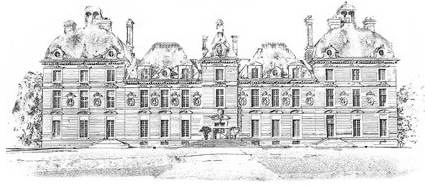
"Üzgünüm Madam Riverty, gitmem gerekiyor. Asansörüm bekliyor." Ayağa kalktım ve ona gülümsedim.

"Yarın, öğleden sonra 3'te." Kendimi dışarı atarken uyarıcı bir şekilde gülümsüyor.

Salona girdiğimde Lewis'i etrafta dolanırken buluyorum. Dudaklarında bir sırıtışla beklenti içinde bana bakıyor. Ona söyleyecek sözüm yok. Sadece çantamı omzuma atıp kapıya yöneliyorum.

"Yarın görüşürüz," diye sesleniyor arkamdan, sesi kemiklerimi ürpertiyor ve ayaklarımın daha hızlı hareket etmesini sağlıyor.

CHAPTER SIXTEEN

ALEX

“S o, konuşmak istemişsin." Konuşmaya başlamadan önce Olivia'nın yemek masasına oturmasını bekliyorum.

Duş aldı ve dikkat dağıtıcı bir tişört ve bir çift şort giydi. Bunu ne kadar çabuk aradan çıkarırsak o kadar iyi olur.

"I Yapma. Biliyorum nerede için başla." o Kabul ediyorum, Gergin görünüyordu.

"Sanırım sorularınız var." Şarabımdan bir yudum alıyorum ve onun soruları sıralamaya başlamasını bekliyorum.

"Bende çok var." Gülüyor ve bana onu hamile bırakma konusundaki yeni takıntımın biraz psikotik olduğunu hatırlatıyor.

"Sadece konuşmak senin zihin." I Omuz silk. Ben her zaman değerli dürüstlük.

"Bir bebek, Alex. Bir bebeğimiz olmasını istediğini söylüyorsun." Sanki bu kavramın farkında değilmişim gibi konuşuyor. "Bu büyük bir taahhüt, yıllardır birlikte olan ve birbirlerine aşık çiftler için bile. Sahip olduğumuz tüm bu anlaşma bir yana, buna bir de çocuk e k l e m e k . . . "

"Hızlı, spontane, çılgın." Son yirmi dört saattir aklımdan geçen tüm kelimeleri sıralıyorum.

"Evet, hepsi bu. Ve daha fazlası." Heyecanlandığında çok seksi görünüyor. "Çocukları severim, onları severim. Bir gün kendiminkini istiyorum ve bir anlaşma yaptığımızı biliyorum ama bir çocuğum olsun ve birlikte geçirdiğimiz yıl bittikten sonra onu öylece teslim edemem. Onun annesi olmak isterdim, diye itiraf ediyor gözlerinde tutku ve sesinde korkuyla.

"Bu iyi bir başlangıç çünkü başka türlüünü kabul etmeyecektim," diyorum ve görmemi istemediği bir gülümsemenin dudaklarından kalkıp yüzüne yayılışını izliyorum.

"Sana karşı dürüst olacağım Olivia." Boğazımı temizliyorum ve ona yaklaşıyorum. "Sende büyük hayranlık duyduğum nitelikler görüyorum. Dış görünüşün kadar için de çok güzel. Bu kadar özverili olduğun için iyi bir anne olacağını biliyorum. Benim çocuğumun da buna ihtiyacı olacak."

"Kendini yere bırakıyorsun." Masanın üzerindeki şarap şişesine uzanıyor ve bardağına biraz doldurmaya başladığında elinden alıp başımı sallıyorum. Belki de tohumumun çoktan etkisini göstermiş olabileceğine inanarak iyimserlik ediyorum ama bugün biraz araştırma yaptım ve alkol içmek artık onun için söz konusu değil.

"Alex, bir yıllığına anlaştık ama benden istediğin şey bizi bir ömür boyu birbirimize bağlıyor," diye hatırlatıyor ve vücuduma alışılmadık bir sükûnet yayılmasına neden oluyor. Bu duyguya tutunmam gerekiyor çünkü hoşuma gidiyor. Babam öldüğünde burayı ve bana miras kalan unvanı bir yük olarak görmüştüm, şimdi ise ona sunabileceğim bir şey olarak görüyorum.

Sanki söylediklerinin beni korkutmasını bekliyormuş gibi bana bakarken kafasındaki çarkların döndüğünü görebiliyorum. Şaşkın ve kafası karışık ama onun da bunu istediğini biliyorum. Bunu hissedebiliyorum.

"Şartlarım var." Şaraba alternatif olarak ona doldurduğum bir bardak suyu alıyor ve yudumlamadan önce kenarından bana kaşlarını çatıyor.

"Ateş et." Devam etmesini işaret ediyorum. İstedikimi elde etmek için kabul etmeyeceğim bir şey düşünmeye çalışıyorum.

"Kardeşimi bulmanı ve gittiği yerden geri dönmesinin güvenli olduğunu bilmesini sağlamanı istiyorum."

"Olmuş bilin." Başımı salladım.

"Eğer bu olursa ve ben... hamile kalırsam." Sikim onun içinde olmak için can atarken bu düşüncenin ne zaman bu kadar tahrik edici olduğunu merak ediyorum. "Çocuk *bizimmiş* gibi yetiştirilecek, onun için verilecek kararlarda eşit olacağız." Sesi bu konuda çok kararlı geliyor ve ben de başımı sallayarak onaylıyorum.

"Ve son olarak." Büyük bir şeye hazırlanıyormuş gibi suyundan bir yudum alıyor. "Beni becerirken, başka kimseyi beceremezsin." Gururunu korumak için güzel gözlerini benimkilerden kaçırıyor ve ben de kıskanç olduğu fikrine sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Merak etme güzel kız. Kalbini kırmayacağım," diyorum ona, aniden bir fırtına bulutu gibi üzerimize çöken gerginliği hafifletmeye çalışarak.

"Alex, bedenim senin olabilir. Emirlerine boyun eğmek zorunda kalabilirim ama kalbime asla sahip olamayacaksın." Bana ters ters bakıyor, sözleri göğsümdeki tüm sıcaklığı alıp götürüyor ve onu soğutuyor.

Yemeğimizi yedikten sonra televizyon izlemek için oturma odasına gidiyor ve ben de peşinden gidip onun uzandığı kanepenin karşısındaki koltuğa yerleştiğimde şaşırmış görünüyor. Burada kendini evindeymiş gibi hissetmesi hoşuma gidiyor. Mobilyalar rahatlıktan çok gösteriş için ve yine de Olivia tişörtü, şortu ve kabarık çoraplarıyla ev gibi görünmesini sağlıyor.

İzlediği reality saçmalığının tüm bölümünü onu inceleyerek, gülüşünü ve bir şeyden hoşlanmadığında gözlerinin nasıl hafifçe kısıldığını izleyerek geçiriyorum. Trent'ten onunla Vortex'te buluşmamı isteyen sayısız mesaj aldım ama buradan başka olmak istediğim bir yer düşünemiyorum.

"Saat 10'da başlayan bir film var, izlemek ister misin?" Bana bakıyor, sanki ona yaşattığım tüm bu şeyler normalmiş gibi davranıyor. Belki de bir tür başa çıkma mekanizmasıdır.

"Elbette." Başımı sallıyorum, onu biraz daha izleyebildiğim sürece o filmin ne olduğunu ya da ne hakkında olduğunu bilmiyor ya da umursamıyorum. Bugün burada olmadığı zaman onu özledim.

"Harika. Gidip biraz patlamış mısır getireyim. Barnaby ilk geldiğimde ona tercih ettiğim atıştırmalıkların bir listesini yapmamı istedi ve o da yaptı." Ayağa kalkarken kaşlarını bana doğru oynatıyor. "Bu tür bir lükse alışabilirim," diye sesleniyor omzunun üzerinden bana mutfığa doğru giderken.

Dışarıya, verandaya çıkıyorum, böylece bir esrar içip hissettiğim huzursuzluğu hafifletebiliyorum. Neden onun kalbine sahip olmadığımla ilgili söyledikleri içimi kemiriyor? Kız bana kendinden yeterince vermiyor mu? Kardeşi için neden bu kadar ileri gittiğini anlayamıyorum, ama bu onu benim avantajım olduğu kadar tehdidim de yapıyor.

Kenzo'ya mesaj atıp tedarikinin önümüzdeki Pazartesi günü hazır olacağını söyledikten sonra Elizabeth Winfield'dan gelen ve Olivia ile benim Pazar günkü partisine katılacağımızı teyit eden e-postayı yanıtlıyorum. Marina'ya daha önce gönderdiğim mesaja yanıt aldığımı görünce kendi kendime gülümsüyorum ve oturma odasına geri dönüyorum.

Tam bu sırada Olivia elinde patlamış mısır dolu bir kâseyle koltuğuna döner.

"Yarın için planladığın bir alışveriş gezisi var," diye belirtiyorum o tekrar rahatına bakarken.

"Ne?" Sanki az önce bir silah çıkarıp ona doğrultmuşum gibi bana bakıyor.

"Bir arkadaşım seni kıyafet alışverişine götürmek için geliyor."

"Kıyafetlerim var," diye hatırlatıyor bana.

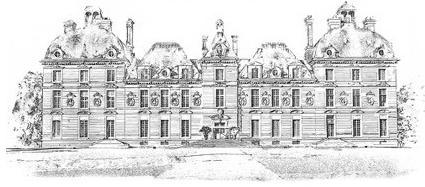
"Evet, kıyafetlerin var ama yeni nişanlınla yapacağın tüm nişanlar için uygun olacaklar mı?" Soruyorum.

"Ne nişanı?" Tamamen yoldan çıkmış görünüyor.

"Pazar günü Elizabeth'in bahçe partisini dört gözle bekliyoruz," diye alaycı bir şekilde belirtiyorum, birkaç hafta sonra da davet edildiğim yardım balosu var. Doğal olarak, daha popüler olan bazı sosyal etkinliklerde görünmen gerekecek. Barnaby Chelsea Çiçek Şovu için VIP konuk listesine girmeni sağlayacak ve görünüşe göre Helena Warrington bahçelerinde kaçırılmaması gereken bir kremalı çay düzenliyor." Ben anlatırken yüzündeki dehşet beni eğlendiriyor ve kumandayı alıp televizyona doğrultmadan önce sakinleştirici bir nefes alışını izliyorum.

"Bundan keyif aldığın izlenimine kapılıyorum," diye kaşlarını çatıyor, ben ayağa kalkıp yanındaki boşluğa kayarken. Ona doğru uzanıp patlamış mısırını alıyorum, başımı arkaya eğip bir avuç dolusu mısırı ağzıma atarken onaylamayı ya da reddetmeyi reddediyorum. Sonra otomatik olarak bacaklarını kucağıma koyup bana gömüldüğünde, kolumu bacaklarına dolayarak orada kalmalarını sağlıyorum.

CHAPTER SEVENTEEN

OLIVIA

W Filmin ilk on dakikasını zar zor atlattıktan sonraonun
zor horoz,basarak karşı benim
Uyluk,

çok fazla dikkat dağıtıcı oluyor. Yemin ederim bu adam içime bir çeşit tetikleyici yerleştirdi. Bütün gün tek düşündüğüm o ve onu memnun etmenin nasıl bir his olduğu. Alex övgülerini çok yüksek sesle dile getiriyor ve bunun bana hissettirdikleri hoşuma gidiyor.

"Bu konuda bir şeyler yapmayı planlıyor muydun?" Pantolonundaki çıkıntıya doğru bakıyorum ve eli kalçalarımıdaki boşluğun arasından kayarak yavaşça şortumun üzerinden beni okşamaya başladığında karnımın çırpınmasına ve klitorisimin nabzının atmasına neden oluyor.

"Kibarlık edip filmini izlemene izin verecektim." Ağzı benimkine yaklaşıyor, dudaklarıyla beni tahrik ediyor ve bu çırpınışı ağır bir zonklamaya dönüştürüyor.

"Film boktan." Bu sefer benden uzaklaşamayacağından emin oluyorum, başının arkasını kavriyorum ve onu öpüyorum. Akşam yemeğinde aramızdaki havayı yumuşattığımızdan beri ruh halinde eğlenceli bir şeyler olması hoşuma gidiyor. Benim tanıdığım Alex çok ciddiye.

Bu adamın bir ev dolusu çalışanı olduğunu hatırlayınca aniden geri çekiliyorum.

"Yapamayız, burada olmaz." Birilerinin etrafta koşuşturmasını bekleyerek salona açılan kemere doğru bakıyorum.

"Tabii ki yapabiliriz." Endişelerimi görmezden geliyor, parmaklarını bel kemerimin altından geçiriyor ve klitorisime ihtiyacı olan ilgiyi gösteriyor. Sadece parmak uçlarının kayması bile beni anında ıslatırken nefes alıyorum.

"Bana karşı çok duyarlısın," diye fısıldıyor tenime doğru. "Sana daha yeni dokundum ve şimdiden parmaklarımı

ıslatıyorsun. Bundan ne kadar hoşlandığımı biliyor musun?" diye soruyor, derin hırıltısı tenimde sıcaklık birikmesine neden oluyor.

Midem, ve çaresizliğin beni ele geçirdiğini hissediyorum, kendimi onun eline karşı kıpırdatmaya ve daha fazlasını aramaya başlıyorum.

"Neden sadece sormuyorsun, seninle ilgileneceğimi biliyorsun." Aklımdan geçenleri tam olarak biliyormuş gibi sesini yumuşak ve alçak tutuyor ama öpücükleri boynuma inerken ve parmağı giriş yerimin etrafında yavaşça acı verici bir daire çizerken sessiz kalıyorum.

"Sadece seni becermemi istediğini itiraf et ve istediğini alacaksın," diye beni temin ediyor ve kalan gururumu bir kenara bırakıp başımı salladığımda daha fazla zaman kaybetmiyor.

Ayağa kalkarak elimde tuttuğum patlamış mısır kasesini elimden aldı, sonra kalçalarımın tutarak yukarı kaldırdı ve kanepenin kenarına doğru manevra yaptı. Hızla çalışıyor, gömleğini çıkarıp önümde diz çökmeden önce külotumu ve şortumu çıkarıyor. Çok odaklanmış görünüyor ve hassas bedenimi okşamak için kullandığı başparmağına büyük bir özen ve dikkat gösteriyor.

"Çok güzel bir amın var, bebeğim." Kemerini çözerken dudaklarını yalıyor. "Çok mükemmel." Sikini eline alır ve yumruğunun arasından çekmeye başlar. "Benim olduğunu bilmenin ne kadar iyi hissettirdiğini biliyor musun?"

"Lütfen." Bunu kanıtlaması için acı çekiyorum ve evet, biraz acıtacak ama bu bana tekrar tekrar vermesini istediğim türden bir acı.

Bu adam beni nasıl böyle muhtaç bir enkaza dönüştürdü?

"Şu haline bak, kanepemin her yerine damlıyorsun ve Küçük bir sürtük gibi benim için kalçalar. *Benim küçük sürtüğüm*, başkasının değil. Söyle bana Liv," diye emrediyor ve parmağı yerine sikinin başıyla beni tahrik ederken beni daha da yaklaştırıyor. Hâlâ sığamayacak kadar büyük geliyor ama canım çekiyor, bütün gün çektim.

"Senin sürtüğün," diye kabul ediyorum, onun sıcaklığını içimde hissetmek için yanıp tutuşuyorum.

"Kulağa hoş geliyor, değil mi?" Bana sadece ucunu veriyor ve birinin duyabileceği kadar yüksek sesle inlediğimde avucunu ağzıma kapatıyor. "Kendi şartlarımı söylemeyi unuttum," diyor, beni susturan eliyle beni kanepeye sabitliyor ve sıkıca tutuyor. O kadar sıkı ki, amımın onun sikinin kalın başı etrafında nasıl titreştiğini hissediyorum ve daha fazlasını almak için kalçalarımı çırpıyorum. Alex çok ciddi görünüyor ve kendi koşullarını ortaya koyacağı zamanı seçerken taktiksel davrandığını düşünmeden edemiyorum.

Tamamen onun merhametine kalmış bir şekilde bakışlarını tutuyorum ve bana bunları anlatmasını bekliyorum.

"Kontrol hâlâ bende. Sen benimsin ve çocuğumu taşıırken..." Başparmağı beni okşamayı bırakıyor, böylece eli düz karnımın üzerinde yayılabiliyor. "...ikinizi de güvende tutmak için uygun olduğunu düşündüğüm her türlü önlemi alacaksınız." Başımı sallamamı bekledikten sonra bana biraz daha sikini yediriyor. "Seni hamile bıraktığımda çok ateşli görüneceksin. Varisim karnını şişirdiğinde bu gezegendeki herkes benim olduğunu anlayacak." Karnımı sahiplenici bir şekilde kavrarken parmakları geriliyor. Bunu düşündüğümde yüzüm kızarıyor. Kendimi gerçekten hamile olarak hayal edemiyorum ama onun tarafından sahiplenilme ve bakılma düşüncesinin hoşuma gittiğini itiraf etmeliyim.

"Şu haline bak, yetiştirilmek için ne kadar da çaresizsin." Benimle alay ediyor, ama başparmağı klitorisimi tekrar okşadığında ve içime biraz daha horoz soktuğunda umurumda değil.

"Bana numara yapmak zorunda değilsin Olivia. Bunun çılgınca olduğunu biliyorsun. Korkutucu olduğunu biliyorsun, ama bu senin de bunu istemene engel değil."

Birbirimize nasıl uyduğumuzu görmek için vücuduma bakıyorum. Hala almam gereken daha çok siki var ve o kadar büyük görünüyor ki

Bacaklarımın arasında güçlü bir dinlenme.

"Seni hamile bırakmamı istiyorsun. Bana istediğimi vermek ve beni gururlandırmak istiyorsun çünkü benim olmanın nasıl bir his olduğunu seviyorsun." Başparmağı daha hızlı çalışırken ve bana sikişin bir santimini daha hediye ederken sesi neredeyse kızgın çıkıyor. Tek yapabildiğim başımı sallamak, çünkü söylediği her şey doğru.

"Seni çok derinden sikeceğim Olivia," diye uyarıyor, ağzını bırakıyor, böylece kalçalarımı kavrayıp içime sonuna kadar girebiliyor. Rahatlamamanın etkisiyle o kadar yüksek sesle haykırıyorum ki, biri beni duymuştur diye hızla kapıya doğru bakıyorum ve yüzümü kapıp dikkatimi tekrar ona veriyor

"Onlar için endişelenme. Sen bana odaklan. Tüm personelin gelip bir sonraki Stanley varisini senin tatlı, küçük amcığına sokarken beni izlemek istemesi umurumda değil." İçimden çekiliyor ve yokluğunun acısını bana hissettiriyor, sonra uzun, sert bir hamleyle tekrar içime giriyor, tekrar haykırıyorum. Artık kimin duyduğu ya da kimin gördüğü umurumda değil. Neyin yanlış neyin doğru olduğu umurumda değil. Alex'in döllerini içime boşaltmasını istiyorum. Onun çocuğunu taşıyan kadın olmak istiyorum ve bacaklarımı beline sımsıkı sarıp ona gülümsediğimde, onun da bana karşılık verdiği gülümseme tenime yayılıyor ve tüm vücudumu ısıtıyor.

"Aferin kızıma." Dudaklarından dökülen bu iki basit kelime, içimde biriken tüm gerginliği bırakıp ona doğru gelirken ne kadar mantıksız davrandığımı unutmama yardımcı oluyor.

ON
SEKİZİNCİ
BÖLÜM

ALEX

“W Şapka var sen kazanılmış kendin içine, Alex mi?” Marina yargılayıcı bir tavırla başını sallıyor.

"Ne diyebilirim ki, bir dükün bir düşese ihtiyacı vardır." Omuz silkiyorum ve alttan almaya çalışıyorum, ama eminim beni hemen anlayacaktır. Marina'yı uzun yıllardır tanıyorum. İş konusunda bilgili olduğu kadar sezgileri de güçlüdür ve saçmalıklara tahammülü yoktur.

"Zavallı kız." Gözlerini devirdi ve etrafındaki alanı hayranlıkla seyretmeye başladı. Ruxleigh malikânesine daha önce hiç gelmemişti ve babamın geniş sanat koleksiyonuna hayran kalacağını biliyordum.

"Peki, nerede o?" Kanepenin kenarına oturuyor ve dudaklarının arasına bir sigara yerleştiriyor. Sigarayı hemen çektiğimde yüzünde beliren şaşkınlık kısa sürede alaycı bir sırıtışa dönüşüyor ama umurumda değil. Olivia'nın hamile olma ihtimali varken evde daha fazla sigara içilmeyecek.

"Yukarıda hazırlanıyor, her an gelebilir," diye onu temin ettim. Bu sabah kalkıp giyinmeden önce onun daracık, küçük amcığının içine bir kez daha boşaldığım için kendimi tatmin olmuş hissediyordum.

"Evet Alex, 'Malikânenin Efendisi' rolünü oynayabilmek için tüm işlerinin sorumluluğunu bana bıraktığından beri zaman benim için çok değerli."

"Dük," diye düzeltiyorum. "Bir lordtan daha rütbeliyim." Ukala sırıtışım gözlerini devirmesine neden oluyor.

"Ahhh, işte geldi." Oturma odasında bize katıldığında elimi Olivia'nın sırtının kıvrımına koyuyorum ve kaskatı kesilmesi gergin olduğunu kanıtlıyor.

"Güzel bir kız." Marina onu incelemek için ayağa kalkarken hiç istifini bozmuyor. "Elbette yapmamız gereken bazı işler var." Sarı dalgalarından birini kaldırıyor ve burnunu yukarı kaldırıyor.

"Hayır, saçına dokunmayacaksın. *Hiçbir şeye* dokunma, sadece ona yeni kıyafetler al," diye emrediyorum, Marina'nın benim tepkimden ne kadar eğlendiğini ve Olivia'nın yanaklarının nasıl pembeleştiğini fark ediyorum.

"Peki, hadi alışveriş yapalım." Marina bana elini uzatıyor ve ben de cüzdanımı çıkarıp platin kartımı avucuna koyduktan sonra Olivia'yı kaptığı gibi kapıya doğru ilerlemeye başlıyor.

"Bekle..." Olivia çaresizce omzunun üzerinden bakar. "Kaç kıyafete ihtiyacım var? Ve bir harcama limiti belirlememiz gerekmez mi? Kendimi ba-"

"Bunun bir sınırı yok tatlım. O bunun için iyi," diye araya giriyor Marina, Olivia'yı kapıdan dışarı çıkarmaya devam ediyor ve Olivia bana şaşkınlıkla bakınca omuz silkip onları arabaya kadar takip ediyorum. İkisi de Marina'nın Ferrari'sine bindiklerinde onlara hoşça kalın diye selam veriyorum, sonra Marina mırıldanarak arabayı sürerken **h e m e n** Hugo'ya mesaj atıp ayrıldıklarını haber veriyorum ki arkalarından gelebilsin.

İçeri girmek için arkamı döndüğümde Will'in omzunu kapının çerçevesine dayadığını ve bana Cheshire kedisi gibi gülümsediğini fark ediyorum.

"Burada dillerin dolaştığına eminim." Gülüyor. "On kısa gün içinde bir nişanlı. Bu hızlı bir iş. Senin standartlarına göre bile," diye belirtiyor.

"Karışık bir durum." Başımı sallıyorum ve yanından geçip gidiyorum. Onunla bu konuya girmeyeceğim. Kendi duygularımı bile anlamıyorum, ondan anlamasını beklemem mümkün değil.

"Bunda karmaşık bir şey görmüyorum. Sizi tanımayan bir kız, sizinle tanıştıktan sadece on gün sonra eşiniz olmayı kabul ediyor. Nedenini merak ediyorum, *Majesteleri*." Alaycı bir şekilde sırtıyor

Sonra onu jilesinden tutup duvara çarptığımda afallamış görünüyor.

"O öyle biri değil!" Yüzüne bakıyorum ve beni duyduğundan emin oluyorum. Onun ya da bir başkasının Olivia hakkında bu şekilde konuşmasına izin vermeyeceğim. Olivia bunu hiç istemedi, onu bu işe ben sürükledim çünkü takıntılarımın başa çıkamıyorum.

"Alex, sakin ol. Ben senin arkadaşınım, unuttun mu? Sadece sana göz kulak oluyorum."

Çakıllar çatırdayıp da parlak, pembe bir spor araba önümüze çıkınca ikimizin de dikkati dağılıyor. Kapı açılıyor ve uzun bir çift bacak sürücü koltuğundan dışarı kayıyor. Arabadan inen kız kendinden emin adımlarla ikimize doğru yürüyor ve güneş gözlüklerini düzgün, sarışın saçlarının üzerine kaldırıyor. Will'i tutmayı bırakıyorum ve kız yaklaştıkça ona odaklanıyorum.

"Hatherly Dükü ile konuşmak için buradayım." Aramıza baktı.

"Onunla konuşuyorsun." Ona kaşlarımı çatıyorum, kim olduğunu merak ediyorum ve Will'e bir pislikmiş gibi bakıp onu kovduğunda, siparişini aldığı daha da sinirleniyorum.

"Ben işime döneyim." Kaşlarını kaldırarak bana baktı ve beni ön kapıdaki yabancıyla baş başa bırakarak içeri girdi.

"Eee?" Kim olduğunu açıklamasını bekliyorum. Yine de gözlerinde tanıdık bir şeyler görüyorum.

"Sanırım babam sana benden hiç bahsetmedi, ha?" Gülüyor.

"Sen de kimsin lan?" Onu içeri soktuktan sonra ofisimin kapısını çarparak kapatıyorum ve kızın öfkemden eğlenmiş gibi görünmesi karşısında sinirlenmemeye çalışıyorum.

"Ben babamızın en iyi saklanan sırrıym Beatrice, arkadaşlarım bana Bea der." Babamın kağıt ağırlıklarından birini eline alıp tenis topu gibi fırlatırken göz kırpmıyor.

"Hayır. Bana söylerdi." Başımı sertçe sallıyorum. "Dinle Alexander, buraya herhangi bir şey yapmak için gelmedim.

herhangi bir vasiyete itiraz etmedim. Samuel'in size sunduğu o küçük listeden beni çıkardığınız için geldim." Masamdaki sandalyeye oturdu ve içinde dönmeye başladı.

"O listenin babamın sponsor olduğu ya da bağış yaptığı tüm kuruluşlar olması gerekiyordu." Ona şaşkın şaşkın bakıyorum.

"Bir süredir bir organizasyonum var, sanırım birkaç yıl öncesine kadar St. Justine Hastanesi'ydim. Samuel'e sormalısınız, tüm bunlardan o sorumluydu. Bekle, hayır... Onu kovdun." Şirin görünmeye çalışarak burnunu kırıstırıyor ama başaramıyor.

"O bir pislik," diye belirttim.

"Evet, babamın sorunlarını çözmekte çok iyi olan bir *pislikti*. Babam da beni sır olarak saklamak istiyordu, bu yüzden beni tatlı tutmak zorundaydı." Omuzlarını silkiyor. "Sanırım senin onun iyi niyetini devam ettireceğini varsaydı." Bu kızın kaç yaşında olduğunu anlayamıyorum ama kendinden emin olduğu kesin.

"Sadece beni *destek listesine* geri koymanızı sağlamak için buradayım, böylece ortadan kaybolabilir ve yokmuşum gibi davranmaya geri dönebilirim." Gülümsüyor, neredeyse psikopatça.

"Sana destek *olmamı mı* istiyorsun?" Şok içinde ona bakıyorum. "Babamın istediği açıkça buydu." O da Yüzünü buruşturuyor.

"İkinizin anlaştığı her neyse onu ödemeye devam etmem için beni kandırmaya çalışmak amacıyla seni sahte bir kuruluş olarak o listeye koydu," diye belirtiyorum kendimi kaybetmemek için elimden geleni yaparak. "Onunla benim aramdaki fark, *Beatrice*, dünyanın seni

bilip bilmemesi umurumda değil. Sen benim için

benim küçük kirli sırrım." Yüzündeki gülümsemenin kaybolmasını ve omuzlarının savunmaya geçmesini izliyorum.

"Yani tüm bunları senin alıp benim hiçbir şey almamam adil mi sence?" Bana ters ters bakıyor. "Senden istediğim şey çok fazla değil. Babamın ne kadar değerli olduğunu biliyorum. Bir şeyi hak ediyorum..."

"Ne kadar?" Bu sorunun ortadan kalkması için ne kadar gerektiğini merak ederek soruyorum.

"Ayda 10,000." Birden sinirlenmiş gibi tırnağını çiğniyor.

"Ayda 10,000 mi?" Aynı anda hem öksürüyorum hem de gülüyorum. "Ne...? Masraflarım var, burada kiralamak ucuz değil.

Londra, ve-"

"Peki," diye kestim sözünü. Zaten gizli, şımarık bir küçük kız kardeş sorunu olmadan hayatımı idare etmekte zorlanıyorum. İhtiyacım olan son şey Olivia'nın Stanley erkeklerinin çocukları için sorumluluk almadıklarını düşünmesi.

"Yani, anlaştık. Her ay hesabıma 10,000 dolar yatıyor." Çok şaşırılmış görünüyor.

"Kim olduğunuzu kanıtladıktan sonra. Babalık testi yaptırdığınızı varsayıyorum?"

Birden kendinden pek emin görünmemeye başladı. "Şey, hayır, bir anda ortaya çıkmadım, Dük beni her zaman biliyordu. Hiçbir zaman bir test olmadı."

"Bu durumda, Barnaby kardeş testi yaptırmamızı ayarlayacak, sizinle temasa geçecek." Ona kapıyı açabilmek için kapıya doğru ilerliyorum ve bana doğru gelmek için zaman ayırdığını fark ediyorum. "Memnun oldum kardeşim." Kapıdan çıkmadan önce yanağıma bir öpücük konduruyor.

CMAFTER
ØIØETEEØ

OLIVIA

“**I** Bu konuda gerçekten rahatsız hissediyorum." Oturma odasının zeminini kaplayan poşet okyanusuna bakıyorum,

hepsi Marina'nın ihtiyacım olduğunda ısrar ettiği çok pahalı kıyafetlerle doluydu.

"Lütfen, parası yetmiyor değil ya." Marina elini sallayarak içki dolabına yöneliyor ve kendine sek votka gibi görünen bir şey dolduruyor.

"Bir tane ister misin, tatlım?"

"Hayır, her gün içmiyorum... Bunda yanlış bir şey olduğundan değil. Yani..." Kulağa ne kadar kaba geldiğini fark edince hemen geri çekildim. Sivri diline rağmen Marina ile eğlenceli bir gün geçirdim.

"Sakin ol, biraz sertleşmen gerekecek, yoksa kendini bulduğun bu dünya seni tamamen yutacak." Bana gülüyor ve karşımdaki kanepeye oturuyor.

"Şimdi, her şey sırayla. Çok güçlü bir adamla nişanlısınız. Bu toplumdaki pek çok kadın kendilerini sizin konumunuzda olmaya uygun görecektir. Bazı kinlere maruz kalacaksınız ve bununla zarif bir şekilde başa çıkmanız gerekecek" diye açıklıyor.

"Bunu yapabilirim." Kendimden emin bir şekilde başımı salladım.

"Bu kadınlardan bazılarının ne kadar kötü olabileceğinin farkında olduğunuzu sanmıyorum. Alex'in kulüplerini onun için yönetiyorum, düzenli olarak ortaya çıktıklarını görüyorum. Bunca yıldır kim olduğunu unutmaya çalışıyor olabilir ama onlar onun geleceğinin neleri gerektirdiğinin çok iyi farkındalar." Ona kardeşimin bana bahsettiği kulübü de yönetip yönetmediğini sormak üzereydim ki sözümüz kesildi.

"Marina, özel olarak konuşabilir miyiz?" Alex ofisinden çıktığında çok ciddi görünüyordu ve acaba kredi kartının ne kadar zorlandığını gördüğü için mi böyle davrandığını merak ediyorum.

"Tabii ki." Hazır ola geçip onu ofisine kadar takip ediyor ve kapıyı kapattığında yemin ederim kalbim boğazıma kaçıyor. Bütün bunları almak istememiştim. Bu konuda yeterince kötü hissettim ve şimdi onun kızgın olduğunu görünce keşke daha güçlü olsaydım diyorum. Telefonum çalmaya başlıyor ve arayanın Lewis olduğunu görünce neden beni hafta sonu aradığını merak ediyorum.

"Hel-"

"Olivia, neredeydin?" Sesi kızgın geliyor, gerçekten kızgın. "Özür dilerim, ne demek istediğini anlamadım."

"Bugünkü seansımıza gelmedin. Bağlılık göstermemenden dolayı endişelendiğimi itiraf etmeliyim." Ses tonundaki kini duyabiliyorum.

"Özür dilerim ama ben-"

"Sorun değil, son dersinden sonra Pazartesi için bir şeyler ayarlayabiliriz." Ses tonunu hafifçe yumuşatarak benim üzerimden konuşuyor.

"Lewis, şu üretim meselesi hakkında konuşmalıyız."

"Evet, öyle. Sana bir ana rol vermek istiyorum ve bunun için-"

"Pazartesi konuşuruz, tamam mı?" Şimdi sözünü kesme sırası bende ve Marina ile Alex bana katılmak için oturma odasına geri döndüklerinde telefonu hızla kapatıyorum.

"Gitmem gerek, bazılarımızın yürütmesi gereken işleri var." Alex'e bir bakış fırlatıyor, sonra bana döndüğünde gülümsüyor. "Bugün bu pisliğin parasını harcarken çok eğlendim. Belki gelecek hafta öğle yemeği yeriz?" Her iki yanağına birer öpücük kondurduktan sonra aynısını Alex'e de yapıyor ve ön kapıdan çıkıyor. İkimiz de ayakta durup onu izliyoruz.

Sonra yalnız kaldığımızda Alex'e dönüp derin bir nefes alıyorum.

"Özür dilerim," diyorum ona, yüzünün şaşkınlıkla karışmasını izleyerek. "Kendimizi kaptırdık ve bunun Marina'nın suçu olduğunu söylemiyorum, çünkü daha iddialı olmalıydım, ama o biraz korkutucu."

"Bekle, ne için özür diliyorsun?" Hâlâ kafası karışmış bir şekilde bana bakarak başını sallıyor.

"Kıyafetler, harcadığımız tüm para. Ne kadar olduğunu unuttum ama çok fazlaydı ve..."

"Bu umurumda değil." Başını sallıyor. "Marina tam olarak ona yapmasını söylediğim şeyi yaptı."

"Oh, sadece onu ofisine çağırdığında kızgın görünüyordun. Düşündüm ki..."

"Yanlış düşünmüşsünüz. Marina benim için pek çok şeyle ilgilenir. Bu bir işti."

"Onunla yattın mı?" Bütün gün aklımda olan sorunun dilimden dökülmesine izin verdiğimde tüm vücudumun utançla ısındığını hissediyorum. "Cevap verme. Rahatsız edici olduğu için özür dilerim." Topuklarımın üzerinde hızla dönüyorum ve merdivenlere yöneliyorum, böylece gidip utanç içinde tek başıma ölebilirim.

"Bekle." Alex kolumdan tutup beni o kadar güçlü bir şekilde geri çekiyor ki neredeyse burun buruna geliyoruz. "Yapsam fark eder mi?" diye soruyor, beni sıkıca kavırıyor ve parmakları geriliyor.

"Hayır, tabii ki değil." Sinirle gülüyorum çünkü yalan söylüyorum. Aralarında bir şey olsaydı, onun kadar çekici bir kadının onunla bu kadar yakın çalışması fikri hoşuma gitmezdi.

"Hayır." Gözleri dudaklarıma odaklanıyor "Onunla hiç yatmadım." Sesinin birden nasıl yumuşadığını fark ediyorum. "Ben ve Marina'nın ilişkisi tamamen profesyoneldir." Sanki bana güven veriyormuş gibi konuşuyor ki bu çok acıklı.

Çünkü geçmişinde ne yaptığını beni ilgilendirmez.

"Tamam." Başımı sallıyorum ve Alex beni bırakıp ofisine geri dönmeden önce biraz tatmin olmuş gibi gülümsüyor. İşe koyulmadan önce rahat bir nefes alıyorum ve çantaları yatak odasına taşımaya başlıyorum, böylece tüm yeni kıyafetlerimi kaldırabiliyorum.

Birkaç saat sonra köpeklerle birlikte kapıdan geri adım attığımda Alex bana "Bu akşam bir yemek randevumuz var," diyor.

"Akşam yemeği randevusu mu?" Ona bakıyorum.

"Evet, ilişkisi olan insanların yaptığı türden bir şey" diye beni bilgilendiriyor.

"Anlıyorum ama bu gerçekten gerekli mi?" Şimdiden gerginleştiğimi hissedebiliyorum. Aramızdaki bu şeyin ne olduğunu hâlâ tam olarak bilmiyorum ve daha önce hiç randevuya çıkmamıştım.

"Sadece yedide hazır ol." Yanımdan geçip gidiyor, Pico'nun başını okşuyor ve kendisi de kapıdan çıkarken bir hırıltı kazanıyor.

Ne giyeceğimi seçmek için bir saatten fazla zaman harcadım. Yemin ederim, sadece iki seçeneğim varken bu tür kararları vermek çok daha kolaydı. Şimdi, bunu doğru yapmak için üzerimde büyük bir baskı hissediyorum.

Marina'nın şüpheye düştüğümde her zaman kullanmam gerektiğini söylediği klasik siyah elbiseyi tercih ediyorum ve saçlarımı Emilie Deauvier'nin birkaç gün önce yaptığı gibi yana yatırmak için biraz zaman ayırıyorum. Merdivenlerden indiğimde saat yediye beş var ve Alex'i üç parçalı gri takım elbisesi ve siyah gömleğiyle oturma odasında beklerken buluyorum.

"Vay canına." Ayağa kalkıyor ve vücudumun etrafında bir daire çizerek beni değerlendiriyor. "İnanılmaz görünüyorsun." Tam önümde duruyor ve tekrar dudaklarıma bakıyor. Beni öpmesini istiyorum, ellerinin ve dudaklarının bu sabah yatağımızda olduğu gibi vücudumun her yerinde olmasını istiyorum ama beni hayal kırıklığına uğrattıyor.

"Gel, yemek yiyelim." Elimi tutuyor ve beni yolda bekleyen arabaya doğru götürüyor. İçeri girip restorana doğru ilerlediğimizde sessizlikteki gerilim dayanılmaz bir hal alıyor.

"Peki, neredeyiz?"

"İyi vakit geçirdin mi?"

İkimiz de aynı anda konuşuyoruz ve önce onun bitirmesine izin vermeden önce garip bir şekilde gülümsüyorum.

"Marina ile alışveriş gezinizden keyif aldınız mı?" Kendisi de biraz garip görünmeye devam ediyor.

"İyiymiş ve çok ikna edici olabiliyor." Onu güldürüyorum ve üzerinde ne kadar iyi durduğunu takdir ediyorum.

"Yapabilir. Bu yüzden pek çok mal varlığımın sorumluluğunu ona bırakıyorum." Kaşlarını kaldırıyor ve gerginmiş gibi ani bir nefes alıyor. "Olivia, sana vermek istediğim bir şey var." Ceketinin cebinden küçük bir kutu çıkarıp önümde açıyor. "Bu annemindi, nişanlığımın bir yüzüğü olması gerektiğini düşündüm." Yüzüğü kutudan çıkarıp parmağıma takıyor ve ben şok içinde minik elmaslarla çevrili kocaman zümrüde bakıyorum.

"Alex, bu çok güzel." Parmağımdaki görüntüsüne hayranlıkla bakıyorum ve içimi bir hüznün kaplıyor. "Ama bunu saklamak istemiyor musun?"

"Ne için saklayacaksın?" Bana gülüyor ve ben de devam etmeden önce şoförüyle aramızdaki bölmenin kapalı olup olmadığını kontrol ediyorum.

"Evlenmeye karar verdiğin gerçek kadınlar için," diye fısıldıyorum, bu sözleri söylemenin ne kadar acı verdiğine biraz şaşırarak. Tabii ki,

Alex yakışıklı ve ne zaman onun yanında olsam içimde kelebekler uçuşuyor ama o hâlâ bir dük ve ben de paçavradan zenginliğe giden bir peri masalında yaşamıyorum. Birlikte bir çocuğumuz olsa bile asla benim gibi biriyle evlenmeyecek.

"Sadece yüzüğü tak." Boş kutuyu aniden kapatıyor ve pencereden dışarı bakmak için döndüğünde onu gücendirdiğim izlenimine kapılıyorum.

Otuz dakika sonra restorana varıyoruz ve şoför Alex'in kapısını açar açmaz yanıp sönen ışıklar bizi bir anda kör ediyor. Alex arabadan inmeyi başarıyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor, vücudunu kullanarak beni kameralarını bize doğrultan ve bağırarak sorular soran insanlardan koruyor. Ne dediklerini zar zor duyabiliyorum, hepsi birbirinin üzerinden sesleniyor ve Alex beni aralarından geçirip restorana sürüklerken onları görmezden geliyor.

"Majesteleri, sizi ve nişanlınızı bu gece aramızda görmekten onur duyuyoruz." Kapı kapanıp arkamızdaki karmaşayı engellerken şef garson bizi sıcak bir gülümsemeyle karşılıyor ve bizi masamıza götürürken Alex elimi sıkıca tutuyor.

"Her zamanki masanızı ayırttım efendim, ama bu şartlar altında sizi başka bir yere yerleştirebilirim." İki kişilik masanın yanındaki pencereye doğru bakıyor, dışarıdaki kalabalık restoranın önündeki ışıklı çitin arkasına yerleşmiş. Bizi mükemmel bir şekilde görebiliyorlar.

"Burası iyi, teşekkürler Frank." Alex başıyla onu onayladıktan sonra benim için sandalyemi çekiyor ve karşısına oturuyor.

"Burada iyi olduğumuza emin misin?" Pencereden dışarı, hâlâ bizi gösteren kameralara bakmamaya çalışarak soruyorum. Aklıma Japon balığı ve kase kelimeleri geliyor.

"Bu benim masam." Sanki dışarıdaki paparazziler önemli değilmiş gibi omuzlarını kaldırıyor.

"Peki evden çıktığınızda genellikle medya tarafından takip edilir misiniz?" Soruyorum.

"Oh, benim için burada değiller," diye kıs kıs gülüyor.
"Senin için buradalar."

Neredeyse boğuluyordum.

"Saçmalama. Ben bir hiçim." Önerisine gülüyorum ve garsonun benim için bardağa doldurduğu sudan bir yudum alıyorum.

"Bu gerçeklerden çok uzak," diyor bana yumuşak bir sesle.
İşler biraz garipleşmeye başlayınca gülerek, "Sen 'Kötü Dük'le nişanlanan seksi dansçısın," der. Kendisi de bir yudum su alırken göz kırpmıyor.

"Her zamanki gibi bir şişe Château Latour alacağız," diye talimat veriyor garsona, menüye bakmadan.

"'Kötü Dük' mü?" Ona şüpheyle kaşlarımı çatıyorum.

"Benim unvanımdaki bir adamdan beklenen kalıplara tam olarak uymadığımı söyleyebilirim," diyor bana özür dilemeden. "Babama katlanamadığım için on sekiz yaşında evi terk ettim ve o zamandan beri kendi yolumu çizdim."

"Seni buraya geri getiren bir yol," diyorum, neden olmak istemediği biri olmakta bu kadar kararlı olduğunu hâlâ anlayamadığımı belirtiyorum.

"Bunu anlamanızı beklemiyorum, bu yapmak zorunda olduğumu hissettiğim bir şey. Babamın izinden gitmek istemeyebilirim ama her şeyi berbat eden Stanley olmayacağım." Sesi tutkulu geliyor ve gözlerindeki kararlılıktan başarısız olmayacağını görebiliyorum.

"Bunu anlıyorum. Ve bir an bile işi *berbat* edeceğini düşünmüyorum." Garson elinde bir şişe şarapla dönüp Alex'in bardağına tatması için biraz koyduğunda ona gülümsüyorum.

"Gerek yok, dök gitsin." Alex başını sallıyor ve elini benimkinin üzerine koyup bana dökülmediğinden emin olunca ona ölümcül bir bakış atıyorum ama itiraz etmiyorum.

"Sanırım buranın müdavimlerinden birisin?" Pencereden izlendiğimiz gerçeğini görmezden gelmeye ve rahatlamaya başlıyorum.

"Umarım öyledir, burası bana ait." Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor.

"Buranın sahibi sen misin?" Onu doğru duyup duymadığımı kontrol ediyorum. The Vine şehirde hakkında en çok konuşulan restoranlardan biri, rezervasyon yaptırmak için aylarca beklemeniz gerekiyor. Madam Riverty'nin geçen yaz Lewis'i doğum günü için buraya getirmek için ne kadar büyük bir anlaşma yaptığını hatırlıyorum.

"Evet, burası ve birkaç yer daha var" diye ekliyor.

"Gerçekten de çok zenginsin, değil mi?" Bu kadar başarılı olmanın nasıl bir his olduğunu merak ederek başımı sallıyorum.

"Oldukça fazla." Gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmıyor.

"İşte bu yüzden insanlara güvenmekte zorlanıyorsun." Bunun bir lütuf olduğu kadar nasıl bir lanet olduğunu da anlıyorum.

"Don't deneve Şekil Ben Dışarı, Olivia,
Ben uzak çok karmaşık" diye uyarıyor.

Yemeklerimiz derhal geldi ve ne sipariş edildiği konusunda söz hakkım olmamasına rağmen hiçbir şikayetim yok. Alex, konu yemek olduğunda neden bahsettiğini bildiğini kanıtlıyor ve randevumuz boyunca yıllar içinde yatırım yaptığı bazı işleri anlatıyor. Kendi servetini yarattığını bilmek harika bir başarı duygusu olmalı ve içten içe babasının da bundan gurur duyup duymadığını merak etmeden edemiyorum.

"Hâlâ dışarıda olduklarına inanamıyorum." İşimiz bittiğinde ve Alex ayağa kalktığında gözlerimi pencereden

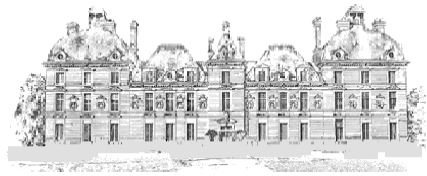
dışarı çeviriyorum.

"Bence onlara buraya ne için geldiklerini vermeliyiz," diyor bana, elini kaydırırken hiçbir uyarı vermeden

Kulağımın altından beni kendine çekiyor, dudaklarımı öpüyor ve nefesimi kesiyor. Geri çekildiğinde gülümsüyor ve yanaklarıma kan hücum ettiğini hissediyorum.

"Haydi, seni şu cama yapıştırmadan ve onlara gerçekten bir manşet vermeden önce seni eve götürelim." Elini benimkine atıyor ve beni dışarıya, kaosun içinden geçirip arabanın arkasına götürüyor.

CMAFTER
fWfihTf

ALEX

“**M** Sabah." Onu çoktan kahvaltı masasında bulduğumda rahat bir nefes aldım. Paniğe kapılmıştım. uyandım ve o yanımda değildi.

"Sabah erkenden köpekleri yürüyüşe çıkardım," diye açıklıyor parmağındaki yüzüğü çevirerek. Bu bana dün gece ona yüzüğü verdiğimde söylediği şeyi hatırlatıyor ve beni sinirlendiriyor.

"Bugün dört gözle beklememiz gereken bir bahçe partimiz var," diye hatırlatıyorum onu kızdıracağını bildiğim alaycı bir gülümsemeyle. Olivia sinirlendiğinde çok seksi görünüyor ve öğleden sonrasını nişanlımmış gibi davranarak geçirmekten memnun olmadığını biliyorum.

"Ne zaman hazır olmamı istersiniz?" Ağzını düz tutuyor ve gözleri ciddi bir şekilde masanın öbür ucundan bana bakıyor.

"Saat birde buradan ayrılacağız, yani modaya uygun bir şekilde geç kaldık." Kristoff'un bana hazırladığı kahvaltıya yumuluyorum, sandalyesinin yere sürtündüğünü duyunca başımı kaldırıyorum. Yalınayak olduğu için ayak sesi gelmiyor ve üzerindeki tek şeyin bana ait bir tişört olduğunu fark ettiğimde, onu gideceği yere kadar kovalayıp amını daha fazla dölümle doldurmak istiyorum. Bir kadını hamile bırakmaya çalışmak hakkında pek bir şey bilmiyorum. Tüm hayatımı bundan kaçınmaya çalışarak geçirdim, ama ne kadar çok seks yaparsak şansımızın o kadar artacağını düşündüm ve tüm günümü seve seve görevimi başarıya ulaştırmaya adadım.

Sabahın geri kalanında Olivia'yı görmüyorum, onun yerine Marina'nın Beatrice olayını araştırması için önerdiği özel dedektif beni ziyaret ediyor. Ona DNA'mdan bir örnek veriyorum ve onu gönderiyorum, hala kız kardeşim olduğu ortaya çıkarsa onunla ilgili ne yapacağımdan tam olarak emin değilim.

Büyükbabamın saatine bakıp Rolex'imle karşılaştırıyorum ve saat öğlen 1'i gösterdiğinde koridorda durmuş onu bekliyorum. Paul kapının yanında bekliyor ve saat iki dakika geçmesine rağmen hala bir işaret gelmeyince sırtıyor, sonra tam merdivenlerden yukarı fırlayıp onu buraya sürüklemek üzereyken o adımlarını atıyor. Yemin ederim, bacaklarını hiç bitmeyecekmiş gibi gösteren yüksek topuklu ayakkabılarıyla her adımını zarifçe atmasını izlerken nasıl nefes alacağımı unutuyorum. Üzerindeki elbise hafif ve uçuşan, bir bahçe partisi için mükemmel ve üst kısmının göğüslerinin etrafındaki firfırları ne kadar yuvarlak ve dik olduklarına dikkat çekiyor. Omzumun üzerinden ona baktığımda Paul artık sırtmıyor, o da en az benim kadar büyülenmiş görünüyor.

"Geç kaldın." Dikkatimi tekrar Olivia'ya veriyorum.

"Giymek için doğru şeyi seçmem gerekiyordu," diye cevap veriyor özür dilemeden.

"Bu konuda iyi iş çıkardın." Ona bakıyorum ve gülümsediğimde bana doğru yürümeye devam ediyor.

"Hadi, şu aptal partiyi bitirelim." Başını sallayıp kapıdan dışarı fırlıyor ve ben de gözlerimi kapatıp onu takip etmeden önce sakinleştirici bir nefes alıyorum. Paul'ün gözlerinin hâlâ sabit olduğunu fark ettiğimde yüzüne doğru yaklaşıyorum ve arkasını döndüğünde sıçramasına neden oluyorum.

"Dişlerinin her birini yerimden sökmek istemiyorsan, gözlerini benim olanlardan uzak tutmanı öneririm." Ona kapıyı açabilmek için arabaya doğru koşmadan önce sırtına sertçe vuruyorum.

Elizabeth Winfield'ın hakkını yemeyelim, elinden geleni ardına koymamış. Bahçesi tertemiz görünüyor, dekorunda ailemizin renklerini kullanmış ve hatta eğlence bile kiralamış.

"Vay canına!" Olivia, bir çift ayaklık üzerinde hokkabazlık yapan bir adam yanımızdan geçerken heyecanlanıyor ve bizi bir tepsiyle karşılayan harlequin kılığındaki kişiden ikimize de birer kadeh şampanya alıyorum. "İçiyormuş gibi görünün, yoksa inanın bana sorguya çekilirsiniz," diye belirtiyorum. Buradaki hiç kimsenin Olivia'nın hamile olabileceğini bilmesiyle ilgili bir sorunum yok, ama bunun neden olacağı ilgiye hazır olmadığını biliyorum ve hiçbir şeyin onun ne kadar uyumlu olduğunu tehlikeye atmasını istemiyorum.

"Bu parti tamamen senin için." Büyük ve parlak gözleriyle etrafına bakar.

"Pek sayılmaz, bu parti Elizabeth Winfield'ın gösteriş yapması için. Ben sadece bunun için bir bahaneyim," diyorum ona nefesimin altında, fark edildiğimizi gördüğümde. Kadehimi ona doğru kaldırıyorum ve Lord Malory'yi konuşmanın ortasında bırakıp bizi karşılamak için uzun çakıl yolundan nasıl aceleyle çıktığını fark ediyorum.

"Sürpriz!" Kollarını açıyor. "Biz Winfield'lar işleri yarım yamalak yapmayız." Başını gururla salladığında alçakgönüllülüğün onun güçlü yanı olmadığını kanıtlıyor.

"Bu harika." Olivia egosunu beslerken gözleri gördükleri karşısında huşu içinde arazide dolaşmaya devam ediyor.

"Şimdi, Alex, tanışman gereken bazı insanlar var. Gel, gel..." Elizabeth, hâlâ kocasıyla konuşmakta olan yaşlı beyefendi ve karısına doğru ilerler. "Bu Lord Malory ve karısı."

"Bill ve Sylvia." Tanrı elimi sıkmak için uzandı ve gülümsedi.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bill." Onun elini sıktım ve sonra karısının elini tuttum. "Sylvia." Başının üstünden öpüyorum.

ve kızarmasını sağla.

"Bu Olivia, nişanlım." Onu öne doğru itmek ve takdim etmek için elimi kullanıyorum. Buradaki her erkeğin onun bana ait olduğunu bilmesini istiyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum Olivia, Elizabeth'ten senin hakkında her şeyi duyduk, henüz bir randevu ayarladın mı?" Sylvia gerçekten ilgileniyormuş gibi soruyor.

Olivia kekelemesin diye "Eylül," diye cevap veriyorum.

"Ah, Eylül, peki bu bir kilise düğünü mü olacak?"

"Oh, tabii ki. Olivia başka türlüünü istemezdi." Sylvia Malory'nin zihnini rahatlattım ve Olivia'dan kaşlarımı çatmasını kazandım.

"Nefis." Önünden geçen tepside bir ordövr seçiyor.

"Alex," diye araya girdi Elizabeth. "Biliyor musun bilmiyorum ama Henry ve benim senin yaşına yakın bir kızımız var, hayır işleriyle uğraştığı için cenazeye katılamadı. Sizi tanıştırayım... Hetty!" Bahçenin diğer tarafında iki başka üst sınıf züppeyle birlikte duran bir kıza sesleniyor. İçlerinden birini birkaç hafta önce evimde verdiğim bir partiden tanıyorum. Trent'i benim balkonumda siktiğine eminim.

Hetty bana doğru ilerliyor, gözleri bana sabitlenmiş ve baştan çıkarıcı görünmek için çok fazla çaba sarf ediyor.

"Hetty, hayatım, bu Alexander Stanley, kendisi yeni Hatherly Dükü."

"*Bu* da benim nişanlım." Elizabeth onu tanıştırmaya değer görmediğini belli edince Olivia'nın belinden tutup sıkıca sarıyorum.

"Oh, merhaba." Kızın dikkati Olivia'ya yönelir ve gülümsemesi birden zoraki bir hal alır.

Annesi, gözleriyle bir tür şifre olduğunu tahmin ettiğim garip bir şey yaparak, "Eylül için bir tarih belirlediler," diye bilgi veriyor.

"Mükemmel. Elbiseni aldın mı?" Hetty, Olivia'ya annesiyle aynı şekilde aşağı doğru bakarak sorar.

"Hayır, ben çok düzensizim." Olivia aynı derecede sahte bir gülümsemeyle karşılık verirken tırnaklarını yan tarafıma geçiriyor.

"Pekala, derhal Pandora ile konuşmalısın."

"Tasarımcı rotasına girip girmeyeceğimi bilmiyorum." Olivia endişeyle gülüyor ve ben de Hetty, annesi ve Sylvia arasında yayılan dehşeti izliyorum.

"Oh...Ben um. Şey..."

"Alex, burada, bir girişimci." Elizabeth araya girerek konuyu hızla değiştirdi. "Ya da ben öyle duydum." Bana bakıyor ve detaylandırmamı bekliyor.

"Eminim hakkımda pek çok şey duymuşsundur Elizabeth, seni temin ederim ki hepsi doğru." Göz kırpyorum. "Şimdi izin verirseniz, nişanlımı göstermem gereken bazı insanlar var. Eminim hepimiz daha sonra görüşürüz." Olivia'yı onlardan uzaklaştırıyorum ve biraz mahremiyet umuduyla gölün yakınındaki büyük söğüt ağacına doğru ilerliyorum.

"Alex, onlara randevu vermekle ne *halt* ettiğini sanıyorsun?" Kulak misafiri olmadığımız bir anda bana fısıldayarak bağıırıyor.

"Ne yani, Eylül sana iyi gelmiyor mu? Biraz dinlenmek istersin diye düşünmüştüm-"

"Bu bir şaka değil, bu insanlar gerçek bir düğün bekliyor olacaklar."

"Öyleyse onlara bir tane vereceğiz, tercihen bebek doğmadan önce, bu insanlar çok yargılayıcı olabiliyor." Sesimi alçak tutuyorum, etrafta kimsenin olup olmadığını kontrol etmek için etrafa bakıyorum.

"Sen ciddisin!" Bana bakarken söyleyecek sözü kalmamış gibi görünüyor.

"Sana gelince. Evet. *Çok* ciddiym," diyorum ona, bunu fark etmesinin zamanı gelmişti.

"Yani bu anlaşma, şimdi de evliliğe mi uzanıyor? Sence de biraz fazla ileri gitmiyor musun? Büyük bir şey olana kadar onları oyalamanız gerektiğini söylemiştiniz. *Bizi büyük şeyler olmaya zorluyorsun.*" Son bölüm için nefesinin altında çılgınca homurdanıyor.

"Biliyor musun, kızgınken ne kadar ateşli olsan da, kızgın olmadığın zamanları tercih ederim," diye itiraf ediyorum, şampanyamdan bir yudum alıyorum ve başka kimlerin geldiğini görmek için etrafımıza bakıyorum.

"Hâlâ kızgınlım," diye beni temin ediyor, kurallarımı unutuyor ve kendi içkisini geri deviriyor. Hatasını hemen anlıyor, yutmadan önce ağzında tutuyor ve ben öpmek için hamle yaptığımda doğru olanı yapıyor ve şampanyayı ağzından benimkine aktarıyor.

"Aferin kızıma." Sonra göz kırpmıyorum, ona böyle seslenmemden ne kadar hoşlandığını biliyorum.

"Sence de biraz abartmıyor musun? Üç gün oldu, bir tür doğurganlık tanrısı olduğunu düşündüğünü biliyorum ama-" Dudaklarını öpüyorum ve cezalandırılmasına neden olabilecek bir şey söylemesini engellemek için ona dilimi veriyorum.

"Şampanyanın tadı sana çok yakışıyor." Uzaklaşırken gülümsüyorum ve gözlerindeki şaşkın, küçük bakış bana uzun süre kızgın kalmayacağını söylemeye yetiyor.

"Şimdi partiye dönsek iyi olacak, sanırım gitmeden önce kırmam gereken birkaç kalp daha var." Elini elime alırken kıs kıs gülüyorum.

"Çok kibirlisin," diye fısıldıyor ve onu tepeye, Lord Sherington ve oğluna doğru sürüklerken kendi kendime kıkırdıyorum.

CMAFTER
TWE@TT-ONE

OLIVIA

A Burada olmak yeterince rahatsız edici değilmiş gibi,
Elizabeth beni diğer insanlardan ayırma girişiminde de
başarılı oldu.

Alex, meşhur Pandora ile görüşmem için ısrar ettiğinde.
Kadın tabii ki son derece eksantrik, saçında
sayamayacağım kadar çok renk var. Hetty'nin
arkadaşlarından biri tarafından kurtarılmadan ve sadece
Pandora'nın düzeltebileceği bir gardırop arızası
yaşamadan önce, en az on beş dakika boyunca kendini
anlatmasını ve isim vermesini dinliyorum. Alex'i bulmaya
çalışıyorum ve kalçamda bir elin kıvrıldığını hissettiğimde
bunun ona ait olmadığını hemen anlıyorum.

"Demek geleceğin Hatherly Düşesi sizsiniz?" Arkamdan
gelen ses zengin ve pürüzsüz ve arkamı döndüğümde bana
bakan adam bu sese mükemmel bir şekilde uyuyor. "Nicolas
Talbot." Elimi tutuyor ve Alex'in Leydi Malory'ye yaptığı
gibi öpüyor, sadece dudakları biraz fazla uzun kalıyor.

"Olivia Adams." Kurnazca geri çekilmeyi başardım.

"Evet, duydum. Theodore'un cenazesinden bu yana adınız
olduğa iyi biliniyor. Alexander'ın senden neden bu kadar
etkilendiğini anlayabiliyorum." Bana bakış şeklinden
hoşlanmadım. Gözlerinin tenimi tırmaladığını
hissedebiliyorum ve içgüdüsel olarak etrafımda Alex'i
arıyorum.

"Tüm bunlardan bunalmış hissettiğinizi tahmin
edebiliyorum." Etrafımızdaki boşluğu işaret ediyor ve
gülüyor. "Elizabeth şov yapmayı seviyor. Ben kocası için
üzülüyorum. Yani, şu zavallı adama bir bakın, hiç rahat
yüzü görmüyor mu?" Göz çizgisini takip ediyorum ve
Henry Winfield'ı görüyorum.

Elizabeth hareketli hikayelerinden birini anlatırken onun ve karısının içkilerini tutuyor ve neredeyse elinden düşürüyor. Bu beni güldürüyor ve konuştuğum beyefendiye karşı biraz daha rahat olmamı sağlıyor.

"Eminim umurunda değildir, eminim umurunda olsaydı buna katlanmazdı." Adama tekrar bakıyorum. Buradaki herkesten farklı görünüyor, yeterince yakından bakarsanız kıyafetlerinin biraz yıpranmış olduğunu görebilirsiniz ve uzun, yağlı saçlarının kesilmeye ihtiyacı var gibi görünüyor.

"İşte canım, burada çok yanılıyorsun. Saflığın tehlikeli olduğu kadar ferahlatıcı da. Kendini içinde bulduğun bu çevrede önemli olan sadece iki şey var, zenginlik ve itibar" diye beni bilgilendiriyor. "Boşanmak buradaki hiçbir erkeğin bulaşmak istemeyeceği bir skandaldır ve nişanlın da bu sayede çok zengin bir adam oldu." Şimdi eve daha yakın duran ve daha aşına görüldüğü iki adamla konuşan Alex'e bakıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Gergin bir şekilde gülüyorum, özellikle de Alex'in bizi izlediğini fark ettiğimde. Alnı sanki gördüklerinden hoşlanmamış gibi kırışmış.

"Bunu söylemek bana düşmez, sadece onun mesleğinin asla modası geçmeyecek bir meslek olduğunu söyleyelim."

"Gitmeliyim." Rezidans'tan bahsettiğini anladığımda beyefendiye kibarca gülümsüyorum. Alex'e doğru ilerlerken, bir şeyler olduğunda yüzünde beliren o ifadeyi şimdiden tanıyorum ve onu burada açığa çıkarmasını istemiyorum. Bu nedenle ona yaklaşırken gülümsüyorum. Gerçi Nicolas bana kulüple ilgili sorularım olduğunu hatırlattı.

"İyi misin?" Alex yanındaki adamlarla konuşmayı bırakıyor ve tüm dikkatini bana çeviriyor.

"Ben iyiyim, sadece tuvalete gitmem gerek." Gülümsüyorum, aniden sıcak ve klostrofobik hissederek evin içine giriyorum ve bekleme personelinden birine beni

Bayanlar tuvaletine. Koridorda onun yönlendirmelerini takip ederken, solumdaki bir odadan ismimin geldiğini duyunca duruyorum.

Kapı hafifçe açık, aralıktan bakabiliyorum ve Hetty ile arkadaşlarını, Pandora ile birlikte bir şampanya şişesini elden ele dolaştırıp kıkırdarken görüyorum.

Hetty onlara, "Yani sevimli ama düşes değil," diyor.

"Boktan bir amatör okulda dans eğitmeni olduğunu duydum." İçlerinden bir başkası ekliyor ve hepsini bir başka kahkaha krizine sokuyor.

"Bu asla sürmeyecek. Alex'in çok daha fazlasına ihtiyacı olacak. Nişan birkaç hafta içinde atılacak ve sonra siz kızlar onun için kendi aranızda savaşılabiliyorsunuz," diye onları temin eder Pandora.

"Olivia." Adımın söylendiğini duyuyorum ve koridorun sonunda Alex'i gördüğümde hızla kapıdan uzaklaşıyorum. Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı fark etmiş olmalı ki bana doğru hücum etmeye başlıyor ve ben de hızla koridorun sonundaki kapıya koşup kendimi banyoya kilitliyorum.

"Olivia." Ben önümdeki aynadaki yansımama bakıp gözyaşlarımı silerken o yumruğunu tahtaya vuruyor. Bu kızlar sürtük olabilir ama doğru kızlar. Ben düşes değilim ve Alex'in beni kendisine ait kılmak için neden bu kadar kararlı olduğunu anlamıyorum.

"Olivia, aç şu lanet kapıyı yoksa içeri gireceğim!" Uyarıyor ve ben akmaya devam eden gözyaşlarımı silerken, o daha fazla zarar vermeden kilide bir fiske vuruyorum.

"Olivia, sorun ne?" Hızla içeri giriyor ve ikimizi de içeri kilitledikten sonra yüzümü ellerinin arasına alıyor.

"Bir şeyim yok. Ben iyiyim." Başımı sallamaya çalışıyorum ama beni çok sıkı tutuyor.

"Bana yalan söyleme, o çimenlikte yürürken ne kadar rahatsız görüldüğünü gördüm ve şimdi de ağlıyorsun. O adam sana ne dedi?"

"Yok bir şey, ağlamamın sebebi o değil." Benim yüzümden başka bir adamın öldüresiye dövülmesini reddediyorum. "Bu sadece... Bu aptalca. Bunu unutamam ve partiye geri dönelim." Gülümsemeye çalışıyorum ama o bunu yutmuyor.

"Bana sorunun ne olduğunu söyleyene kadar burada kalıyoruz." Kararlı duruyor.

"Sadece kıskanç, aptal kızlar, beni etkilemelerine neden izin verdiğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, birden kendimi gülünç hissediyorum.

"Ne dediler?" Alnı kırışıyor. "Alex..."

"Ne dediler?" diye tekrarlıyor, sesi gittikçe yükseliyor ve yüzü her saniye daha da kızgınlaşıyor.

"Gerçek şu ki, ben sadece buraya ait olmayan bir dans öğretmeniyim. Büyük görkemli evinize ait değilim ve kesinlikle yatağınıza ait değilim." Ona izin verdim çünkü Alex her şeyi anladığını düşünse de, anlamamıştı. Çenesi öfkeyle titriyor ve yüzümü tuttuğu gerginlik canımı acıtmaya başlıyor.

"Geri dön." Eliyle saçlarımı karıştırıyor ve beni dönüp tekrar aynaya bakmaya zorluyor.

"Nesin sen-"

"Bak... Aynaya bak ve bana ne gördüğünü söyle," diye emrediyor.

"Oyun oynamak istemiyorum Alex, sadece bu işin bitmesini istiyorum."

"Tamam, sana ne gördüğümü söyleyeceğim." Omzumu öpebilmek için saçımı yavaşça yana kaydırırken saçımı tutuşu yumuşuyor.

"Bir kez baktığımda sahip olmam gerektiğini anladığım kızı görüyorum." Elbisemin fermuarını kışırma kadar açmaya başladığını hissediyorum. "Kaçınmaya çalıştığım ama yapamadığım bir kız görüyorum." Eli askıları omuzlarımdan kaydırıyor, böylece elbise vücudumdan düşüyor ve ayaklarımdan etrafında toplanıyor. "Takıntılı olduğum bir kız görüyorum," diye fısıldıyor kulağıma ve ürpermeme neden oluyor. "Tamamen kendime saklamak istediğim bir kız." Sert aletin belime bastırıldığını hissediyorum ve başımı arkaya eğdiğimde, açıkta kalan boynuma öpücükler konduruyor. "Karşılığında her şeyimi vermek istediğim bir kız... Ve beni korkutan bir kız," diye itiraf ediyor neredeyse zayıf bir sesle.

"Seni korkutuyor muyum?" Yansımamızdan ona şaşkınlıkla bakıyorum.

"Beni taştırıyor olursun Olivia Adams." Avuç içleri vücudumun üzerinde kayarak sütyenimin içinden göğüslerimi sıkıyor, sonra parmaklarını açarak kaburgalarımdan aşağıya, karnımın üzerine doğru itiyor. "İstediğim her şeyi tam önümde görüyorum ve gitmesine izin vermeyeceğim. Ne bir yıl içinde, ne on yıl içinde. Ömrüm boyunca olmaz," diye itiraf ediyor, bir eli külotumun ön kısmına kayarken diğeri boğazımı kavlıyor.

Sözlerini duyuyorum ve onlara inanmayı ne kadar çok istediğimi fark ettiğimde, ağzının ve ellerinin tenimde hissettirdiği hazzın beni bunun ne kadar korkutucu olduğundan uzaklaştırmasına izin veriyorum.

Parmağı kedi dudaklarımdan arasına dokunuyor, beni beklentiyle yakıyor ve kapının diğer tarafındaki hiçbir şeyin önemi yok. Her şey önemsizleşiyor.

"Sana her şeyi vermeme izin verecek misin Olivia, yoksa bununla savaşacak mısın? Çünkü seni uyarıyorum, kaybetmeyeceğim," diye kulağıma fısıldıyor, dişleri lobuma batıyor ve nefesimi kesiyor.

Başımı sallıyorum çünkü tüm bunlar ne kadar hızlı ve çılgınca olsa da karşı koymayacağım.

"Parmağımı içine sokacağım ve benim için iyice sıkmanı istiyorum," diye talimat veriyor ve içime kaydığını hissettiğimde, tam olarak söylediği gibi yapıyorum. "Bu çok ateşli, beni daha sıkı sık." Kelimelerinin tenime karşı konuşması ve bana emretmesi çok rahatlatıcı hissettiriyor.

"Sen benim için çok iyi bir kızsın. Her zaman sana söylediklerimi yapıyorsun." Yanağımı usulca öpüyor ve yavaşça parmağıyla beni becermeye başlıyor. İçimi okşuyor ve oraya koyduğu ağrıyı yatıştırıyor. İstedğini yapmaya devam ediyorum, onu içimde sıkıca kavramaya ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğine odaklanıyorum.

Benden uzaklaşıp kanalımı zonklayarak boş bıraktığında protesto için haykırıyorum, sonra kemerinin şingirtisini duyduğumda dudaklarımdaki gülümsemeyi ısıırıyorum ve külotumu kenara çektiğini hissediyorum.

"Gözlerini aç ve seni nasıl becerdiğimi izle Olivia," diyor ve saçlarımı avucunun içine alıp sıkıca tutarken sikinin başının bacaklarımdan arasından kaymasına izin veriyor. Gözlerimiz aynadan birbirimize sabitlenmişken yavaşça kendini içime doğru itiyor ve rahatlayarak derin bir şekilde homurdanıyor.

"Bunu hissediyor musun? Ne kadar iyi olduğunu?" İçimde hareket etmeye başlıyor ve ben yansımamıza bakıp yüzündeki kararlılığı izliyorum.

"Bu amcığı dölleriyle dolup taşana kadar sikeceğim ve sen de tıpkı parmağımla yaptığın gibi sıkıca kavrayacak ve ona tutunacaksın," diye talimat veriyor. "Eve gidene ve ben seni tekrar doldurana kadar bir damla bile dökmeyeceksin."

Ona bakıyorum ve başımı sallıyorum çünkü ne kadar karşı koymaya çalışsam da içgüdülerim aklımın önüne geçiyor.

"İyi kız, Olivia. Sen benim iyi kızımsın." Uzun ve sert hamleleri kalçalarımı leğen ünitesine çarpıyor ama aldığım zevk acıdan çok daha ağır basıyor ve çığlık atmamak için gözlerimi kapatıp dudağımı ısıırıyorum.

"Gözlerini aç. O güzel gözlerinin sana ne yaptığını görmesini istiyorum," diyor. "Gerekirse çığlık at, dışarıdakiler kime ait olduğunu bilsinler."

Avuç içlerimi lavabonun iki yanına dayıyorum ve aynı kararlılıkla ona bakıyorum. Artık geri dönüşü olmayan noktayı geçtik. İkimiz de aramızdaki bu şey her neyse eşit derecede tüketilmiş durumdayız ve bundan geri adım atmak yok.

"Benden iste. Sana döllerimi vermemi iste," diye homurdanıyor, bir eliyle belimi yönlendiriyor ve diğer eliyle saçlarımı kavırıyor. O kadar yoğun ki gözlerimde daha fazla yaş birikiyor ve duvarlarım onun etrafında kasılırken ve vücudum sertleşirken adını haykırıyorum. "Bu doğru, onu benden çıkaracaksın. Kibarca iste," diye uyarıyor.

"Lütfen!" Kelimeyi ağzımdan geçiriyorum çünkü gerçekten istiyorum. Onun dölünün amımda serbest kalmasını istiyorum. İçimde büyüyen çocuğu da dahil olmak üzere *her şeyin* Alex'in versiyonunu istiyorum ve bunun beni ne kadar delirttiğini haklı çıkarmaya çalışmayı geçtim. "Onu bana ver," diye yalvarıyorum ve parmakları kalça kemiğimin derinliklerine girdiğinde, derin bir inilti daha çıkarıyor ve hareketsiz kalıyor. Dölünün içime pompalandığını hissediyorum ve nefesimizi tutarken gözlerimizi bağlı tutuyorum ve siki bacaklarımın arasında sıkıca kenetleniyor.

"Bu doğru." Başını sallıyor, elini saçlarımın arasında gezdiriyor ve başparmağını omzuma sürterek aramıza bakıyor. Diğer eliyle saçlarımı bırakıp çenemi kavırıyor, böylece başımı hafifçe çevirip beni öpebiliyor. "Sen benim kızsın Olivia. Artık şüphe yok," diyor bana nefes nefese. "Şimdi, ne dediğimi unutma, eve gidene kadar onu içinde tut. Dışarı sızmasını istemiyorum."

Aletini çıkarıyor ve külotumun yerine oturmasına izin veriyor, ardından elbisemi vücudumdan yukarı kaldırıp fermuarını çekiyor.

benim için geri getir.

Saçlarımı düzeltirken ve kendimi banyoda sikilmemiş gibi göstermeye çalışırken hala kendi nefesimi düzenlemeye çalışıyorum.

"Ayrı ayrı mı çıksak?" Fısıldıyorum, burada çıkardığımız seslerden zaten utanıyorum. Birileri bizi duymuş olmalı.

"Hayır, birlikte gidiyoruz." Kapıyı açıyor ve önce benim gitmeme izin veriyor, ki onun emirlerine uymaya çalışırken bu hiç de kolay değil. Önden giderken amımın sızma tehlikesi geçirdiğini hissediyor ve kendimi sıkıca geriyorum; omzumun üzerinden geriye bakıp sırttığını gördüğümde, bu yüzden ilk benim gitmemi istediğini anlıyorum. Başımı ona doğru sallıyorum ve Hetty ile arkadaşlarının koridorda durup ağızları açık bize baktıklarını gördüğümde ileri doğru odaklanıyorum.

"Hanımlar." Alex adımlarını hızlandırıp yanıma yaklaşıyor, yanlarından geçerken başını onlara doğru eğiyor ve eliyle kıcımlı kavradığını görmelerini sağlıyor.

CØAFTER
TWEØTY-TNO

ALEX

W Paul evin önüne geldiğinde Olivia'nın arabadan inmesine fırsat vermeden onu kaldırdım ve onu omzuma atıyorum. Onu bazı yaşlı personelin yanından geçirirken birkaç tuhaf bakışla karşılaşıyoruz ama bunun beni kızdırmasına bile izin vermiyorum. Gördüğüm kadarıyla Olivia artık planıma katılıyor ve ben de bunu gerçekleştirmeye kararlıyım.

"Alex." Bacakları protesto için beni tekmelerken kıkırdıyor. "Alex, bekle."

Onu yatağın yanında tekrar ayaklarının üzerine yatırdığımda en azından ciddi görünmeye çalışıyor. "Çocuk sahibi olmak ve evlenmek çok büyük bir adım"

"Biliyorum." Çenesinden tutup onu öpebilmek için kendime doğru çekiyorum. Diğer elimi sırtından aşağı kaydırarak elbisesinin fermuarını açıyorum. Her ne kadar güzel olsa da, onu tekrar içinden çıkarmam gerekiyor.

"Alex, eğer bu işi doğru yapmak konusunda ciddiysen, hamile kalmaya çalışmadan önce evlenmeliyiz. Bir skandal istemiyoruz." Başını benden geriye çekti.

"Üzgünüm ama şu anda kafamda Eylül ayında hamile bir gelin görüyorum." Omuz silkiyorum, hızla işime geri dönüyorum.

"Ciddiyim. Bana ne yaptın da bunu yapmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsun bilmiyorum ama bu işlerin böyle yürümediğinden eminim. Birlikte çocukları olan insanlar birbirlerini tanırlar. Onlar-"

"Her şeyi fazla düşünmeyi bırakın. Bizi diğer insanlarla kıyaslayamazsın. Bunun ne olduğunu ben de bilmiyorum ama seninle birlikte, babamın yuva kurmak ve bir varis sahibi olmakla ilgili söylediği her şey birdenbire beni korkutmamaya başladı. Bunu istiyorum ve seni bunun delilik olmadığına ikna etmeye çalışmayacağım.

Çünkü öyle, ama başkaları için değil, sadece bizim için anlamlı olmak zorunda."

Ne kadar ciddi olduğumu bilmesini istiyorum, partideki o sürtükler kendine olan güvenini kırdı ve ona kendini değersiz hissettirdi ve bu böyle olmayacak.

"Bu yüzüğü görüyor musun?" Elini önümüze kaldırıyorum. "Anneme gerçekten sevdiği bir adam tarafından verildi. Kim olduğunu ya da neden birlikte olamadıklarını bilmiyorum. Onunla babamdan önce tanışmış olmalı. Ama buna çok değer verirdi. Bu onun için özeldi." Olivia'nın gözlerinin buna odaklanmasını izliyorum. "Bunu senin almanı istedim çünkü sen benim için özelsin. Bu bir anlaşma değil Olivia, bu hayatımızın geri kalanı." Sanki bu düşünce onu korkutuyormuş gibi kalın kalın yutkunmasını izliyorum.

"O olmaktan çok korkuyorum," diye itiraf ediyorum, ona kendimden biraz daha fazlasını veriyorum. Birbirimizi tanımadığımızı düşünüyor ama yanılıyor, şu anda benim hakkımda herkesten daha çok şey biliyor. "Onu çok kötü dövüyordu. Her zaman ve sonunda onu terk ettiğinde, beni de yanında götürmesine izin vermedi. Beni istemiyordu, benden nefret ediyordu. Ama beni burada tuttu çünkü öldüğünde ona zarar verebilmesinin tek yolunun bu olduğunu biliyordu," diye açıklıyorum Olivia'nın yüzünün üzgünleşmesini izleyerek. "Daha önce de böyle bir kin hissettim. İnsanları incittim ve onlara acı çektirdim, ama söz konusu sen olunca, tüm o nefret ve bencillik yok oluyor. Anneme söz verdiğim gibi bir adam olma isteği uyandırırıyorsun bende ve bunu doğru yapmak istiyorum." Başparmağımı parmağındaki zümrütün üzerinde kaydırıyorum, hayatımda hiç olmadığım kadar açık ve maruz kalmış hissediyorum.

"Bunu düzelteceğiz." Elini uzatıp sakallı çenemin üzerinde gezdiriyor ve titrediğini hissettiğimde kendi elimi çenemin üzerine bastırıp sabit tutuyorum.

"Benden ya da aramızda olanlardan korkma. Tek yapacağım şey seninle ilgilenmek. Ben benim

Baba." Başımı salladım.

"Ben o değilim," diye tekrarlıyorum, ondan daha çok ikna etmeye çalıştığımın ben olduğumu bilerek.

"Gel bakalım." Olivia elimi tutuyor ve yavaşça yatağa doğru ilerliyor, yatağın kenarına oturuyor ve kemerimi çözerken bana bakıyor. Kemerimi çözüp pantolonumu açarken gözlerinde yaşların parıldadığını gördüğüme yemin edebilirim. Narin elini içeri uzatıp parmaklarını sikimin etrafına doluyor. Onun için çoktan sertleşmişim, yumruğuyla beni okşamaya başladığında ucumdan precum sızıyordu.

"Bana emir vermen hoşuma gidiyor," diye itiraf ediyor, beni ağzına götürüyor ve dilini yavaşça kalın, şiş başımın üzerinde gezdiriyor.

"Senin iyi kızın olmayı seviyorum."

Ağzı beni içine aldığı anda ve beni boğazının arkasına kadar almaya çalıştığında homurdanıyorum. Hepsini sığdıramadığında öğürüyor ve tükürüğünün şaftımı kaplaması, başını kavrama ve sonuna kadar içeri sokma dürtüsünü kontrol etmeyi zorlaştırıyor. Ama kendi hızını korumasına, beni dudaklarının arasında kaydırmasına ve eliyle beni çalıştırmasına izin veriyorum. Ucumu dilinin etrafında yuvarlarken bana bakıyor ve çok yaklaştığımı hissettiğimde elimle boğazını kavrayıp onu yatağa geri itiyorum.

"Hiç pratik yapmamış birine göre bu konuda çok iyisin." Vücudunun üzerine tırmanıyorum, bacaklarından birini kalçamın etrafına kısıpıyorum, böylece tekrar içine girebiliyorum.

Aletim onun külotunun içinden ne kadar ıslak olduğunu hissettiğinde tıslıyorum, bunun muhtemelen benim spermim olması umurumda bile değil.

Elizabeth Winfield'ın banyosunda onu arkadan becerdim. Tekrar içine sokup biraz daha vereceğim.

"İçime girdiğinde çıkardığın ses hoşuma gidiyor," diye itiraf ediyor Olivia, külotunu kenara çekip erişimime izin verirken işinin bitmediğini kanıtlıyor.

"Seninle dolu olduğumda hissettiklerini seviyorum." Ona istediğini veriyorum, sertçe içine giriyorum ve konuşma yeteneğini elinden almışım gibi ağzının hareket etmesini izliyorum. Artık tek yapabildiği boşalmak üzere olduğunu gösteren o tatlı, küçük sesleri çıkarmak. İçine girip çıkarken bana gülümsüyor, tırnakları omuzlarıma batıyor ve amcığı beni bir mengene gibi kavıyor, sikimin üzerine boşalıyor

"Ve içime boşalmandan hoşlanıyorum," diye itiraf ediyor, sözleri tüm vücudumun gerilmesini tetikliyor ve sikim içine boşalıyor. Başımı boynuna gömüyorum ve kolumu vücudunun altına kaydırıyorum, böylece hafifçe kaldırıp kendime yakın tutabiliyorum.

"Şimdi *ikimiz de* birbirimizi biraz daha iyi tanıyoruz," diye tatlı tatlı kulağıma fısıldıyor ve ona bakmak için başımı kaldırdığımda parlak, ışıltılı gözlerinde memnuniyet görüyorum.

Ona burada onu sevdiğimi söyleyebilirim çünkü hissettiğimin bu olduğundan oldukça eminim.

"Benim için o kalpten vazgeçebileceğini düşünüyor musun?" Kendimi açarak ve ona beni tekrar incitme şansı vererek soruyorum.

"Benim için seninkinden vazgeçer misin?" Bana zekice bir sırtışla karşılık veriyor ve ben de bir sonraki cümlele bunu yüzünden siliyorum...

"O zaten senin."

CØAFTER
TWEØTY-TØREE

OLIVIA

İKİ HAFTA SONRA

“A Nereye gittiğini sanıyorsun?" Alex güçlü kollarını kol etrafında benim bel ve sürükler Ben geri

Yataktan kalkmaya çalıştığım da ona karşı

"Köpekleri gezdirmek için" diyorum.

"Saat sabahın 6'sı." Gülüyor, bana sıkıca sarılıyor ve hiçbir yere gitmeyeceğimi açıkça belirtiyor.

"Biliyorum ve bu onların da rutini. Saat sekizde işe gitmem gerekiyor."

"Onlar köpek, Olivia. Bir rutine ihtiyaçları yok," diye hırlıyor, boynumla omzum arasındaki boşluğa giriyor ve dişleriyle tenimi kavıyor.

"Sadece bir köpek bakıcısı tutacağız. Senin odaklanman gereken yeterince şey var." Yüzümü ona çevirerek başını dirseğinin dayadığı elinin üzerine koyuyor.

"Ne gibi?" Kıkırdıyorum, yemek yapmıyorum, evi düzenli tutma konusunda endişelenmeme gerek yok. İşe kendim gitmek zorunda bile değilim.

"Bir düğün. Hatherly'nin gelecekteki varisi büyüyor." Diğer elinin parmağı göbek deliğimin etrafında tembelce dolaşıyor. Bana oraya bir tane koymak için gösterdiği tüm çabaları hatırlatıyor.

"Tüm bunların ötesinde bir hayatım var, biliyorsun." Ayağa kalkmak için hareket ediyorum. Alex'in baskınlığı ve atılganlığı onda çekici bulduğum pek çok şeyden biri olabilir ama bunun beni ele geçirmesine izin veremem.

"Biliyorum ve bu konuda daha fazla şey öğrenmek istiyorum." Yatakta doğrulup bana baktığında samimi görünüyor.

"Köpekleri gezdirmemle başlıyor, sonra işe gidiyorum." Dudaklarını öpüyorum ve üzerime bir kot pantolon ve kazak geçiriyorum.

"İşe gitmeyip günü benimle yatakta geçirmeye ne dersin?" Bileğimden tutup beni geri çekti.

"Günü yatakta geçirip biraz dinlenmeye ne dersin?" Ben önerdim. Alex genellikle buradaki ofisinde çalışır ama dün gece geç saatlere kadar dışarıdaydı. Kendi sorumluluklarının yanı sıra babasının sorumluluklarını da üstlenmek kolay olmasa gerek.

"Biliyor musun? Sanırım ben de seninle geleceğim." Alex yorganı geri çekip yataktan kalkarken beni şok ediyor. Hâlâ tamamen çıplak ve gözlerim otomatik olarak bacaklarının arasında tuttuğu silaha takılıyor.

"Paul'ün beni evime bırakmasını ve böylece arabamı alabileceğimi düşünüyordum." Bir kot pantolon giydiğinde neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyorum. Köpekleri takım elbiseyle gezdirmesini mi bekliyordum?

"O zaman işe kendim gitmeye başlayabilirim," diye ekliyorum beni görmezden gelmeyi tercih ettiğinde. Hiçbir yere gitmediğimi tespit ettik ve durumumuzu normalleştirmenin bir yolunu bulmamız gerekiyor. Bir şoföre ihtiyacım yok ya da istemiyorum. Artık kira ödemek gibi bir derdim olmadığına göre arabamı tekrar yola çıkarabilirim.

"Alex." Beni görmezden gelemesin diye kollarımı kavuşturuyorum ve o da gülmeye başlıyor.

"Tam olarak neyi komik buluyorsun? Ben çok iyi bir sürücüyüm."

"Sürüş becerilerinden şüphe etmiyorum. Sadece o tekerlekli kulübeyi kullanmana izin vereceğimi düşünmeni komik buluyorum."

"Hey, Bertha yaşlı olabilir ama güvenilirdir," diye savunuyorum onu, arabamın ne durumda olduğunu nereden bildiğini merak ederek. Neredeyse altı aydır apartman otoparkında park halindeydi.

"Ona isim mi verdin?" Bana başını sallıyor ve homurdanıyor. "Evet, adını ben koydum ve *sen* benim ne kullandığımı nereden biliyorsun?" I merakla ona baktı.

"Her şeyi bilmek benim işim," diyor özür dilemeden, bir tişört alıp bana doğru yürürken, "Bertha emekli olabilir. Eğer işe arabayla gitmekte ısrar ediyorsan, benim arabamı alabilirsin." Tişörtü başının üzerine atıyor ve banyoya gitmeden önce beni öpüyor.

"Alex, arabanı ben kullanmayacağım." Dışarı çıkması için birkaç dakika bekledim.

"*Bertha'yı* sen kullanmıyorsun ve Paul'ün de seni götürmesini istemiyorsun, peki işe nasıl gideceğini sanıyorsun?" diye sorar.

"Bunu nasıl zor olan benmişim gibi gösteriyorsun?" Bunu nasıl yaptığını anlamaya çalışmak beni çıldırtıyor.

"Çünkü öylesin," diyor bana kesin bir ifadeyle.

"Peki, beni Paul bırakır." İçimi çekiyorum, topuklarımın üzerinde dönüyorum ve Vinci ile Pico'ya seslenerek kapıya yöneliyorum

Güzel bir yaz sabahı ve güneş çoktan ısıtmaya başladı. Vinci ağaçların arasından sıyrılarak ilerliyor, Pico ise elimi tutmaya ya da kolunu bana dolamaya çalıştığında Alex'le arama girerek yakınımnda duruyor.

"Senden gerçekten hoşlanmıyor." Gülüyorum.

"Muhtemelen babama karşı olan düşmanlığımı anlamıştır. Evden ayrıldığımdan beri buraya pek sık gelmedim ama kaçınılmaz olduğu zamanlar da oldu."

"Sana hissettirdikleri yüzünden babanla hiç yüzleştin mi?" Alex'in hiçbir şey söylemeyecek biri olmadığını bildiğim için soruyorum.

"Pek çok kez. Tahmin edebileceğiniz gibi her zaman bir tartışmayla sonuçlandı. Bu yüzden buradan uzaklaşmak zorunda kaldım. Ona güvenmek istemiyordum. Kendi paramı kazanmak istedim."

"Peki parayı nasıl kazandın?" Bu konuşmanın beni kulübü hakkında bazı cevaplara götürmesi hoşuma gidiyor. Dün gece orada olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum ve bu düşünce ağzımda kötü bir tat bırakıyor.

Alex yürümeyi bırakıyor ve bana doğru dönüyor. "Çocukken tüm zamanımı bu ormanda geçirirdim. Will'in babası av bekçisiydi ve bacaklarımız kopacakmış gibi hissedene kadar bu ağaçların arasında koşardık." Dikkatimi dağıtmaya çalışıyor, bu da beni daha da meraklandırıyor. "Jack ve Will'in hiçbir şeyi yoktu, sadece birbirleri vardı ve ben bunu çok kıskanırdım." Kendi kendine hüznle gülüyor.

"Anlıyorum." Elini kendi elime aldım.

"Babamla yüzleşmek anlamsız bir egzersizdi çünkü onun gözünde asla yanılmazdı. Ben asla babamın bana olduğu gibi bir baba olamazdım. Belki de bu yüzden bunu bu kadar çok istiyorum." Kalçamdan tutup beni daha da yaklaştırıyor, karnıma bakıyor, sanki orada zaten bir çocuk büyüyormuş gibi. "İyi bir koca ve harika bir baba olmak istiyorum. Hatta tüm bu 'dük' olayını doğru yapmak istiyorum. Farklı olduğumu kanıtlamak istiyorum," diye itiraf ediyor.

"Sen farklısın." Ayak parmaklarımdan üzerine uzanıp onu öptüğümde Pico'nun hırlamasını duymazdan geliyorum.

"Peki, bana ne zaman söyleyecektin?" Harriet ögle tatilinde buluştuğumuz restoranda karşıma otururken hiç de etkilenmiş görünmüyor. Doğum izni nedeniyle tam beş aydır çalışmıyordu ve ona bazı sorular sorabilmek için onunla buluşmayı ayarladım.

Henüz hamile olmayabilirim ama en azından kendimi neye bulaştırdığımı bilmek isterim.

"Sana anlatacak çok şeyim var, daha açık konuşmak isteyebilirsin." Kucağında tuttuğum bebeğin üzerine titriyorum ve kendime benim ve Alex'inin neye benzeyebileceğini merak etme izni veriyorum.

"Başlangıç olarak lanet olası bir *dükle* nişanlısın." Elimi masadan kaldırıyor ve yüzüğü inceliyor. "Resimde görüldüğünden daha da büyük. Bu nasıl oldu?"

"Şey, o... Bekle, hangi resim?" Kaşlarımı çattım.

"Şaka mı yapıyorsun?" Neredeyse histerik bir şekilde gülüyor. "Olivia, her yerde senin resmin var." Telefonunu çıkarıp ünlülerin dedikodu sitelerinden birini açıyor ve Alex'le geçen gece katıldığımız yardım galasında çekilmiş bir yakın çekim fotoğrafımızla restoranda birlikte çekilmiş bir başka fotoğrafımız çıkıyor. Fotoğraflardan biri elime ve parmağımdaki yüzüğe yakınlaştırılmış. "Sen ünlüsün," diye dikkat çekiyor.

"Saçmalama." Şimdi gülme sırası bende.

"Bütün bunlar nereden çıktı? Onu seviyor musun?" Sorusu beni tamamen şaşırttı. Çünkü bunu kendime sormaktan kaçınıyordum.

"Ben... Bilmiyorum." Bir aydan daha az süredir tanıdığınız, içgüdülerinizin size söylediklerine rağmen tehlikeli olduğunu bildiğiniz birine aşık olmak mümkün mü?

"Bilmiyor musun? Demek mesele para, öyle mi?" Biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

"Hayır." Başımı sertçe sallıyorum. "Bunun ne olduğunu açıklayamam, bu bir içgüdü. Sanki... Şu anda onu özlüyorum. Bu çılgınca, değil mi? *Onu özlüyorum.*" İçimi döktüğüm için rahatlamış hissederek vurguluyorum.

"Peki Lewis?" Başını yargılayıcı bir şekilde yana eğiyor. "Ne?" Gülüyorum.

"Oh, hadi ama. Hepimiz biliyoruz. Hatta ikinizin ilişkinizi resmiyete dökmenizin ne kadar süreceğine dair iddiaya bile girdik." Kahkahalarım kesiliyor ve yanaklarımın sarktığını hissediyorum.

"Resmi mi? Harriet, elimizde hiçbir şey yok," diyorum ona. "Çekingen davranma, hepimiz o gece ne olduğunu biliyoruz.

Noel partisi, geçen yıl." Salatasına yumuldu.

"*Yok!*" Onu temin ederim, paniklemeye başlamıştım.

"Seni eve bıraktı, sen de onu içeri davet ettin ve..." O kaldırır Kaşını bana doğru kaldırdı.

"Hayır. Bunların hiçbiri olmadı." Başımı sallıyorum, zihnim o geceye geri dönüyor. Beni eve bırakmasına izin vermiştim ama içeri tek başıma girmiştim.

"Leon'a öyle demedi." Harriet ne kadar dehşete düştüğümü görünce çatalını bırakıyor. Birden midem bulandı ve bu söylentilerin benim haberim olmadan işyerimde dolaşıyor olmasına çok kızdım.

"Eminim bir şey yoktur, sadece Çin fısıltıları." Ben Lewis'in neden yalan söylediğini anlamaya çalışırken o pişman görünüyor. Benden hoşlandığını her zaman biliyordum ama bunun karşılıksız olmadığını da açıkça belirtmiştim. İşleri profesyonelce yürüttüm ve benim hakkımda böyle bir şey uyduracağını düşünmek beni kızdırdığı kadar üzüyor da.

"Olivia. Millie'yi doğurmak için ayrılmadan aylar önceydi. Unut gitsin."

"Yapmayacağım. Az önce insanların aramızda bir şey olduğunu düşündüğünü söyledin." Ayağa kalkıyorum ve onun kıymetli, küçük bohçasını dikkatlice tekrar kollarına yerleştiriyorum, sonra el çantamı alıp veda etmeden kapıya doğru koşuyorum. Stüdyoya doğru attığım her adım öfkemi daha da artırıyor ve kapıyı çarparak Madam Riverty'nin ofisine girdiğimde, birlikte suşi yemelerini böldüğümde hem o hem de oğlu beni görünce şok olmuş görünüyorlar.

"İstifa ediyorum!" İkisine de ağızından çıkan kelimelere inanmakta güçlük çekerek söylüyorum. "Bırakıyorum, çünkü *sen* bir yalancısın." Parmağımla Lewis'i işaret ediyorum, arkamı dönüp tekrar kapıdan çıkarken gözyaşlarımı tutmayı başarıyorum.

Telefonumu çıkarıp Alex'i aramak ve onu evine bırakmasını istemek için kaldırıma çıkana kadar bekledim ve Lewis peşimden koşarak kapıdan çıktı

"Bekle. Olivia, bana yalancı derken ne demek istedin?" diye soruyor, bilmiyormuş gibi davranarak.

"Noel partisinin olduğu gece Leon'a ne söylediğini duydum!" Neden onu annesinin önünde azarlamadığımı merak ederek bağıriyorum. Birlikte çalıştığımız insanlara yalan söylerken *benim* duygularımı hiç dikkate almıyordu.

"Olivia, ben asla..."

"Daha fazla yaklaşma." Bana doğru adım atmaya başladığında elimi uzattım.

"Eğer bunu yaparsan, içeri girer ve annene gitmemin gerçek nedenini söylerim."

"Olivia, bu aptalca bir yanlış anlaşılma, bu yüzden işini kaybetmek istemezsin." Önemli bir şey değilmiş gibi gülüp geçiyor.

"İşimi kaybetmiyorum, bırakıyorum," diye düzeltiyorum onu, daha öfkeli olduğum bir zamanı hatırlamaya çalışarak.

"Bunun gerçekte ne olduğunu biliyorum. Herkes gibi ben de manşetleri gördüm." Başını sallıyor. "İşe ihtiyacın yok çünkü artık zengin bir nişanlın var. Küçük kirli sırlarının ortaya çıkmasını istemiyorsun. Ve sırf zengin bir adamın karısı olmak için tüm fırsatlarından vazgeçeceksin." Bu adamın kendi yalanlarına *gerçekten* inandığını düşündüğümde başımı sallıyorum.

"Bu doğru değil ve burada yanlış yaptığınız şeyden kaçılırsınız. Böyle şeyler hakkında yalan söyleyemezsin." Başımı biraz daha sallıyorum ve beni tutacakmış gibi kolunu uzattığında, kocaman bir adam birden ortaya çıkıp onu geri itiyor.

"Sen de kimsin lan?" Siyah takım elbiseli adam onu duvara yapıştırırken Lewis bağılıyor. "Bu seni ilgilendirmez."

"Biz Bayan Adams'ın kişisel güvenlik ekibiyiz ve sizin binaya geri dönmeniz gerekiyor." Sol tarafıma, yanımda duran ve yine takım elbise giymiş olan kel adama bakıyorum. Dirseğimi eline alıyor ve beni yolun karşısındaki beyaz Range Rover'a doğru yönlendirmeye başlıyor.

"Bekle, benim kişisel güvenliğim yok-"

"Onu yakaladık, efendim." Sanki bir tür MI5 ajanıymış gibi ceketine takılı bir ağızlıkla konuşuyor.

"Alex'le mi konuşuyordun?" Arka koltuğun kapısını açarken soruyorum.

"Evet, hanımefendi, lütfen içeri girin."

"Peki ne zamandır benim güvenliğimsin?" Kolumu ondan geri çekiyorum.

"Bay Stanley'nin evine taşındığınızdan beri," diye bilgi veriyor ve telefonum çalmaya başlayıp Alex'in adının yanıp söndüğünü gördüğümde hemen cevap veriyorum.

"Burada ne haltlar döndüğünü bana anlatmak ister misin?" Şak diye söyledim.

"Bana söylemeye ne dersin? Sana dokunabileceğini düşünen adam kim?" diye soruyor, sesi kızgın geliyor.

"O benim patronumun oğlu ve ben bu işi hallettim," diye onu temin ettim. "Arabaya bin. Spence ve Hugo seni eve getirecek.

beni." Sesi çakıllı ve içindeki gerilimi duyabiliyorum.

"Alex, insanların beni izlemesini sağladın-"

"Kulağa garip geliyor. Seni izlemiyorlardı, sana göz kulak oluyorlardı. Sadece arabaya bin."

"Bunu eve geldiğimde konuşacağız." Telefonu kapatıyorum, yanımda bekleyen iri yarı adama gözlerimi deviriyorum ve dediğini yapıyorum.

CØAFTER
TWEØTY-FOUD

ALEX

“W "Bu da ne demek oluyor Alex?" Olivia hışımla ofisime girdi, tedirgin ve ateşli görünüyordu ama Ne kadar kızgın olduğumu unutturmak için.

"Ben de size aynı soruyu sorabilirim. Spence bana sokakta *bir* adamla tartıştığınızı söyledi." Açıklamasını bekliyorum.

"Bu konuya geri döneceğiz. Bilmek istediğim şey, neden beni takip ettirmenin sorun olmadığını düşündüğün?" Kollarını göğsünün altında kavuşturuyor ve otorite göstermeye çalışırken her zaman yaptığı gibi bana ters ters bakıyor.

"Onlar seni korumak için oradalar," diye teminat veriyorum ve bilmesi gereken tek şey de bu.

"Neyden korunmak?" Zavallı kız benim gerçekte kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmadığını kanıtlıyor. Onun saflığına hayranlık duyduğum kadar tehlikesini de görüyorum.

"Olivia, son on yılda pek çok insanı üzdüm. Düşmanlarım var ve şimdiye kadar bu düşmanların bana zarar vermesi çok zordu." Hâlâ kafası karışık görünüyor. Yapmak istediğim son şey onu korkutmak, son birkaç haftadır ilişkimizle ilgili tüm endişelerini ve şüphelerini bir kenara bırakmış gibi görünüyor, ama neye bulaştığına dair biraz bilgiye ihtiyacı var. "Birinin seni bir fırsat olarak görme ihtimali var." Bunu düşündüğümde utanç içinde başımı öne eğiyorum. Bunlar beni geceleri uyutmayan türden düşünceler.

"Bunun bir seçenek olmasına izin vermeyeceğim. Hugo ve Spencer her gün seninle birlikte oldular, sen onları orada hiç fark etmedin. Bu böyle devam edecek," diye onu temin ediyorum ve gerekçelerimi içine sindirdiğinde, omuzları gerginliğini kaybederken kirpiklerini kırpıştırıyor.

"Söylenmesi iyi olurdu," diyor bana, hâlâ bana kızgınmış gibi görünmek için elinden geleni yapıyor.

"Seni korkutmak istemedim. Senin tehlikede olmana asla izin vermem." Ayağa kalktım ve masamın etrafında dönerek iki elini de ellerime aldım.

"Şimdi bana patronunun oğluyla ne olduğunu anlatacak mısın, yoksa gidip kendim mi konuşayım?" Sanırım şu ana kadar Lewis Riverty konusunda sakın kalarak çok iyi bir iş çıkardım. Elbette o buraya gelirken DCS Winslow'u aradım ve biz konuşurken o benim için onu araştırıyor.

"O bir pislik ve şimdi istifa ettiğim için yeni bir işe ihtiyacım var" diyor ve beni şok ediyor.

"İstifa mı ettin?" Duyduklarıma inanamıyorum. Bu adam her ne yaptıysa büyük bir olay olmalı, Olivia'nın işini ne kadar sevdiğini biliyorum. Birlikte yemek yerken bana gününü anlatmayı çok seviyor ve öğrencileri hakkında nasıl heyecanlandığını ve tutkulu olduğunu görmek, onu yatağa götürüp amını doldurmaktan sonra günün en sevdiğim bölümlerinden biri haline getiriyor.

"Yapmak zorundaydım Lewis..." Cümlesinin ortasında kendini durduruyor ve birdenbire mahcup görünüyor. "Önemli değil. Sadece oraya geri dönemem." Elleriyle sinirli bir şekilde kıpırdanıyor.

"O..." Bırakın söylemeyi, düşünmek bile istemiyorum ama bilmek zorundayım. "Sana *dokundu* mu?" Ellerim onunkileri sıkıca kavrarken dişlerimin arasından çıkan kelimeleri gıcırdatıyorum.

"Hayır." Onu bıraktığımda başını sallıyor. "Bana dokunmadı."

"O zaman bana sevdiğin bir işi bırakmana neden olacak ne yaptığını söyle" diyorum.

"Diğer dans öğretmenlerinden birine şöyle demiş..." Gözleri ayaklarımıza bakıyor, sanki anlatmaktan vazgeçiyor.

Ben.

"Olivia." Çenesini kaldırmak ve başını yukarıda tutmak için parmağımı kullanıyorum.

"Geçen yıl iş yerimizin Noel partisinden sonra onunla birlikte olduğumuzu söyledi." Ne kadar üzgün olduğunu görebiliyorum, gözleri çoktan yaşlarla doldu ve cesur olmak için gerçekten çok çabalıyor. Onu gördükçe öfkem artıyor ve birden tek düşünebildiğim o adamı bulup canını yakmak oluyor.

"Burada kal." Alnından öpebilmek için başını kendime yaklaştırıyorum, sonra ceketimi askıdan alıp anahtarlarımı alıyorum.

"Alex, bekle lütfen." Ben ön kapıya doğru ilerlerken o da beni koridorda takip ediyor.

"Sorun istemiyorum, ben hallettim. İşi bıraktım." Gözleri artık üzgün değil, endişeli, onun için endişeli.

"Bu sorunu çözmez." Başımı sallıyorum ve kapıdan çıkıp arabama doğru yürümeye devam ediyorum. Bu kadar kızginken onun yanında olmak benim için iyi değil.

"Alex." Beni takip ediyor.

"İçeri gir Olivia. Ben hallederim. Kitap oku, köpekleri başka bir yürüyüşe çıkar. Ben dönene kadar seni mutlu edecek bir şey yap. Bu bir emirdir." Parmağımla onu işaret ediyorum.

"Alex, ne yapacaksın?" Beni ikna etmeye çalışmaktan vazgeçiyor ve öylece duruyor, sanki bir tür canavarmışım gibi bana bakıyor.

"Sana söyledim, bunu düzelteceğim." Direksiyona geçtim ve hızla yola çıktım.

Şehre doğru yol boyunca yola odaklanıyorum ve o şerefsiz ne yapmak istediğimi düşünüyorum. DCS

Winslow arıyor ve bana söyledikleri içimde yanan yangına körükle gitmekten başka bir işe yaramıyor. Bu adam *benim* kızım hakkında böyle şeyler söylemeye nasıl *cüret eder*? Olivia nazik ve saygılıdır, personelimizin önünde onu öptüğümde yüzü kızarır. Yalanlarının onu ne kadar küçük düşürdüğünü hayal bile edemiyorum.

Dans okuluna olabildiğince yaklaşıyorum ve kapıdan girip doğrudan resepsiyona gidiyorum.

"Lewis'i nerede bulabilirim?" Şaşkın bakışlı resepsiyon görevlisine soruyorum, o da parmağıyla yavaşça solundaki koridoru işaret ediyor. Müziği takip edip solumdaki kapıyı açtığımda yıpranmış ahşap zemin ayaklarımın altında gümbürdüyor. Oda beklediğimden çok daha büyük ve arka duvarda, bir aynanın önünde dizilmiş dört genç kadın Lewis'in emriyle geriniyor ve eğiliyor.

"Lewis!" Müziğin içinden adını bağıriyorum. Hoparlöre doğru adım atıp duvardan söküyorum.

"Sen-"

"Bize odayı verin." Beni gördüklerine en az masadaki kadın kadar şaşırmış görünen dansçıları kovuyorum. "Ve buranın sorumlusu kimse tüm personeli toplamasını söyleyin, acil bir personel toplantısı olacak."

Lewis ona yaklaştığımda taş kesilmiş küçük bir çocuk gibi görünüyor ve kapı kapanıp bizi yalnız bıraktığında benden uzaklaşmaya başlıyor.

"Ben... Bir yanlış... yanlış anlaşılma olduysa özür dilerim," diye kekeliyor.

"Sanırım tek yanlış anlaşılma senin tarafından oldu." Sırtı arkasındaki bara çarpana ve gidecek yeri kalmayana kadar aramızdaki boşluğu kapatmaya devam ediyorum.

"İş arkadaşlarına nişanlığının seninle yattığını söylemişsin," diye hatırlatıyorum ona, şakağında boncuk boncuk terlerin oluşmaya başladığını izlerken.

"O... o zaman senin nişanlığın değildi." Bu küçük solucanın bulabildiği en iyi şey bu.

"Burada önemli olanın bu olduğunu mu düşünüyorsun?" Ona kaşlarımı çatıyorum.

Küstahlığı sinirime dokunuyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan elimi başının arkasına götürüyorum, vücudunu döndürüyorum ve yüzünü dansçıların üzerinde dengede durduğu parmaklığa çarpıyorum. Burnundan akan kan yere damlarken acı içinde inliyor.

"Şimdi, yalan söylediğini biliyorum, biliyorum çünkü Olivia benimle tanışana kadar bakireydi." Saçlarını avuçladım ve başını yukarı kaldırdım. "Onu ben aldım, benim yaptım ve insanların benim olanla oynamasına tahammül edemem," diye kulağına hırlıyorum. Uzun sarı saçlarını tutmaya devam ederek onu yerde kapıya doğru sürüklüyorum. Kapıyı tekmeleyerek açtıktan sonra yaşlı kadının otoriter bir tavırla bize doğru yürüdüğünü görüyorum. Oğlu olduğunu tahmin ettiğim kişiyi sürüklediğimi görünce şok içinde durdu ve ben yanından geçmeye devam ederken dehşet içinde beni izledi.

"Lewis?" Ne oluyor? Bırak onu!" Oldukça büyük bir kalabalığın toplandığı resepsiyona vardığımda bağıırıyor. Olivia'nın giydiği gibi mayo giymiş kadınlar, erkekler ve hepsinin arasında biraz yersiz görünen bol pantolonlu ve yelekli bir adam var. Her birinin yüzü şoktan bomboş.

"Lewis'in yapmak istediği bir duyuru var," diyorum hepsine, sersemlemiş Lewis'in konuşabilmesi için ayağa kalkmasına yardım ederek.

"Anlat onlara," diye ısrar ediyorum sabrım gerçekten tükenmeden önce.

"Ben... Ben yalan söyledim. Partide olanlar hakkında yalan söyledim," diye başını öne eğmeyi başarırken yüzü kanla dolmaya devam ediyor. Annesi olduğunu tahmin ettiğim kadının ki de dahil olmak üzere odadaki tüm şaşkın ifadelere bakıyorum.

"Peki *neden* yalan söyledin?" Gözlerimi kısarak soruyorum ve herkesin yüzüne bakabilmesi için başını kaldırıyorum.

"Yalan söyledim... Çünkü." Gözlerini etrafına dikti ve utanç içinde gözlerini sıkarak kapattı.

"Yalan söyledi çünkü Olivia'nın onunla yatmasının mümkün olmadığını biliyordu. Olivia istemedi ve bu yüzden onu cezalandırdı. Bunu o kadar çok istedi ki uydurdu." Hepsini bunu düşünmeleri için bıraktım ve zavallı pisliği kapıya doğru sürükledim.

"Bekle... Onu nereye götürüyorsun?" Yaşlı kadın tekrar sesini yükseltiyor ve hızla peşimizden geliyor.

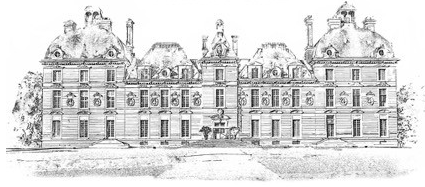
"Oğlunuzun dilemesi gereken bir özür var."

"Onu hiçbir yere götüremezsiniz. Polisi arayacağım." Göğsünü dışarı çıkarıyor ve ben ona gülüyorum.

"Ara onları, onlarla ben konuşmak istiyorum. Bence oğlunuzu ve kadınların yanında nasıl davrandığını biraz araştırmalılar. Belki de çocuklarını buraya gönderen bazı ebeveynler iddialardan haberdar olmalıdır." Nefesi kesilir ve çaresizce oğluna bakar.

"Merak etmeyin Bayan Riverty, onu tek parça halinde geri alacaksınız," diye söz veriyorum, sümüklü amcığı arabama yüklerken.

CHAPTER TWENTY-FIVE

OLIVIA

I duymak ve kargaşa ve hızlı bir şekilde yer ve Kitap, Okuyorum, yanımda. Alex, Lewis'i oturma odasına sürükledi.

saçlarından tutup bana bir hediye gibi sunuyor. Lewis'i dizlerinin üzerinde ağırlarken gördüğümde şok içinde gözlerim açılıyor. Burnundan Alex'in İran halısına kan damlıyordu ve gözleri yarıklara dönüşmüştü.

"Lewis'in sana söylemek istediği bir şey var, sevgilim." Alex saçlarını yumrukluyor ve bana bakabilmek için başını kaldırıyor.

"Ben....özür dilerim." Sesi de tıpkı geri kalanı gibi titriyor.

"Daha iyisini yap." Alex sırtına sert bir tekme atar.

"Çok özür dilerim, seni üzmememiştim ve ben... ben sadece üzgünüm, tamam mı Liv?" Çaresizce ağlıyor ve sonra onay için Alex'e bakıyor.

"Sizin için *Bayan Adams*." Alex ona acımasızca bakar.

"Şimdi evimden defol git ve eğer bir daha ona gözünü dikersen, işini bitiririm!" Lewis'in kazağının önünü kavrayıp onu ayağa kaldırıyor, sonra da Levi'nin beklediği çıkışa doğru sertçe itiyor.

Birkaç saniye bekliyor ve bana döndüğünde son derece sakın görünüyor.

"O da neydi?" Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Hak ettiğin özür buydu." Rahatça yanıma oturdu, bacaklarımı kucağına çekti ve okumakta olduğum kitabı eline aldı.

"Bu bir klasik, annemin en sevdiklerinden biriydi." Tess of the d'Urbervilles'i okuduğumu görünce gülümsüyor.

"Kütüphane odasından aldım, orada binlerce kitap var, ilk baskılar da var," diyorum ona. Alex evi gerektiği gibi kullanmıyor. Sadece spor salonunu ve ofisini kullanıyor. Keşfetmediğim o kadar çok şey var ki ama kütüphane şüphesiz en sevdiğim oda.

"Annem okumayı çok severdi, zamanının çoğunu orada geçirirdi," diyor başparmağını uyluğumun üzerinde gezdirerek ve derin düşüncelere dalmış bir halde.

"Alex." Sakinleştirmek için elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Beni üzdü diye bir adamı dövüp sonra da her şey normalmiş gibi davranamazsın." Ona bakıyorum ve onun zihniyetine sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

"Neden olmasın?" Omuz silkiyor, gerçek dünyadan tamamen kopmuş gibi görünüyor.

"Çünkü muhtemelen polise gidecek ve siz tutuklanacaksınız. Ve sonra...." Onun yanımda olmamasının ne kadar acı vereceğini düşünemiyorum.

"Polise gitmeyecek, kadınlara karşı davranışlarından bahsettiğimde annesinin yüzündeki ifadeyi gördüm. O kadın oğlunun ne olduğunun çok farkında" diyerek beni temin ediyor.

"Ben sadece..." Kelimelerim tükendiğinde iç çekiyorum, bugün çılgın bir gündü ve kendimi tamamen paramparça hissediyorum.

"Merak etme, bitti." Alex kolunu omzuma doluyor ve kitabı tekrar ellerime bırakıyor.

"Daha bitmedi. Bir işim yok," diye hatırlatıyorum ona. Lewis'in yaptıklarından sonra stüdyolara geri dönmem mümkün değil ama yaptığım işi gerçekten seviyordum ve deneyimsizliğimle başka bir iş bulmam zor olacak.

"Senin bir işe ihtiyacın yok." Alex başımı göğsüne yaslıyor, böylece beni rahatlatmak istediğinde her zaman yaptığı gibi başımın üstünü öpebiliyor.

"Evet, biliyorum." Kendimi geri çekiyorum. "Sadece bir düşes olamam. Öğretmenlik yapmak istiyorum."

"Tamam, o zaman başka bir iş bul." Her şeyi çok basitmiş gibi anlatıyor ve yüzümü ellerinin arasına aldığı anda, Lewis'in kanının kokusunu alabildiğim gerçeğini görmezden gelip beni öpmesine izin veriyorum.

"Şimdiye kadar adet döneminde boşalmış olman gerekmez miydi?" Alex yatağımızda uzanırken soruyor, siki hala içimde gömülü.

"Oh, geliyor, hissedebiliyorum," diyorum ona, bunun onu ne kadar hayal kırıklığına uğratacağını bilerek.

"Hissedebiliyorum da ne demek?" Bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Bir kadın böyle şeyleri bilir, birkaç gündür kramp giriyor ve göğsüm ağrıyor." Ben de ona gülümsedim.

"Peki, ne zaman almalıydın?" İçimden kayarak çıkıyor ve yan tarafına dönüyor, başının arkasından bir yastık alarak kalçalarımı destekliyor, son birkaç haftadır yaptığı gibi.

"Bilmiyorum, daha önce hiç takip etmemiştim. Sanırım en son hafta sonu Elsie'nin evinde kalmıştım. Jamie uzaktaydı ve ben de biraz arkadaşlık istedim." Bu bana ona kardeşimi bulma konusunda ne durumda olduğunu sormam gerektiğini hatırlattı. Ondan hâlâ bir haber alamadım.

"Peki, ne zamandı o?" Alex hala benim adet döngümle ilgilenmekle meşgul.

"Bilmiyorum, sen buraya taşınmam için ısrar etmeden birkaç hafta önce." Güldüm.

"Liv, üç haftayı aşkın süredir burada olduğunun farkında mısın? Regl dönemin gecikti." Dudakları gülümsemeye başlıyor ve birden tüm vücudum ısınıyor.

"Öyle olsa bile, dediğim gibi, geliyor. Vücudumu tanıyorum," diye onu temin ediyorum, içimde kendimden şüphe etmeme neden olan o kıpırtıyı görmezden gelerek.

"Vücudum," diye düzeltiyor Alex beni, parmaklarını kalçamda gezdiriyor ve üzerlerine sızan dölün bir kısmını tekrar içime itiyor.

"Bence bir teste girmelisin." Parmağıyla benimle alay ediyor. Girişimi dolaşıyor ve beni tekrar muhtaç hale getiriyor.

"Alex, bu anlamsız olur, sadece birkaç gün daha bekle ve reglim gelsin."

"Birkaç gün beklemek istemiyorum, eğer çocuğumu taşıyorsan hemen şimdi bilmek istiyorum." Çenemi öpüyor ve kulağıma fısıldıyor.

"Şu anda bilemezsiniz. Henüz bir testimiz bile yok." Omuz silktim.

"İşte burada yanıyorsun." Çekmecesine yönelirken beni hayal kırıklığına uğratarak uzaklaşıyor. Çoraplarının altını karıştırıp bir hamilelik testi kiti çıkarmasını izliyorum.

"Peki Hatherly Dükü çorap çekmecesinde her zaman hamilelik testi bulundurur mu?" Yüzümü ona dönüp başımı elimin üzerine koyarken biraz daha gülüyorum.

Alex'in acımasız olabileceğini biliyorum, bunu kendi gözlerimle gördüm ama inkar edilemeyecek kadar sevimli olabildiği zamanlar da var.

"Düşesini hamile bırakmaya kararlıysa yapar." Bana doğru geliyor ve kutuyu yatağın üzerine koyuyor.

"Teste gir Olivia." Bana karşı buyurgan ve ciddi bir tavır takınıyor ve bu karnımda kıvılcımlar çakmasına neden olunca yenilgiyle iç çekiyorum.

"Tamam, ama negatif çıktığında hayal kırıklığına uğramayacağına söz verersen." Kutuyu elinden kaptım ve tuvalete doğru ilerledim.

Kapıyı kapatıyorum, kutuyu açıyorum ve talimatlara göz gezdiriyorum. Sonra kapağı açıp oturuyorum.

"Orada işin bitti mi?" Alex kapının diğer tarafından sesleniyor.

"Hayır! Bana bir şans ver," diye bağırırken bir şekilde çubuğun üzerine işemeyi başarıyorum. Kendimi temizleyip ellerimi yıkarken lavabo ünitesinin üzerine koymadan önce kapağı tekrar takıyorum. Çubuğu alıp Alex'in yanına geri dönüyorum. Odada volta atıyor ve ben tekrar içeri girdiğimde beklentiyle bana bakıyor.

"Peki, ne yazıyor?" diye soruyor.

"Sabırlı ol diyor, testin çalışması üç dakika sürüyor." Çubuğu ona veriyorum ve sonucun ne çıkacağını şimdiden bildiğim için yatağa geri dönüyorum. Umarım Alex'i kötü bir ruh haline sokmaz. Lewis'in talihsiz karşılaşması dışında, son zamanlarda çok neşeli olduğunu fark ettim.

Alex elindeki sopayı tutarak ve saatini kontrol ederek yürümeye devam eder.

"İki saat oldu, buna banyoda ne kadar oyalandıysan onu da ekle. Bakıyorum," diye uyarıyor.

"Tamam, bir bak." Kendimden emin bir şekilde omuz silkiyorum.

Sonuca bakıyor, yüzünü okumamı imkânsız hale getiriyor. Uzun süre öylece bakıyor ve ben bunun şoktan mı yoksa hayal kırıklığından mı kaynaklandığını merak etmeye başlıyorum.

"Alex..."

"Hamilesin." Kendisi de inanamıyormuş gibi vahşi ve şok olmuş gözlerle bana bakıyor.

"Hayır, değilim." Başımı iki yana sallıyorum ve yataktan kalkıp ona doğru ilerliyorum. Titremeye başlıyorum ki, pencerenin önünde bunu doğrulayan bir kelime beliriyor.

HAMİLE

"Olamam, ben-"

"Sen hamilesin." Yüzümü ellerinin arasına sıkıştırıyor ve ona bakmamı sağlıyor. Yüzündeki şaşkın ifade beni öpmeden önce kocaman bir sırıtışa dönüşüyor ve birden midemdeki tüm düğümler çırpınmaya dönüşüyor.

"Sen hamilesin." Kelimeleri tekrar söylüyor, beni ayaklarımdan kaldırıyor ve yatağa götürüyor, böylece beni şiltenin üzerine yatırabiliyor.

"Mutlu musun?" Sanki cevabım onu incitecek güçteymiş gibi kaşlarını çatıyor.

"Evet." Başımı iki yana sallıyorum ve şu anda hissettiğim onca duygudan birinin yadsınamaz bir mutluluk olduğunu fark ediyorum. Aynı anda hem bu kadar heyecanlı hem de korkmuş olmak nasıl mümkün olabilir?

"Seni bir doktora götürmeliyiz." Ayağa kalkıp hızla giyinmeye başlamadan önce beni tekrar öpüyor.

"Durun, daha yeni öğrendik ve muayenehanemden randevu almak çok uzun sürüyor."

"Ameliyatın." Pantolonunun fermuarını çekerken gülüyor. "Biraz araştırma yaptım ve Londra'daki en iyi doğum uzmanlarının bağlantılarını buldum. Barnaby'ye aratıp bize bir randevu almasını söyleyeceğim." Aceleyle kapıdan çıkacaktı ama ben onu geri çağırdım.

"Barnaby'nin bilmesini istemiyorum. Bu özel bir konu."

"Olivia." Bana doğru koşuyor ve başımın üstünden öpüyor. "Bu uzun süre gizli kalabilecek bir şey değil." Eli karnımın üzerinde duruyor ve başparmağı tenimi okşadığında bana aslında içimde büyüyen bir bebek olduğunu hatırlatıyor.

"Ayrıca, şefin bilmesi gerekecek. Kaçınmanız gereken ve yemeniz gereken yiyecekler var." Bu kadar heyecanlı ve hevesli olmasına bayılıyorum, Alex'i daha önce hiç böyle görmemiştim.

"Gerçekten araştırmanı yapmışsın, değil mi?" Ona gülümsüyorum, birden içim ısınıyor.

"Sana daha önce de söyledim. Bunu doğru yapmak istiyorum." Tekrar ciddileşti ve gözlerinde tüm bunların onun için ne kadar önemli olduğunu görmek, bunu yapmamızdan duyduğum korkuyu arka plana itti.

"İyi bir başlangıç yaptık." Elimi onun elinin üzerine koyuyorum ve beni öptükten sonra, o randevuya yetişmek için acele ederken ben arkama yaslanıyorum.

BÖLÜM
TWEHTI-SIX

ALEX

“T "Bizi bu kadar çabuk kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz." Doktorun elini sıkıyorum. ne zaman o Davetliler kendim ve Olivia içine onu

Ofis. Ufak tefek bir kadın ama tanıdığım çoğu erkekten daha iyi tokalaşıyor.

"Çok ikna ediciydiniz majesteleri." O masasının arkasına otururken ben de Olivia'nın sandalyesini çektim ve kendi sandalyeme oturmadan önce onun yerleştiğinden emin oldum. Hamile olduğunu sadece birkaç saattir biliyorum ve şimdiden ona karşı son derece korumacı hissediyorum.

"Demek hamilesiniz, tebrikler." Dr. Stevens ikimizin arasına bakıyor. "Son adet tarihinizi biliyor musunuz?" diye soruyor Olivia'ya. O kadar soğukkanlı davranıyor ki nerede olduğumuzu anladığından bile şüpheliyim.

"Biraz krampları var ve göğüsleri... yani göğüsleri ağrıyor," diye araya girdim ve endişelerimi ona bildirdim.

"Hamileliğin erken dönemleri için hepsi çok normal." Dr. Stevens bana sanki aptalmışım gibi gülümsüyor.

"Regl olalı yaklaşık beş ya da altı hafta oldu, krampların regl olacağıma dair bir işaret olduğunu düşünmüştüm, genelde böyle hissettirir," diye konuşuyor Olivia, kaşlarını çatarak.

"Bunlar implantasyon krampları olarak bilinir, bebeğiniz rahminizin duvarlarında kendini güzel ve rahat hissediyor ve göğüslerde hassasiyet çok yaygındır. Bekleyebileceğiniz tüm belirtileri içeren bir broşürüm var." Üst çekmecesini karıştırmaya başladı.

"Yani, kramplar iyi mi? O iyi mi?" Ellerimi Olivia'nın kucağında gezdiriyorum. Zihnimi dinlendirmeye ihtiyacım vardı.

"O iyi, dediğim gibi, hepsi tamamen normal belirtiler. Eğer kramplarınız normal regl sancılarınızdan daha fazla olursa ya da kanamanız olursa bizi arayın ve sizi muayene edelim. Bunun dışında, bu aşamada yapabileceğim tek şey size doğum öncesi vitaminler reçete etmek ve on ikinci haftanız için bir ultrason randevusu almak." Sanki her şey bu kadar basitmiş gibi gülümsüyor.

"Harika." Olivia ona gülümsüyor, uzattığı broşürü alıyor ve gözlerini üzerinde gezdiriyor.

"O bir dansçı, bu güvenli mi?" Kontrol ettim.

"Birçok dansçı hamilelikleri boyunca çalışmaya devam eder, sadece kendinize karşı nazik olun." Doktor Olivia'ya gülümsüyor ve ikisinin de aynı eğlenceyi paylaştıkları gözden kaçmıyor.

"Peki ya seks? Güvenli olduğunu okumuştum ama-"

"Alex!" Olivia kolumu tuttu ve bana ölümcül bir bakış attı. Ağzı açık kaldı ve yüzü kıpkırmızı oldu.

"Sorun değil, bu sıkça sorulan bir soru. Seks tamamen güvenlidir, hatta bazı çalışmalar bunun bebek için iyi olduğunu göstermektedir," diyor Dr. Stevens.

Duyduklarımdan memnunum ve Olivia'nın kızarmasına bayılıyorum. Artık bebeğimizi taşıdığını bildiğim için bana çok daha farklı görünüyor. Daha önce ona karşı hissettiklerimin yoğun olduğunu sanıyordum ama bu bambaşka bir şey.

"Başka bir endişeniz ya da sorunuz yoksa Annie'ye bir sonraki randevunuzu ayarlamasını söyleyeceğim." Duvardaki saate baktı ve bana saatin 18.45 olduğunu hatırlattı. Barnaby onu muayenehanesini mesai saatleri dışında da açık tutmaya ikna etmeyi başarmıştı, böylece bizi görebilecekti.

"Yani onu kontrol etmenize ya da herhangi bir şeyi incelemenize gerek yok mu?" Olivia'nın beni ceketimden çektişirdiğini hissederek soruyorum

Ayaklarım.

Dr. Stevens bizi kapıya kadar geçirirken, "Bu aşamada değil, Majesteleri," diye beni temin ediyor. Çıkmadan önce elimizi sıkıp bizi tebrik ediyor ve dışarı çıktığımızda Olivia göğsüme sert bir tokat atıyor.

Arabaya doğru yürürken bana "Alex, sakinleşmen gerek yoksa bu bebek doğmadan kalp krizinden öleceksin" dedi.

Onun için kapıyı açıyorum ve sürücü koltuğuna geçip yanına oturmadan önce onu içeride görüyorum.

"Bana ne oldu bilmiyorum. İstedığimin bu olduğunu biliyordum ama şimdi bunun *gerçekleştiğini* bilmek ikinizin de iyi olmasına ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemi sağladı. Bu yüzden en iyi doktorları bulmanızı sağlayacağım ve onlara sorular soracağım. Zorba ve muhtemelen tahammül edilemez olacağım ama tüm bunların nedeni..." Neredeyse söyleyecektim. Hayatımı alt üst eden kıza neredeyse onu sevdiğimi söyleyecektim.

"Sen benim için önemlisin." Kendimi tutuyorum çünkü bunun karşılıksız kalmayacağını biliyorum ve bugünle ilgili hiçbir şeyi mahvetmek istemiyorum. "Ve şu anda önemli olan tek şey sensin. Bunun için özür dilemeyeceğim."

"Tamam." Elini benimkinin üzerine koyuyor ve bana her şeyin gerçekten yoluna gireceğini bilmemi sağlayan o nazik, tatlı gülümsemesini veriyor.

Eve vardığımızda hava neredeyse kararmak üzere ve kapıdan içeri adımımı attığımda Barnaby kaşlarını kaldırarak bana söyleyecek önemli bir şeyi olduğunu belli ediyor. Olivia'yı banyoda ıslanması için yukarı gönderiyorum ve ona banyoyu çok sıcak tutmamasını hatırlatıyorum. Küçük sevimli bir kahkaha atıyor ve yanağını öpüyor.

Merdivenleri çıkarken Pico ve Vinci bacaklarının etrafında takılıp düşme tehlikesi yaratacak şekilde dans ediyor.

"Sorun nedir?" Ofisime geçerken ona sordum. "Kardeş testlerinizin sonuçları kuryeyle geldi," dedi.

Arkasında taşıdığı zarfı uzatarak bana bilgi verdi.

Hiç vakit kaybetmeden açıyorum ve Beatrice ile benim aslında üvey kardeş olduğumuzu öğreniyorum.

"Doğruyu söylüyordu." Masama çarptım.

Bir adam bir günde kaç sürprizle karşılaşabilir?

"Onunla bir randevu ayarlamamı ister misiniz?" Barnaby öneriyor.

"Bilmiyorum. Onda güvenmediğim bir şeyler vardı. Babamın onu neden sır olarak saklamak istediğini anlıyorum ve ona para ödemek tam babama göre. Ne yapmam gerekiyor, ailemizin adını korumak için ona para ödemeye devam mı edeyim? İğrenç hissettiriyor." Burnumu kıvırdım ve pencereden dışarı baktım.

"Doğru olduğunu düşündüğünüz şeyi yaparsınız, Majesteleri." Barnaby bunu basit bir şekilde ifade ediyor.

"Tamam, randevuyu al ama burada değil. Olivia'nın henüz onun hakkında bir şey bilmesini istemiyorum. Kızımın hiçbir şey için endişelenmesini istemiyorum." Bunu açıkça belirttim.

"Senin kız mı?" Barnaby yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor.

"Nişanlım, ona ne demek istersen. O benim." Ne kadar aptalca konuştuğumu fark ettiğimde ona çıkışıyorum.

"Çok iyi, Majesteleri." Yaşlı adam arkasını dönüp dışarı çıkarken ben de bir kız kardeşim olduğunu doğrulayan kâğıda bakıyorum.

Yukarı çıktığımda Olivia banyodaydı, saçlarını gevşek bir topuz yapmış ve başını arkaya atmış, tam da olması gerektiği gibi dinleniyordu.

Kapının çerçevesinde durup ona hayranlıkla bakıyorum, önümüzdeki aylarda vücudunun değişimine bayılacağımı şimdiden biliyorum. Bunu kafamda yeterince canlandırdım ve deli gibi aşık olduğun kadının sana bir çocuk büyüttüğünü bilmekten daha tatmin edici bir şey olamaz.

"Sadece bakacak mısın yoksa bana katılacak mısın?" diye soruyor gözlerini açmadan.

"Burada olduğumu ne zamandır biliyorsun?" Ona doğru bir adım atıp küvetin yanına çömelerek soruyorum.

"Sen daha merdivenlerin en üst basamağına ulaşmadan endişeni hissettim." Kendi kendine gülümsüyor.

"İstediğin kadar şaka yap, endişelenmeyi bana bırak." Elimi düz karnına dokunduruyorum ve kız mı erkek mi taşıdığını merak ediyorum. Benim unvanımdaki erkekler için erkek varislere sahip olmanın ne kadar önemli olduğunu biliyorum, ama bana bir kız çocuğu verse gerçekten umurunda olmazdı. Bu kadının bana vereceği her şey bir lütuf gibi gelir.

"Üçümüz de iyi olacağız. Bunu hissedebiliyorum, tıpkı senin merdivenlerden çıktığını hissedebildiğim gibi." Zihnimi rahatlatmaya çalışıyor ve etrafına yerleşmiş olan baloncukları elime alıp nazikçe vücudunda gezdiriyorum.

"Evet, iyi olacağız." Onu öpüyorum, sonra vücudunun her santimini yıkıyorum, sonra da çıkmasına yardım edip bornozuma sarıyorum.

"Alex, kardeşimi bulma şansın oldu mu? Ona amca olacağını söylemeyi çok isterim." Yüzündeki gülümseme o kadar değerli görünüyor ki, başparmağımı alt dudağının üzerinde kaydırıyorum, böylece onu yakalayabiliyorum ve aynı anda kalbimdeki bıçağın büküldüğünü hissediyorum.

"Henüz değil, güzel kız, ama aramaya devam edeceğim," diye yalan söylüyorum, çünkü şu anki durumunda ona kardeşinin öldüğünü söylemem mümkün değil.

CHAPTER
TWENTY-SEVEN

OLIVIA

ALTI HAFTA SONRA

“**I** Eğer onun benim çene hattıma sahip olduğunu göremiyorsan gözlerini kontrol ettirmelisin.” Alex benimle tartışmaya devam ediyor.

Bebegimizin ultrason görüntüsüne bakıyorum. Mükemmel bir şekilde şekillenmiş küçük bir insan, geçtiğimiz altı hafta boyunca yaptığım tüm kusmalara değdi.

"Dua et de erkek olsun çünkü senin çene hattına sahip bir kızın fotojenik olacağını sanmıyorum."

"Hassas bir durumda olduğun için beni aşağılamamanın yanına kâr kalacağını sanma," diye uyarıyor ve beni kucağına kaldırıyor. Elini boğazıma doluyor ve beni dudaklarına çekiyor; bu da midemde o muhtaç ve çaresiz hissi uyandırıyor. Mide bulantım hafiflemeye başladığından beri, onun yaptığı en ufak şeyden bile daha fazla tahrik olduğumu fark ettim.

"Majesteleri," diye araya giriyor Barnaby tam da işler ilginçleşmeye başlamışken ve ben hayal kırıklığıyla homurdanırken Alex kendi kendine gülüyor. "Marina telefonda, acil olduğunu söylüyor."

Alex, kalkıp ofisine gidebilmek için beni yana kaydırırken, "Aklından geçen o pis düşünceyi bir kenara bırak," diye fısıldıyor.

Tarama fotoğrafını yanımdaki kolçaktan alıp tekrar bakıyorum. Sonograf beni tararken Alex'in yüzünü izlemek, her şeyin ne kadar

bunun onun için anlamı. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca bana çok iyi baktı, hamileliğimin hangi aşamasında olduğuma dair bilinmesi gereken her şeyi biliyor ve baba olma konusunda her geçen gün daha da heyecanlandığını görebiliyorum.

"Randevu nasıl geçti?" Will verandaya açılan kapıdan içeri adım atıyor ve beni korkutuyor.

"İyi geçti." Gülümsüyorum, kendisi de bakabilsin diye tarama fotoğrafını kaldırıyorum.

"Mini bir Alex Stanley." Yanımdaki kanepeye uzanıyor ve görüntüye bakıp sırtıyor. "O mutlu, biliyorsun. Hayatında ilk kez." Will ve Alex'in çocukluklarından beri arkadaş olduklarını biliyorum, bu yüzden bunu ondan duymak çok anlamlı.

"Zor bir çocukluk geçirdi, babası pisliğin tekiydi, annesi de tam bir kabuktu. Ona hiçbir zaman fazla ilgi gösterilmedi," diye üzüntüyle açıklıyor. Alex ailesi hakkında nadiren konuşur ama bana anlattıklarından çocukluğunun olması gerektiği gibi geçmediğini biliyorum.

"Bu onun için iyi olacak, *sen* onun için iyisin." Will ayağa kalkıp resmi bana geri vermeden önce şakacı bir şekilde omzumu dürtüyor. Tam uzaklaşmak üzereydi ki, uzanıp elini tutarak onu durdurdum. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde Will'i oldukça iyi tanımaya başladım. Bazı akşamlar yemekte bize katılıyor ve ormanda köpekleri gezdirirken sık sık onunla karşılaşıyorum. Alex'i tanıyorsam, kayıp düşmediğimden emin olmak için zavallı adamı peşime takmıştır.

Dürüst bir adam olduğunu hissediyorum ve şu anda buna ihtiyacım var.

"Alex'in işleriyle bir alakan var mı?" Ona açıkça sordum.

"Bilirsiniz, gayrimeşru olanlar?" Belirtiyorum.

"Olivia." Başını bana doğru sallıyor ve hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

"Sadece onun için endişeleniyorum, hepsi bu. Bana geçmişte üzdüğü insanlar olduğunu söyledi, beni takip eden bir güvenlik ekibi var ve içine girdiği şeyden çıkmasının zor olduğunu biliyorum. Kardeşim-"

"Sen bu işe karışma. Alex için endişelenmene gerek yok, o ne yaptığını biliyor," diye sözümü kesiyor.

"Bunun dışında kalamam Will, onu önemsiyorum. Bu bebeği birlikte doğuracağız. Sürekli kapının çalınacağından ve polisin onu alıp götüreceğinden ya da daha kötüsünden endişe ediyorum." Alex'le şu anda içinde yaşadığımız balonu seviyorum. Hiçbir şeyin bunu bozmasını istemiyorum.

"Alex iyi, işlerini kontrol edebiliyor ve kimse ona zarar vermeyecek. Sen sadece onun bebeğini pişirmeye odaklan." Kasketini tekrar başına geçirip mutfağa doğru ilerlerken gülüyor.

Başımı kanepeye yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, son zamanlarda kendimi her yerde uyuyabilir buluyorum. Uyandıktan sonra bile yorgun oluyorum ki neyse ki doktor bugün Alex için de bunun normal olduğunu onayladı.

Birkaç dakika sonra ofisten çıkıyor ve yüzünde bir gülümseme olmasına rağmen gergin olduğunu görebiliyorum.

"Kulübe gitmem gerek, bir işim çıktı," diyor bana.

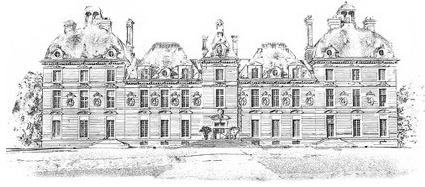
"Ne tür bir şey?" Rezidans'a gitme fikrinden nefret ederek soruyorum. Hamilelik bugünlerde beni sadece azdırmıyor, aynı zamanda kıskandırıyor da.

"Endişelenmene gerek olmayan türden bir şey." Beni öpebilmek için kanepeye doğru eğiliyor, sonra elini her zaman vedalaşırken yaptığı gibi karnımın üzerinde gezdiriyor. Elinin olduğu yerde kalması için kolunu tutuyorum.

"The Residence'a mı gidiyorsun?" En azından dürüst olması için dua ederek soruyorum.

"Evet." Beni tekrar öpmeden ve kapıdan çıkmadan önce özür dilemeden bana gülümsüyor.

CHAPTER TWENTY-EIGHT

ALEX

“W Burada mı ?” Ofisine girdiğimde Marina'ya sordum.

"Özel odalardan birinde ve çok sarsılmış durumda. Ona Prozac verdim," diye açıklıyor sinirli bir ifadeyle. "Onunla kendin konuşmak istiyorsan sakinleşmen gerekecek çünkü yeterince korkmuş durumda."

"Kimdi o? Bunu kim yaptı?" Bu kulübün üyeleri benim kurallarımı bilir. Burada çalışan kadınlar kendi sınırlarını belirler. Kimse onları zorlayamaz.

"Konuşmuyor, adını bilmediğini söylüyor, bu da onun kamuoyunun gözü önünde olan üyelere biri olmadığını gösteriyor. Kelly'den bugün giriş kodunu kullanan üyelerin bir listesini yazdırmasını istedim." Listeyi önüme koyuyor ve ben de listedeki beş ismi okuyup hangisinin gazabıma uğrayacağını merak ediyorum. Kulüp gün içinde hiç canlı olmuyor. Marina'ya her zaman saatleri akşamlarla sınırlamamız gerektiğini söylüyorum ama onun da belirttiği gibi, üyelerimiz erişim ayrıcalığı için bir servet ödüyor ve herkes dokuzdan beşe çalışmıyor.

"Bir içki iç, sakinleş, sonra kızla kendin konuşabilirsin." Benim için dolduruyor ve isimleri tekrar incelerken oturuyorum.

"Harekete geçmek zorundayız Alex, üyelere sağduyu sunuyoruz ama aynı zamanda burada çalışan kadınlara da güvenlik sunuyoruz. Kulüp katında daha fazla personelimiz olsaydı bugün olanlar yaşanmazdı."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Ona baktım ve sinirlendim. "Burada çalışan herkesin tertemiz olması gerektiğini sen de biliyorsun. Burası ve burayı kullanan erkeklerle ilgili herhangi bir şey basının eline geçerse pek çok erkeğin hayatı mahvolur."

"Pek çok kadın da öyle." Kendine bir sigara yakarken bana alaycı bir gülümseme veriyor ve paketini bana doğru uzatıyor, böylece ben de kendime yardım edebiliyorum.

"Erkeklerin sorunu da bu zaten, hep kendilerini düşünüyorlar." Topuklu ayakkabıları hâlâ ayağındayken bacaklarını masanın üzerine atıyor.

"Buraya gelen erkeklerin eşlerinin, kocalarının onları aldattığını bilmediğini düşünüyorsanız, kız arkadaşınız kadar safsınız demektir."

"O benim kız arkadaşım değil, finansçım," diye düzeltiyorum.

"O iyi bir kız Alex, senin için fazla iyi." Marina'nın yorumu beni çok etkiliyor çünkü ne kadar doğru olduğunu biliyorum.

"Her neyse, bu adamların eşlerinin yarısı aldatmalarını umursamıyor, yaşam tarzlarını seviyorlar ve kocalarının küçük sapkınlıklarını tatmin etmek zorunda kalmadan bunu sürdürebiliyorlarsa, bunu görmezden gelmeye hazırlar." Çok iyi bir noktaya değindi, tam da bu yüzden işlerimin çoğunu o yürütüyor.

"Rodger'ın beni aldattığını yıllarca biliyordum. Sonunda bunu saklamaya çalışmayı bıraktı ve işte o zaman bana olan tüm saygısını kaybettiğini anladım." Külünü kül tablasına savuruyor ve bir ağız dolusu dumanı havaya üflüyor.

Marina'nın eski sevgilisi hakkında her şeyi biliyorum. Pisliğin tekiydi ama yine de her yıl ona doğum günü için özenle hazırlanmış bir hediye gönderirdi. Bana bunun ona minnettarlığını göstermenin bir yolu olduğunu söylüyor. Kendisine bu kadar kötü davranmasaydı bugün olduğu kadın olamayacağını o bile kabul ediyor. Ondan ayrılmak

Ona bir değeri olduğunu kanıtlama kararlılığını verdi ve o da bunu kesinlikle yaptı. Rodger'ın işinin battığını duyduktan sonra geçen yıl onu ve karısı da dahil olmak üzere yeni ailesini bir aylığına Florida'ya gönderdi. Ona söylemediği şey, tüm müşterilerini çalan şirketi benim satın aldığım ve bu işin arkasındaki beynin kendisi olduğuydu.

Marina dalga geçilecek bir kadın değil.

"Olivia burada olduğunu biliyor mu?" diye soruyor, muhtemelen benim yokluğum nedeniyle onun burası hakkındaki bilgisini sınırlı tutmak istediğimi tahmin ediyor.

"Öyle." Ben ayrılırken ne kadar üzgün görüldüğünü düşünerek başımı sallıyorum. Ona buraya iş için geldiğimi söylemek için zaman ayırmalıyım. Evde ona verdiğim sözü tutmadığım için endişelenmesi düşüncesi hoşuma gitmiyor.

"Peki o bu konuda ne hissetti?"

"Nişanlım Marina'yla çok ilgili görünüyorsun," diye çıkışıyorum sorusuna cevap vermek istemediğimde. Buraya bunun için gelmedim. Buraya kuralları kimin çiğnediğini bulmaya ve bunu bir daha asla yapmamalarını sağlamaya geldim.

"Endişeliyim. Bütün günü onunla geçirdim, hatırladın mı?" "Nasıl olduğunu anlamıyorum-"

"Ondan hoşlanıyorum," diye sözümü kesti. "Bana kendimi hatırlatıyor... eskiden." Gözlerinde daha önce hiç olmayan küçük bir kırılmanlık görüyorum, yıllar önce bana gelip burası için fikrini söylediğinde bile.

"Rodger'ın sana zarar verdiği gibi ona zarar vermeyeceğim. O benim son oyunum Marina. Yumuşak konuştuğumu ve beni böyle görmeye alışık olmadığını biliyorum ama o beni değiştirdi. O her şeyi değiştirdi."

Marina bacaklarını aşağı doğru kaydırıyor ve yüzünde bir gülümsemeyle masanın üzerinden bana bakarak dik oturuyor.

"O hamile." Kelimeler ağızımdan çıkıverdi. Sadece personele ve Will'e söylemek üzere anlaştığımızı biliyorum ama Marina annemi kaybettiğimden beri sahip olduğum en yakın şey ve bunu bilmesini istiyorum.

"Alex Stanley, bir baba. Sanırım bir içkiye daha ihtiyacım var." Masasından kalktı ve bir votka daha doldurdu.

Marina ile bir süre daha oturup konuşuyorum ve randevumuzdan sonra Dr. Stevens'ın bana e-posta ile gönderdiği bebek tarama fotoğrafını ona gösteriyorum. Kadında anneliğe dair hiçbir şey yok ama en azından ilgileniyormuş gibi yapmasını takdir ediyorum. Olivia ve bebek hakkında konuşmanın beni ne kadar sakinleştirdiği şaşırtıcı. Kulübümde saldırıya uğrayan kızla konuşmaya hazır hissetmem için yeterince sakinleştiriyor.

Üyelerin listesini yanıma alıyorum ve onun bulunduğu odaya gidiyorum. Kapının yanında duran adama başımı sallayarak kapıyı çalıyorum ve içeri girmeden önce beni içeri davet etmesini bekliyorum. Marina güvenlik sorunu konusunda haklıydı ve burada olanların tüm sorumluluğunu üstlenmek zorundayım. Güvenlik ekibinden elimizdeki en iyi iki adamı buraya çektim ve Olivia'yı güvende tutma görevini onlara verdim. Eminim Marina bunu zaten biliyordur ve bu konuyu doğrudan açmayarak beni gururumdan kurtardı.

"İçeri gel." Kapının diğer tarafından cılız bir ses geliyor ve içeri girdiğimde yatakta oturan kız anında korkmuş görünüyor.

"Efendim... Özür dilerim. Yemin ederim odaya girmeden önce ona sadece oral yaptığımı söyledim. Bunu açıkça belirttim ve o..." O

sanki ona zarar vereceğimi düşünüyormuş gibi yatak başlığına sırtını dayıyor.

"Sakin ol, başın belada değil. Buraya senden özür dilemeye geldim." Yüzündeki şaşkınlığı izliyorum.

"Burası sizin iş yeriniz, size güvenlik sözü verilmişti ve bugün bu konuda sizi hayal kırıklığına uğrattık. Özür dilerim," diye itiraf ediyorum, karşımdaki kızın Olivia'ya olan benzerliğini görmezden gelemiyorum, uzun sarı saçları ve küçük, güzel yüz hatları var, gözleri de mavi. Kız arkadaşımın bu durumda olduğu düşüncesi öfkemi yeniden alevlendiriyor, bu yüzden bu düşüncayı kafamdan hızla atmam gerekiyor.

"Korktuğunu biliyorum ama bana bunu kimin yaptığını söylemen gerekiyor." Biraz daha yaklaşıp yatağın ucuna oturuyorum, sonra yavaşça, onu korkutmamak için, listeyi bakabilmesi için yatağın üzerine itiyorum.

"Daha sonra eğer anlatırsam beni öldüreceğini söyledi." O kadar çok titriyor ki yataktan kalkıp köşedeki şezlongun üzerindeki örtüyü kapıyorum ve ona uzatıyorum.

"Bu kapının önünde işini en iyi şekilde yapmak için insanları öldürdüğünü bildiğim bir adam var," diyorum ona, "O adama gerektiği sürece senin koruman olması için para vereceğim. Evinizin dışında duracak. Eğer istersen *içinde de* duracak. Eve gitmene bile gerek yok. Seni bir otele yerleştirebiliriz ve orada da kapının önünde durur. Ama bunu sana kimin yaptığını bilmem gerekiyor ki diğer kızları koruyabileyim ve onlara da aynısını yapmadığından emin olabileyim. Seni bir kez hayal kırıklığına uğrattım ama bunu bir daha yapmayacağım," diye söz veriyorum.

Titreyen elleriyle listeyi almadan önce bana başını sallıyor.

"Bu adamları tanıyorum. Hiçbiri değildi." Bana söylediği şey hiç mantıklı gelmiyor.

"Tamam, onu bana tarif edebilir misin? Neye benziyordu? Kendini tanıttı mı?"

"Hayır, ama sizi tanıdığını söyledi, bana o sırada..." Sanki yeniden yaşıyormuş gibi gözleri kapanıyor. "Bir parmağı eksikti." Aniden tekrar açılıyor. "Şimdi hatırlıyorum, elini ağzıma koymuştu ve bir parmağı eksikti.

"Bu adam, gençti, benden daha gençti, kızıl saçlı mıydı?" Danny'yi düşünüyorum, buraya nasıl girmiş olabileceğini bilmiyorum ve bu hiç mantıklı gelmiyor.

"Hayır, senden çok daha yaşlıydı. Koyu renk saçlarının tepesi kel, arkası ve yanları uzundu. En az altmış yaşlarındaydı." Benden çaldıkları için aynı bedeli ödeyen tüm erkekleri beynimde taşıyorum. Yıllar boyunca onlardan birkaç tane oldu.

"Nicolas Talbot," adını yüksek sesle söyledim ve birkaç hafta önce o partide Olivia'yla konuşurken onu kafamda canlandırdım. O zaman beni germişti ve ona her ne söylediye onu korkutmuştu.

Orospu çocuğu.

"Bu o muydu?" Telefonumu çıkarıp Elizabeth'in bana gönderdiği ve o gün partide çekilen tüm profesyonel fotoğrafların bulunduğu e-postaya bakıyorum. Biraz zamanımı alıyor ama sonunda arka planda onun olduğu bir fotoğraf buluyorum.

"Evet." Başını sallıyor ve gözyaşlarını siliyor.

"Teşekkür ederim. Şimdi Marina'ya neye ihtiyacın olduğunu söyle, o halledecektir." Odadan çıktım ve sorunla ilgilenebilmek için doğruca çıkışa yöneldim.

"Alex." Marina, kapının önünden geçtiğimi görünce diğer kızlarla birlikte bar salonunda yaptığı personel toplantısını durdurdu.

"Alex!" diye tekrar sesleniyor, peşimden geliyor.

"Kim olduğunu biliyorum ve bunu düzelteceğim," diyorum ona, olacıklara karışmasını istemeyerek.

"Kimdi o?" Kaşlarını çatıyor.

"Bir üye değildi. Ve kişisel bir şeydi. Riggs'i ara ve ondan daha fazla adam iste, kızların kendilerini güvende hissettiklerinden emin olmalıyız, ama bu geceden sonra bir sorun olmayacak," diye onu temin ediyorum ve kapıdan çıkıp arabama doğru ilerlerken endişeli bakışlarını bırakıyorum.

CHAPTER
TWENTY-ONE

OLIVIA

“W Bence de bir kız.” Leah yüzünde kocaman bir gülümsemeyle tarama resmini inceledikten sonra onu yerine koyar ve işine geri döner.

"Benimle otur." Alex'in şu anda nerede olduğunu düşünmek yerine dikkatimi dağıtmak için yanımdaki boşluğu okşuyorum. Kadınların Alex'e baktıklarında ne gördüklerini biliyorum ve onun o kulüpte, eşlerini özgürce aldatan erkeklerin arasında olması beni endişelendiriyor.

"Rafların tozunu almam gerekiyordu." İçinde bulunduğumuz kütüphane odasının duvarlarını dolduran yüzlerce kitaba bakıyor, bunalmış görünüyor.

"Toz karakter katar." Gülümsüyorum. "Ayrıca, Alex bana her zaman personele karşı daha otoriter olmam gerektiğini söylüyor. Oturup benimle konuşmanı talep ediyorum." İkimizi de güldüren başarısız bir ses denemesi yapıyorum.

"Düğüne sadece üç hafta kaldı, heyecanlanıyor olmalısın." Sırıttırıyor.

"Gerginim, Alex bunu büyük bir gösteri haline getirmemiz için ısrar ediyor ve insanların beni nasıl yargılayacağından korkuyorum," diye itiraf ediyorum, içimi döktüğüm için kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Alex'le böyle konuşmalar yapamıyorum, bunun nasıl bir şey olduğunu anlamıyor ve başkalarının fikirlerinin beni etkilemesine izin vermem onu kızdırıyor.

"Anlıyorum, sanırım Will konusunda şanslıyım, ha? Yargılamaya gerek yok." Rahatlamaya başladı.

"Will harika bir adam ve birbirinizi gördüğünüzde çaldığınız küçük öpücükleri görüyorum, çok tatlı." Ona dirsek atıyorum ve yanaklarının kızarmasına neden oluyorum.

"Çok sevimli olabiliyor," diye beni temin ediyor. "Ve Alex döndüğünden beri çok daha mutlu. Sanırım en iyi arkadaşını gerçekten özledi."

"Sence sen ve o hiç...?"

"Evlenmek mi?" Gülüyor, "Onu sadece altı aydır tanıyorum." Eli hemen ağzının üzerine kapandı. "Çok özür dilerim. Öyle demek istememiştim. Sen ve Dük..."

"Dur." Bir kahkaha patlattım.

"Hızlı ve çılgınca olduğunu biliyorum, herkes kendi hızında ilerliyor ve Alex beni alıp kendisiyle birlikte sürükledi, ama kendimi hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim," diye itiraf ediyorum, keşke Jamie de burada olup her şeyi tamamlayabilseydi.

"Bence çok romantik ve gelinliğini görmek için sabırsızlanıyorum. Herkes Pandora yerine o Fransız tasarımcıyı kullandığınızı öğrendiğinde tüyleriniz diken diken olacak."

"Sır tutabilir misin?" İçeri eğilmeden önce kapının kapalı olup olmadığını kontrol ediyorum.

"Fransız bir tasarımcı değil. Eskiden birlikte çalıştığım bir kızın Camden'da gelinlik dükkanı olan bir kız kardeşi var."

"Yok artık!" Gülüyor.

"Düğün bittiğinde herkese nereden aldığımı söyleyeceğim, ama o zamana kadar..." Ağzıma hayali bir fermuar çekiyorum.

"Yine de güzel olmalı, giyinip kuşanmak ve tüm o üst sınıf etkinliklere gitmek. O tiyatronun açılışında inanılmaz görünüyordun." Leah'nın yüzünde hülyalı bir ifade var.

"O performans sırasında yedi kez hasta oldum." Üç hafta önceki o geceye dönüp baktığımda gülüyorum. Ben tuvalette kusarken Alex gecenin yarısını saçımı tutarak geçirmişti. Bana ona iyilik yaptığımı ve klasik müzikten nefret ettiğini söylemişti ama koşu listesini gördüm ve bunun doğru olmadığını biliyorum.

"İyi saklamışsın," diyor bana, kalkıp işinin başına dönüyor.

"Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum." Son gelinlik provamı düğüne mümkün olduğunca yakın bir zamanda yaptırdım, her ihtimale karşı belli etmeye başladım. Düğünden sonraya kadar insanların bilmesini istemiyorum, çünkü Alex haklıydı, insanlar yargılayıcı.

"Bırak yargılasınlar çünkü üç hafta sonra düşes olacaksın," diye hatırlatıyor bana.

C8ãPT(R
T8IRTĩ

ALEX

I Nicolas Talbot'un şirin, küçük kulübesinin önünde durun ve kapının eşiğine bir tabak su koymasını izleyin. Bir tecavüzcünün bu kadar düşünceli olabileceği kimin aklına gelirdi?

Adam hala unvanına sahip olabilir ama serveti yok, hepsini kumarda kaybetti ve bana gelip hayatında hala iyi olan tek şeyi korumasına yardım etmemi istediğinde, ona yardım etmeyi kabul ettim.

Aslında Nicolas, kendi başıma bir erkek olarak öğrendiğim ilk zor dersti, bu gece onun sonuncusu olacağım neredeyse şiirsel.

Yolunda yürürken siyah deri eldivenlerimi giyiyorum ve kapıyı çaldığımda açması biraz zaman alıyor. Açtığında yüzündeki korkmuş ifade, neden burada olduğumu bildiğine dair bana güvence veriyor.

"Bugün kulübümü ziyaret ettiğini duydum." İçeri girip onu desteklediğimde onu alt ediyorum.

"Sana kim söyledi?" diye soruyor güçsüzce, ben onun yerini kaplamaya devam ederken ve onu arkasındaki kitaplığa geri dönmeye zorlarken. "Bugün tecavüz ettiğin genç kız söyledi çünkü tehditlerin onu korkutmamış. Eğer benimle dertleşmek istiyorsan Nic, doğrudan bana gelmeliydin. Ben büyük bir adamım, bunu kaldıracabilirim."

Başımı öne eğdim ve onu sinirlendiriyor.

"Hayatımı mahvettin." Bana tükürdü.

"Kendi hayatını mahvettin. Ailenin sana miras bıraktığı her şeyi kumarda kaybettin. Başka bir adamın karısını becerdin ve sonra da benden çaldın."

"Senden almadım, ödünç aldım. O parayı bana isteyerek verdin" diye hatırlatıyor.

"O parayı geri aldığımı hiç hatırlamıyorum, Nicolas." Ona kaşlarını çatarak bakıyorum. "Hatırladığım kadarıyla bana gelip küçük kızının ölmek üzere olduğunu söylemiştin. Onu kurtarabilecek tek doktorun Amerika'da olduğunu ve özel bir hastaneye gitmek için paraya ihtiyacın olduğunu söyledin." Gözlerinin yere düşmesini izliyorum. "Karının ve küçük kızının sahip olduğu her şeyi çoktan kaybetmiştin. Onu da kaybettiğini görmek istemezdim." Ona hikayenin nasıl devam ettiğini, o zamanlar nasıl hala bir kalbim ve içinde annemin şefkati olduğunu hatırlatıyorum.

"Bana yalan söylediğin için parmağını kaybettin, paramı aldın ve icra memurları sahip olduğun her şeyi almaya geldiğinde burada olmamak için Vegas'a gittin. Sana verdiğim parayı kumara ve fahişelere harcadın. Aileni kaybettin çünkü kızına neden evden kovulduklarını açıklamak için karını bırakıp sikini yalatmaya gittin."

Sözlerimi dinlerken bana dudak büküyor ve kemerime sıkıştırdığım bıçağı çıkarıp yüzünün önünde tuttuğumda gözleri açılıyor.

"Bu gece hayatını kaybedeceksin çünkü ben sana zaten ikinci bir şans verdim." Amcığın alnını kitaplığa yapıştırıyorum ve bıçağı göğüs kafesinin altından akciğerine sokuyorum. Acı içinde çığlık atıyor ve ben de sapı çevirip biraz daha yüksek sesle şarkı söylemesini sağlıyorum.

"Ona benziyordu, değil mi?" Boğuluyor ve yüzüme kan sıçırıyor. "Fahiş, senin evleneceğin kıza benziyordu, değil mi?" Bıçağı vücudundan çekip yere yığılmasına izin veriyorum, o da kıs kıs gülerek bana bakıyor. "Yakında nasıl hissettirdiğini anlayacaksın," diyor sanki bir şey biliyormuş gibi ve ben de çömelip gömleğinin önünü tutuyorum.

"Bununla ne demek istiyorsun?" Onu sarsıyorum ama bana cevap veremeyecek kadar nefes almak için mücadele ediyor.

"Nicolas." Gözlerindeki bilinç kaybolmaya başladığında onu daha sert sarsıyorum.

"Sen neden bahsediyorsun, ne biliyorsun?" Hayatı sona erdiğinde kollarımda çırpınıyor ve elimdeki bıçağı alıp vücuduna defalarca saplıyorum, uyanması ve bana ne bildiğini söylemesi için bağırıp çağırıyorum. Gözlerinin ardında uğursuz bir şey gördüm, bir şeyler biliyordu.

Ayağa kalkıyorum ve bıçağı bırakıyorum, nefesimi toplamam gerekiyor, amaçladığımdan çok daha büyük bir karmaşa yarattım ve bir plan yapmam gerekiyor. Burada yapılacak en basit şey, bunun yanlış giden bir soygun gibi görünmesini sağlamak. Patrick'in tanıdıklarını arayıp burayı baştan aşağı temizletebilirim ama şu anda artık kime güvenebileceğimden emin değilim. Kitaplıktaki birkaç kitabı çekip vücudunun etrafına yayıyorum, sonra bazı mobilyaları devirip şifonyerinin tüm çekmecelerini açıyorum. Köşedeki masaya geçip oradaki çekmeceleri de açıyorum ama sonra dikkatimi çeken bir şey görüyorum. Olivia'nın bir fotoğrafı, eskiden çalıştığı web sitesindeki fotoğrafın aynısı, sadece bu fotoğrafın çıktısı alınmış ve başka kağıtlara tutturulmuş. Hepsi onunla ilgili notlarla dolu. Eski adresi, her Çarşamba kahve içmek için arkadaşıyla buluştuğu yerin adresi. Son birkaç hafta içinde gittiğimiz etkinliklerin hepsi listelenmiş ve yaklaşmakta olan etkinlikler de listelenmiş.

Her tarafa karalanmış notlar var, hiçbiri bir yapıya sahip değil, ancak daha fazla göz gezdirdiğimde ve kahve yerinin kat planını gördüğümde, fark etmem uzun sürmedi

bir tür plana baktığımı fark ettim. Olivia'yı kaçırmak için bir plan. Tekrar gözden geçiriyorum ve bunun tek kişilik bir görev olmadığını görüyorum. Kaçırılabilceğı olası yerlerin bir listesi var ve dans stüdyosuna doğru bir çizgi çekilmiş. Arkadaşıyla buluştuğı kahve dükkânı en üstte, Camden'daki bir gelinlikçinin adı da öyle.

İlaçlar ve Olivia'nın boyutlarında bir insanı baygın tutmak için ne kadar verilmesi gerektiğine dair araştırmalar var. Midemi bulandırıyor ve araştırmaya devam edip başka kimlerin bu işe karıştığını bulmaya çalışırken ellerim titriyor. İki kelime sık sık karşıma çıkıyor. Stag ve Fox. Bunların kod adları olması gerektiğini anlıyorum ve masanın üzerindeki, elinde tüfekte ödüllü bir geyiğin yanında oturan genç Nicolas'ın fotoğrafına baktığımda, şu anda arayacağım kişinin Fox olduğunu anlıyorum.

Her yerde bir telefon arıyorum, böylece Nicolas'ın bağlantılarını inceleyebilir, mekânı parçalara ayırabilir ve soygun hikâyesini daha da inandırıcı hale getirebilirim. Hiçbir şey bulamadım, cesedinde bile. Panikliyorum, aklımı kaçırdığımı hissedebiliyorum. Geç oluyor ve o evde bensiz. Tek bildiğim, personelimden birinin bu işe karışmış olabileceğı. Nicolas kulüp üyesi değildi, bir şekilde içeri girmiş olmalı. Vücuduna bakarken, ona daha fazla soru sormadığım ve öfkemin bir kez daha düşüncelerimin önüne geçmesine izin verdiğim için kendime kızıyorum.

Şu anda Olivia'nın yanında olmalıyım. Onu kollarımda tutmalı, onun ve bebeğimizin güvende olduğunu bilmeliyim. Bulabildiğim tüm bilgileri hızlıca toplayıp Nicolas'ın cesedini çürümesi için yerde bırakıyorum ve kendimi dışarı atıyorum. Eldivenlerimi ve üzerimdeki ceketı çıkarıp botumun içine koyduktan sonra eski daireme gidiyorum, böylece duş alıp üstümü değiştirdikten sonra onun yanına gidebileceğim.

Malikâneye geri döndüğümde nişanlımın kaçırılma planını hâlâ uyanık olma ihtimaline karşı torpido gözüne koyuyorum. Dikiz aynasından kendimi kontrol ediyorum ve içeri girmeden önce sakinleşmek için birkaç dakika nefes alıyorum.

Oturma odasına girdiğimde hala uyanıktı, veranda kapıları hava almak için sonuna kadar açılmıştı ve hemen onlara doğru ilerleyip kapattım.

"Burası pişiyor Alex, açık bırakabilir miyiz?" Okuduğu kitabı bırakıp beni izliyor.

"Leah'ya sana bir vantilatör getirmesini söyleyeceğim." Ona gülümsüyorum ve perdeleri çekiyorum, dışarıda onu izleyen biri olabilir.

"Leah saatler önce çıktı. Geç oldu, çok uzun zamandır yoktun," diyor, kızgın olduğu kadar kırgın da görünüyor.

"Uğraşmam gereken çok şey vardı. Buralarda değildim, bu yüzden yetişmem gereken çok şey vardı," diye açıklıyorum ve kendime bir içki doldurmak için içecek dolabına doğru ilerliyorum. Kafamda sürekli o lanet notlar canlanıyor.

"Bu akşam ne yedin?" Bardağı ağzıma götürürken ellerimin hâlâ titrediğini hissederek ona soruyorum. Bu dünyada hiçbir şey bilinmeyenden daha korkutucu değildir ve şu anda dışarıda ona zarar vermek istediğini bildiğim bir bilinmeyen var.

"O kıyafetlerle hiç gitmedin." Bana bakıyor, gözleri yaşlarla doluyor ve bana bakışından kafasında yanlış bir fikir olduğunu anlıyorum.

"Liv," diyerek ona doğru ilerledim, bardağımı masaya bıraktım ve önünde çömeldim. "Bu gece ne olduğunu sana söyleyemem ama düşündüğün gibi olmadığına söz verebilirim."

"Bana her şeyi anlatabilirsin." Elimi tutuyor ve o gözlerle bana yalvarıyor. Hayatımın geri kalanını bu kadınla geçirmeye niyetli olduğumu ve bunu sağlamak için neler yapabileceğimi bildiğim için ona gerçeği söylemeye karar veriyorum. En azından yarısını.

"Bu gece bir adam öldürdüm," diye itiraf ediyorum, bana dehşetle bakmasını bekliyorum ama yüz ifadesi değişmiyor.

"Adamın biri kulübe geldi ve kızlardan birini istediğinden daha ileri gitmeye zorladı. Ben de onu öldürdüm." Kelimeler duygusuzca geliyor ama ondan yeterince sır saklıyorum, kim olduğumu da saklayamam.

Kanepeye uzanırken biraz dalgın görünerek başını sallıyor.

"Ben seni..."

"Ne düşündüğünü biliyorum ve bu yüzden sana gerçeği söyledim. Sana bir söz verdim ve bunu asla bozmayacağım."

Gözlerini kapatıyor ve birinden bir damla yaş süzüldüğünde onu siliyorum.

"Rahatlamış olmam kötü bir şey mi?" Onları tekrar açıyor ve bana bakıyor.

"Hayır, güzel kız, kötü değil. Kötü olan *benim*. Ve burada benim için ağlamanı hak etmiyorum."

"Benden bir şeyler saklamandan hoşlanmıyorum. Merak etmek zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum. Bana daha fazla sır vermeyeceğine söz ver." Bana öyle çaresizce bakıyor ki, başımı sallamaktan başka çarem kalmıyor.

"Söz veriyorum." Önümde boğazı kesilmiş halde yatan kardeşini düşündüğümde boğazıma bir şeyler düğümleniyor. Ama dünya etrafımda parçalanırken bile ona tutunmak zorundayım. Gitmesine izin veremeyecek kadar bencilim.

"Güzel." Sanki tüm sorunlarımız uçup gitmiş gibi gülümsüyor. "Bu gece seni özledik." Elimi tutuyor ve karnının üzerine koyuyor.

"Bunu sana o söyledi, değil mi?" Giydiği üstlüğü kaldırıp bebeğimizin büyüdüğü yeri öpmeden önce ona karşı cesur bir yüz ifadesi takınıyorum.

Onlara potansiyel olarak zarar verebilecek tüm insanları düşünmeden edemiyorum ama içinde bulunduğu tehlikeyi bilmesine izin vermeyeceğim. Hamilelik sırasında stres büyük bir risktir. Bunu hemen hemen her yerde okudum. Onların güvende olmasını sağlamak benim işim ve bu da daha sıkı önlemler alınması gerektiği anlamına geliyor.

CØAFTER
TERTY-ØØE

OLIVIA

ÜÇ HAFTA SONRA

“**I** Üç hafta oldu ve herkes hâlâ Lord Talbot'a ne olduğunu konuşuyor." Leydi Folley kanat çırpıttı.

Ben ve Alex evimizin girişinde durmuş, düğün konuklarımızı karşılıyoruz. Gözlerim kocama kayıyor, o da tabii ki vicdanı sızlamadan yaşlı kadına gülümsüyor. "Korkunç bir adamdı, insanların bu konuda neden bu kadar tepkili olduğunu anlamıyorum," diye devam ediyor, ona eşlik eden kadın onu çizgide ilerletmeye çalışırken.

"Enfes görünüyorsunuz, Majesteleri." Yaşlı kadını yolcu etmek için elinden geleni yapmadan önce bana iltifat etti.

"Tebrikler, Alex." Tüvit giymiş kısa boylu, yuvarlak bir adam Alex'in elini tutar ve kuvvetlice sıkar. "Talbot'a olanları duydun mu, zavallı ihtiyar? Bir adam kendi evinde güvende değilse bir şeyler olur. Yine de hırsızların çalacak bir şeyleri olmadığını anladıklarında hayal kırıklığına uğradıklarına bahse girerim." Başını geriye atıp kahkahalarla kükrediğinde karnı titriyor.

Herkesi kapıdan geçirmek neredeyse bir buçuk saat sürüyor ve son konuk bizi geçip çimenlikteki çadıra girdiğinde ikimiz de bitkin bir şekilde birbirimize bakıyoruz.

"Henüz bitmedi mi?" Alex soruyor.

"Büyük düğünü isteyen sendin," diye hatırlatıyorum, sonra beni hızla odanın içine sürüklüyor.

Merdivenlerin altında.

"Ve şimdi tek yapmak istediğim karımı yukarı çıkarmak, onu bu elbiseden çıkarmak ve amının tadına bakmak." Düğün organizatörünün bizi çağırdığını duymadan önce beni sertçe öpüyor.

"Sessiz kalırsan belki gider," diye fısıldıyor.

"İnan bana yapmayacak." İkimizi de açık alana sürüklüyorum ve Naomi beni görünce gülümsüyor.

"Konuklarınızın hepsi şu anda oturuyor, tören şefi on dakika içinde sizi anons edecek" dedi ve çadıra doğru geri döndü.

"On dakika, on dakika içinde sana neler yapabileceğimi biliyor musun?" Güçlü elleri kalçalarımı sarıyor ve uyluklarımdan aşağı kayıyor.

"Alex, hormonlarımdan son birkaç haftadaki durumuna bakılırsa bunu muhtemelen iki kez yapabilirsin," diye onu bilgilendirdim. "Ama bir oda dolusu insana yeni Hatherly Düşesi olarak kızarmış yanaklar ve vicdan azabıyla tanıtılmayı reddediyorum."

"Vicdanın her zaman temiz olacak, tüm kötü şeyleri kocana bırakacaksın. Benimki yıllar önce mahvoldu." Beni öpüyor ve tekrar oyuğa itiyor.

Gün beklediğimden çok daha hızlı geçti. Will odadakileri kahkahalara boğan harika bir konuşma yapıyor. Marina, Elizabeth ve kocasıyla oturduğu masadan bana can sıkıntısı bakışları fırlatıyor ama Bayan Stanley olduğum için ne kadar mutlu olsam da, odaya baktığımda kardeşimin burada olmasını dilemekten kendimi alamıyorum. Aylar oldu ve Alex hala onu bulamadı. Bu beni şaşırtmıyor. Jamie'nin gitmeden önce ne kadar korktuğunu gördüm. Keşke ona mesajımı iletebilsem ve güvende olduğunu bilse. Ona ne kadar garip gelse de, o ve Alex

Alex'in değer verdiğim hiç kimseye zarar vermeyeceğini biliyorum.

Son misafirlerimiz de ayrıldığında saat gece yarısını geçmiş oluyor ve grup ekipmanlarını toplarken Alex beni kollarımdan tutup merdivenlere doğru taşıyor. Son birkaç haftadır onda bir değişiklik gördüm, gergin ve dengesizdi. Benim ve bebek için endişelendiğini biliyorum ama bunu gerçekten çok abarttı. Bugünlerde evden çıkmama neredeyse hiç izin vermiyor ve çıkarsam da benimle gelmek ve yanında bir güvenlik ekibi getirmek konusunda ısrar ediyor. Bugün de çok gergindi, bu da büyük bir düğün yapmanın onun için neden bu kadar önemli olduğunu merak etmeme neden oluyor.

"Bugün eğlendin mi?" Beni merdivenlerden odamıza taşırken soruyorum.

"Elbette, seni resmen benim yaptım." Beni pyor.

"Sadece biraz sinirli görünüyordun."

"Seni kendime istedim, hepsi bu." Gülümsüyor ama bu beni ikna etmiyor. Onu rahatsız eden bir şey var ve bunun ne olduğunu bilmek istiyorum. Odamıza gittiğimizde beni yatağın kenarına oturtuyor ve bacaklarımın arasına diz kyor. Elbisemi yavaşça kaldırırken yüzünde yakışıklı bir gülümseme var ve dili giydiğim beyaz dantel klotun üzerinde kaydıda yatağa uzanıyorum ve bana gösterdiği ilginin tadını çıkarıyorum.

"Bunları sevdim." Vücudumda geziniyor ve parmağını dantelin içine sokuyor, onları gerginleştiriyor, sonra hassas etime karşı bir çırpıda serbest bıraktıda beni zıplatıyor.

"Beyaz giyen bir dolandırıcı gibi hissettim, artık bakire değilim ama sen geleneksel istedin." Kalçalarımı oynatıyorum ve elinin bana tekrar dokunmasını istiyorum.

"Sen benim için bir bakireydin ve önemli olan da bu. Tek bildiğin şey ben olacağım, Olivia Stanley." Tekrar ayağa kalkıyor ve beni ayağa sürüklüyor, etrafımda döndürüyor ve elbisemin arkasına saldırıyor. Arkadaki kurdelelerle uğraşarak beni çözmeye çalışıyor ve sonunda gevşediğinde, onu vücudumdan çıkarmaya zorluyor ve beni tekrar döndürerek yüzüne baktırıyor. Giydiğim beyaz iç çamaşırı takımını özellikle onun için seçmiştim ve bana hayran hayran bakarken dili yanağında yuvarlandığında doğru seçim yaptığımı anlıyorum.

Gözleri vücudumda geziniyor ve durup genişlediğinde, onu bu kadar büyüleyen ne olduğunu görmek için hızla aşağı bakıyorum.

"Gösteriyorsun." Karnıma odaklanırken hınzırca gülümsüyor.

"Hayır, yemiyorum. Üç çeşit yemek yedim ve tuttum." Kıkırdıyorum, şu anda bel ölçülerimi tartışmak istemiyorum. Bütün gün artık kocam olan bu adamın beni yukarı çıkarmasını bekledim.

"Liv, ciddiylim." Elimi tutuyor ve beni banyoya sürüklüyor, böylece aynanın önünde duruyoruz. "Hamile olduğunu öğrendiğimiz günden beri vücudunun her santimini inceliyorum, buna dair bir işaret arıyorum ve orada kesinlikle bir şey var." Beni yan çeviriyor ve göbek deliğimin hemen altında daha önce fark etmediğim, belirgin, küçük bir çıkıntı olduğu kesin.

Elimi üzerinde kaydırıyorum ve kendi kendime gülümsüyorum.

"Bu mükemmel bir düğün hediyesi." Alex de elini onun üzerine koyuyor. "Patlamış küçük karnınla çok seksi görünüyorsun." Beni öperken elini orada tutuyor, beni kaldırıp lavabo ünitesinin üzerine bırakırken dili benimkinin etrafında dans ediyor.

"Bunu dört ay sonra bir balina kadar olduğumda söyle." Başımı aynaya yaslıyorum ve dilinin boynumda nasıl süzüldüğünün tadını çıkarıyorum.

"Sabırsızlanıyorum," diye fısıldıyor ben kravatını çekiştirirken ve gömleğinin düğmelerini açmaya başlarken. Kemerini hızla açıp sikini çıkarıyor ve düğün gecemizde yavaş ve yumuşak bir şey olmayacağını kanıtlıyor. Külotumu parmaklarıyla çekip sert bir hamleyle içimi doldurduğunda bu konuda en ufak bir hayal kırıklığına uğramıyorum. Buraya kadar olan yolculuğumuzda hiçbir şey yavaş ya da yumuşak olmadı.

"Sana verdiğim güzel, küçük göbeği beğendin mi Olivia?" diye soruyor, alnı benimkine bastırırken eliyle yanağımı okşuyor.

"Evet." Başımı sallıyorum, onun için elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

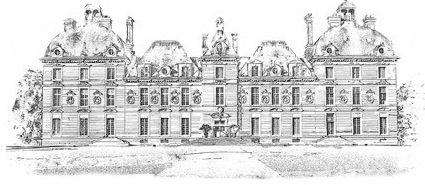
"Bu beni senin için vahşileştiriyor," diye uyarıyor ve beni derinlemesine sikerken tekrar öpüyor. "Sikimi çok iyi alıyorsunuz Bayan Stanley, her seferinde. Hâlâ bakireymişsiniz gibi yapışıyorsunuz."

Sesini duyunca tüm bedenim kavruluyor. Alex bana her zaman iltifat ediyor, kulağa hoş geliyor ve şu anda bana bakışı hoşuma gidiyor, sanki ben onun dünyasının başlangıcı ve sonuymuşum gibi.

"Karım olmanın her saniyesinden zevk alacaksın. Bundan emin olacağım," diye söz veriyor, elini vücutlarımızın arasında kaydırıyor ve klitorisimi parmaklarının arasında makaslıyor.

"Şimdi iyi bir eş ol ve kocan için gel."

CHAPTER THIRTY-TWO

ALEX

DOKUZ HAFTA SONRA

O Livia ofisime girdi ve kapıyı arkasından çarptı. Yürürken dudaklarında o şirin, küçük somurtma var. Bana doğru geliyor ve kucağıma atlıyor.

"Resmen işsizim." Artık iyice belirginleşmiş olan bebek yumrusuna bakıyor ve kollarını yumrusunun üzerinde kavuşturuyor. Aklıma gelen kelime *iyi* ama hassas ruh hallerinden birinde olduğunu görebildiğim için bundan kaçınıyorum.

"Sana bunu düşündüren ne?" Onu okşayabilmek için elimi giydiği bluzun altından yukarı kaydırıyorum. Şu anda yirmi dört haftalık ve yemin ederim her gün biraz daha büyüyor. Bunu görmek beni çok tatmin ediyor.

"Artık bunu saklayamam ve bir servet harcadığınız o kıyafetlerin yarısına sığamam. Hiçbir işveren birkaç ay içinde doğum iznine çıkacağını bildiği birini işe almaz" diye belirtiyor.

"Bu çok önemli zamanda biraz dinlensen ve rahatlasan senin için kötü mü olur?" Başımı ona doğru eğiyorum ve o da sanki benim için sallanmak istiyormuş gibi bakıyor.

"Alex, ne kadar sıkıldığımı biliyorsun, çocukları özledim. Hazırlık sınıfı için fazla iyi olduklarını düşünen huysuz gençleri bile özlüyorum. Çocuğunu doğuran, oturup örgü ören ideal eşin olmadığım için üzgünüm. I-"

"Sen benim ideal eşimsin, çocuğumu taşıyorsun." Nasıl ilerlediğini görebilmek için üstünü sonuna kadar kaldırıyorum.

Benim yüzümden tüm vücudunun değiştiği gerçeğinden etkilenmemek çok zor. Güzelce şişen sadece karnı da değil. Göğüsleri de dolmaya başladı.

"Kendimi münzevi gibi hissetmeye başladım. Harriet ile Çarşamba kahvelerimi ve Cuma günleri Elsie ile öğle yemeğinde buluşmayı özledim." Bana yine o şımarık surat ifadesini takındı.

"Buraya gelmekten hoşlanmıyorlar mı?" Kaşlarımı çatıyorum, Olivia'ya koyduğum kısıtlamaların kafa karıştırıcı ve sinir bozucu görüldüğünün tamamen farkındayım, ancak yine de arkadaşlarını görmesini sağlamak için elimden geleni yaptım.

"Buraya gelmeye bayılıyorlar ama ben manzara değişikliği için yanıp tutuşuyorum. Şu anda buradan kurtulma şansı için Elizabeth Winfield'ın berbat partilerinden birine bile katlanabilirim." Ne kadar çaresiz olduğunu kanıtlıyor.

Keşke ona karşı neden bu kadar temkinli davrandığımı söyleyebilseydim. Karım son zamanlarda onu idare etme şeklini çok kabulleniyor ve haklı. Dışarıda hala farkında olmadığım bir tehlike olabilir, ama onu burada bir mahkum gibi tutamam.

"Bu akşam seninle şu yeni İtalyan restoranına gitmeye ne dersin?" Ne kadar güvenliğe ihtiyacım olacağını şimdiden kafamda hesaplayarak öneriyorum.

"Randevu gibi mi?" Gülümsemesi gözlerine kadar yükseliyor. "Evet, randevu gibi." Ben de ona bir tane vurdum.

"Gidip giyecek bir şeyler bulsam iyi olacak." Kucağımdan atlayıp kapıya doğru koşuyor, sonra geri dönüp beni öpmek için acele ediyor.

"İtalyan fikrini *seviyor*." Aşağı bakıp karnına dokunduğunda yüzünde hâlâ o gülümseme var. "Yine hareket *ettiğini mi* hissediyorsun?" Düzeltiyorum. Son ultrasonumuzda bilmek istemediğimiz konusunda anlaşmış olabiliriz.

Bebegimizin cinsiyetini bilmiyorum ama erkek olacağından oldukça eminim. Ancak o kendine kız olduğunu söylüyor.

"Her zaman, garip ama gerçekten iyi hissettiriyor. Senin de onu hissetmen için sabırsızlanıyorum."

Çocuğumuzun hareket etme deneyimini benden önce yaşayacağı için biraz kıskanç olduğumu itiraf etmeliyim, ama eminim yakında kendini bana tanıtacak kadar güçlü olacaktır.

"Gidip güzel bir şeyin içinde debeleneceğim." Çıkıp gitmeden önce beni tekrar öpüyor ve yüzümde, dışarıda hala ona zarar vermek isteyen biri olduğu gerçeğini düşündüğümde hızla kaybolan bir sırtış bırakıyor. Son üç ayımı bunun kim olabileceği konusunda takıntı yaparak geçirdim. Bana yardım edecek kadar kime güvenebileceğimi bilmiyorum. Şu ana kadar güvendiğim tek kişi Barnaby.

Çalışanlarım deli olduğumu düşünüyor olmalı. Olivia da öyle düşünüyor olmalı. Ama herkes bana ayak uyduruyor çünkü ben Alex Stanley'im ve insanlar dediğimi yapıyor.

Levi'yi aramak için masamdan kalkıyorum, bu akşam karımı yemeğe götürebilmem için bir eylem planı bulması gerekecek.

Dışarıdaki çakılların kaydığını duyduğumda neredeyse ön kapıya varmışım ve Trent'in spor salonunda çalıştırdığı gençlerden biri kanlar içinde kapımdan içeri daldığında olduğum yerde donup kaldım.

"Bay Stan... Majesteleri." Gerçekten sarsılmış görünüyor.

"Burada ne halt ediyorsun? Bunu açıkça belirtmiştim. Bu eve asla böyle bir iş getiremezsin." Başlıyorum Onu geldiği yere geri götürüyorum. Ne haltlar döndüğünü bilmiyorum ama Olivia'nın bunu duymasına izin vermeyeceğim.

"Efendim, ben Trent. Onu spor salonunda, arka odada buldum. Göğsünde bir bıçak vardı, her yer kan içindeydi.

zemin ve..." Kendini konuşmaktan alıkoyduğunda gözlerinde yeni bir korku beliriyor.

"Ve ne?" Onu tutuyorum ve geri kalan kelimeleri ağzından almaya çalışıyorum. Eli cebine kayıyor ve telefonunu çıkarıyor, sonra bana fotoğrafı göstermek için uzattığında, duvarların üzerime kapandığını hissediyorum.

Trent'in yerde kendi kanıyla dolu bir havuzun içinde yattığını görüyorum ve yanındaki duvarda kendi kanına benzeyen kelimeler yazılı...

SIRADAKİ

Çocuğu serbest bırakıp iterek uzaklaştırıyorum ve burada neler olup bittiğini anlamaya çalışırken nefesimi tutmaya çalışıyorum. Trent öldü. *Öldü* amına koyayım. Bu adam tanıdığım en iyi dövüşçülerden birini indirdi.

"Bu da ne..." Bir ses duyuyorum ve arkamı döndüğümde Will'in şok içinde kanlar içindeki çocuğa baktığını görüyorum. Hızla hareket ederek onu yakaladım ve evin yan tarafına doğru sürükledim.

"Biri Trent'i öldürdü," diyorum elimi yüzümde gezdirerek ve midemin bulandığını hissederek.

"Trent?" Sanki bir tür şaka yapıyormuşum gibi bana gülüyor.

"Evet, Trent!" Ona fısıldayarak bağıriyorum.

"Trent'i öldürmeyi kim başardı?" Bana deliymişim gibi bakıyor.

"Bilmiyorum ama sana bir şey söylemem gerek." Will çocukluğumuzdan beri benim için bir kardeş gibiydi. Ona güvenebileceğimi biliyorum.

"Nicolas Talbot'u öldürdüğümde bir şey buldum." Sesimi alçaltıyorum.

"O yaşı piçin işini bitirenin sen olduğunu *biliyordum*." Dişlerinin arasından bana doğru konuşuyor.

"Will, biraz ciddi olur musun? Bu çok önemli. Evinde Olivia'yla ilgili ayrıntılar, planlar ve onun nasıl kaçırılabilceğine dair fikirler buldum. Onu hareketsiz tutacak ilaçlarla ilgili araştırmalar vardı."

"Ne?" Yüz ifadesi anında değişti. Olivia buraya geldiğinden beri ondan ne kadar hoşlandığını biliyorum. Bana her zaman onun benim için iyi olduğunu söylüyor.

"Alex, bunların hepsi aylar önceydi." Will başını sallıyor.

"Biliyorum ama işin içinde başka biri daha vardı. Hâlâ dışarıda olan biri. Kim olduğunu bulmaya çalışıyordum ve şimdi Trent öldü...." Ona hâlâ elimde olan telefonu gösteriyorum ki kendisi de görebilsin.

"Lanet olsun!" Görüntüyü incelerken başını sallıyor.

"Spor salonuna gitmem gerek. Sen burada Olivia'yla kal. Sen ve Barnaby güvenebileceğim tek insanlarsınız."

"Whoah." Arabama doğru ilerlemeye başladığımda Will beni geri çekti. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Orası bir suç mahalli ve yapmak isteyeceğin son şey kendini suçlu duruma düşürmek olur. Bırak bununla polis ilgilensin, çünkü kim bilir senin de dahil olduğun bir soruşturma nelere yol açabilir."

"Ben iyiyim, içeride DCS Winslow var," diye onu temin ediyorum.

"Öyle mi?" Will kuşkulu görünüyor.

"Şu anda, Alex, neye sahip olduğunu bilmiyorsun."

Haklı olmasından nefret ediyorum. Karımı koruyamamaktan nefret ediyorum çünkü başına ne geleceğini bilmiyorum.

Omzumun üzerinden, kanlar içinde kalmış ve talimatlarımı bekleyen şaşkın delikanlıya bakıyorum.

"Arabana bin ve eve git, duş al ve şunlar
Giysiler. Eğer ve Polis soru Sen, sen
Biliyorum

hiçbir şey."

"Ama cesedini buldum," diye savunuyor.

"Evet ve onları hemen aramak yerine buraya geldin. Sence bu nasıl görünüyor?" Telefonunu ona geri ittim ve evin içine geri döndüm.

"Alex, nereye gidiyorsun?" Will arkamdan sesleniyor, sesi endişeli geliyor.

"Karıma randevumuzun iptal olduğunu söylemek için!" Ben de karşılık verdim.

Onu odamızda, gardırobun kapağında asılı duran iki elbise arasında düşünürken buluyorum.

"Restoranı aradım, bize menüden bir şeyler pişirecekler ve Levi gelip alacak. Sen sadece ne istediğini seç," diyorum ona, hayal kırıklığına uğrayacağını bile bile.

Başını hızla çevirip bana bakıyor ve tam da beklediğim şeyle karşılaşıyorum.

"Ne? Hayır. Hayır. Dışarı çıkıyoruz." Bana kaşlarını çattı.

"Evet, evde yemenin daha iyi olacağını düşündüm." Sakin kalmaya çalışıyorum, kendime onun nasıl bir tehlike içinde olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını ve bunu yapamayacağını hatırlatıyorum.

"Hayır, Alex, içeride yemek istemiyorum. Buradan çıkmak istiyorum," diyor bana kararlı bir şekilde.

"Peki burada olmanın nesi bu kadar kötü?" Tüm endişelerim ve öfkem bir anda yüzeye çıktığında bağırarak karşılık veriyorum. "Tanrım, Liv. Seni mutlu etmeye çalışıyorum. İhtiyacın olan her şeye sahip olduğundan emin olmaya çalışıyorum ve seni güvende tutmaya çalışıyorum." Gözlerimi kapatıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Yapmam gereken son şey ona bağışlamak.

"Akşam yemeği, Alex, ve aylardır bu evden ilk kez çıkıyorum. Bu anlaşmayı yaptığında demiştin ki

beni esir tutmakla ilgili bir şey yok."

"Anlaşma." Ona bakıyorum ve başımı sallıyorum çünkü bir kazık alıp doğrudan kalbime saplamış da olabilirdi.

"Bunun hâlâ bir anlaşma olduğunu mu sanıyorsun?"

"Öyle hissediyorum." Elbiseleri gardıroptan söküp yere atıyor ve hışımınla odadan çıkıyor. Peşinden gidemeyecek kadar sinirliyim, bu yüzden önümdeki gardıroba bakıyorum.

Birdenbire, bu artık bir akşam yemeği ya da bana kızgın olmasıyla ilgili değil. Farkına vardığım şey, Olivia'dan istediğimi talep edebilirim, ona emirler verebilirim ve onu boşaltabilirim ama beni sevmesini sağlayamam. Parmağına yüzüğümü takıyor ve çocuğumu taşıyor çünkü tanıdığım neredeyse herkes gibi o da benden korkuyor. Yatağımızın ucuna oturuyorum ve başımı ellerimin arasına gömüp hayatımda ilk kez kendimi tamamen kontrolden çıkmış hissediyorum.

"Trent'e olanları duyduğuma üzüldüm." Birkaç saat sonra Olivia verandaya çıktı. Trent'in öldüğünü söylemek için buraya gelen dedektif gitmişti. Çok fazla sorusu yoktu, görünüşe göre sadece nezaketen beni bilgilendiriyordu çünkü cinayetin işlendiği binanın sahibiyim. Olivia yanıma oturuyor ve ben de ciğerlerimde tuttuğum dumanı ondan uzağa verebilmek için başımı ters yöne çeviriyorum.

"Biliyorsun, o kokuya hasret kaldım." Sanki benimle iyi geçinmeye çalışıyormuş gibi hafifçe gülüyor.

"İnsanlar her zaman kendileri için kötü olan şeyleri arzularlar," diyorum ona boş boş. Onun benim için ne kadar kötü olduğunu düşünüyorum. Bu duyguları yaşamayı ben istemedim. Onları hiç istemedim. O koydu

içimde, ondan önce olduğum adamı yok etti ve onun içindeki yaşamı ezip geçti.

"Alex, daha önce söylediklerim için özür dilerim." Elini benimkinin üzerine koyuyor ve elini çektiğimde ağlayacakmış gibi bana bakıyor. Bu bana hiç zevk vermiyor, hatta olmaması gereken her yerimi acıtıyor.

"Üzgün müsün?" Ona dikkatle bakıyorum. "Burada benimle olmanın tek seçeneğin olduğu için üzgün müsün?"

"Şu anda içinde bana ait bir şey olduğu için üzgün müsün?" "Hayır." Başını sertçe sallıyor. "Alex, aptal olma. Yukarıda söylediklerim incindiğim içindi. Bu gece dışarı çıkmayı gerçekten dört gözle bekliyordum ve-"

"Bu benim için bir anlaşma değil, Olivia. İstedığımı *hiç* düşünmediğim her şey bu. Ve şimdi, bu benim tek tutkum. Seni kaybetmekten ne kadar korktuğumu bilemezsin." Sert ve çiğ olmasına izin verdim çünkü bunu anlamanın tek yolu buydu.

"Beni kaybetmeyeceksin, ikimizi de kaybetmeyeceksin." Önümde ayağa kalkıyor ve elimi karnının üzerine koyacak şekilde sürüklüyor. Bu kadar çok şeyden habersizken bunu söylemenin onun için ne kadar kolay olduğunu düşünmeden edemiyorum.

"Özür dilerim." Ona bakıyorum ve sahte bir gülümseme takınıyorum. Bu sözlerde ne kadar ciddi olduğum hakkında hiçbir fikri yok. Bu geceden çok daha fazlası için özür dilerim. Onu, kafasının hedef haline geldiği bu hayata asla sürüklememeliydim.

"Kavga etmemizden nefret ediyorum." Bana gülümsüyor ve karnının yuvarlak kısmını okşadığımda, avucumun altında bir şeyin hareket ettiğini hissettiğimde ikimiz de şok içinde birbirimize bakıyoruz.

"Bu..." Yüzümdeki gülümseme genişliyor ve gerçeğe dönüşüyor.

"Sanırım öyle." Olivia kıkırdıyor, sesi delicesine mutlu geliyor. "Küçük kızın seni sevdiğini bilmeni istiyor." Elini benimkinin üzerine koyuyor.

"Bu bebek erkek doğduğunda büyük hayal kırıklığına uğrayacaksın." Elimi karnının üzerine uzatıyorum, onu hissettiğimi anlaması için sıkıca okşuyorum.

"Artık mutlu olmaya devam edebilir miyiz Alex?" Elini saçlarımın arasından kaydırıyor ve gözleriyle bana yalvarıyor. "Menüden istediğimi seçtim." Omuz silkiyor ve bana onu sürekli hayal kırıklığına uğrattığımı hatırlatıyor. İstemiyorum ama bu onun iyiliği için. Fox'un kim olduğunu öğrenip onu öldürür öldürmez, ona söz verdiğim her şeye sahip olabilir, ama o zamana kadar hiçbir risk almayacağım.

"Teşekkür ederim." Ayağa kalktım ve başının üstünü öptüm. Saçlarının kokusunu içime çekiyorum ve bizi içeri götürmeden önce ona birkaç saniye sarılıyorum.

CMAFTER
OTUZ ÜÇ

OLIVIA

I Dört haftanın ne kadar büyük bir fark yaratabildiği inanılmaz. Benim şirin, küçük şişliğim şimdi dev bir küreye dönüştü.

Nereye gidersem gideyim beni yavaşlatıyor ve ayaklarımı görmemi engelliyor. Alex bundan çok etkileniyor. Beni okşayarak ve bebeğin tekmelerini hissetmeye çalışarak saatler geçiriyor. Hatta annesinin kütüphanesinden bazı kitapları ikimize de okumaya başladı. Kızımın iyi bir zevki var, Du Maurier'i seviyor.

"Bugün için planın nedir?" Alex aynada kravatını düzeltirken soruyor. Şehirdeki bir toplantıya gitmek için evden çıkması gerekiyor ve ben şimdiden bu konuda huysuzlanmaya başladım.

"Mmmm, bir düşüneyim. Oturup kitap okuyabilirim. Uzanıp kitap okuyabilirim. Oturup televizyon izleyebilirim ya da uzanıp-"

"Anlıyorum," diye sözümü kesiyor ve yatağın üzerinden tırmanarak yanıma geliyor. "Ama çok önemli bir iş yapıyorsun." Öpmeden önce karnımı ortaya çıkarmak için örtüyü geri kaydırıyor. "Şehirdeyken şu sevdiğin kahve dükkanına uğrayıp sana şu keklerden getiririm," diye teklif ediyor.

"Beni böyle beslemeye devam edersen bu evin büyüklüğünde olacağım." Kendimi daha rahat bir pozisyona getiriyorum.

"Bir dükü büyütürken, ne kadar büyük olursa o kadar iyidir." Gitmeden önce beni dudaklarımdan öpmek için uzanıyor.

"Bugün kimseye bir bok verme," diye uyarıyor, hıncımı burayı Fort Knox gibi koruyan adamlardan çıkardığımı biliyor. Bu benim karakterime aykırı ama hamilelik hormonlarının kabin ateşiyle karışması ölümcül bir

kombinasyon.

Alex gittikten sonra iç geçiriyorum ve yerde yatan iki köpeğe bakıyorum. Eskisinin yarısı kadar bile gezdirilmiyorlar. Alex beni günde tek bir yürüyüşle sınırladı çünkü çimler düz ve beni ofisinden izleyebiliyor. Hatta adamlarından birinin benimle yürümesi konusunda ısrar ediyor ki bu da aynı derecede sinir bozucu.

Alex'in bu kadar ilgili ve tedbirli olmasına bayılıyorum ama bu beni gerçekten yoruyor. Tekrar ormanda yürümek istiyorum. Çocukların çalılardan kuşları yakalamasını ve ağaçların arasında koşmasını izlemek istiyorum, Alex olmadan evde tıkılıp kalmak hiç eğlenceli olmayacak.

"Kim ormanda yürümek ister?" Kendimi yataktan dışarı atarken asi olmaya karar vererek onlara soruyorum. Alex aşırı tedbirli davranıyor ve ben bir günü daha evde oturarak geçirmeyi reddediyorum. Onun kurallarını çiğnediğim için ne ceza alırsam alayım kabul edeceğim. Merdivenlerden inmeden önce üzerime bir çift tayt ve Alex'in kazaklarından birini geçiriyorum.

"Günaydın, Bayan Stanley." Bugün benim nöbetimde olan muhafız beni başıyla selamlıyor.

"Günaydın. Alex'in ofisine doğru ilerlerken ona tatlı bir şekilde gülümsüyorum. "Doğum uzmanımla çok özel bir görüşme yapmam gerekiyor." Elimle karnımı okşayarak yalan söylüyorum. "Rahatsız edilmek istemiyorum." Zor ama otoriter konuşmak için elimden geleni yapıyorum.

"Elbette hanımefendi, istediğiniz kadar zaman ayırın." Yanından geçerken Vinci'nin başını okşuyor ve ofise girdiğimde kapıyı kapatıp hızla işe koyuluyorum. Alex'in babasının cenazesinin olduğu gün bana getirdiği sahte kitaplığın önünde duruyorum ve tetikleyici olacağını umarak kitapları çıkarmaya başlıyorum. Sonunda Moby Dick'in çok eski bir kopyasının arkasında, bastığımda çalışan küçük bir düğme buluyorum.

"Haydi," diye fısıldıyorum köpeklere, kendimi ve karnımı boşluktan geçirip gizli bölmeye sokmayı başarak

Koridor. Vinci ve Pico'yu ikna etmek biraz zaman alıyor ama bir sonraki kapıya gelene kadar gizli geçitte beni takip ediyorlar. Açmak için alttaki kolu tekmeliyorum ve dolaba tırmanmak benim için son yaptığımdan çok daha zor oluyor. Yine de başarıyorum ve etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için personel koridoruna hızlıca bir göz attıktan sonra bagaj odasına doğru ilerliyorum. Yürüyüş botlarımı giydiğimde köpekler heyecanlanmaya başlıyor ve lavabonun üzerindeki küçük pencereden dışarının temiz olup olmadığını kontrol ederken onları sessiz tutmaya çalışıyorum.

"Haydi çocuklar, işte şansımız." Kapıyı açıyorum ve vücudumun izin verdiği kadar hızlı hareket ediyorum, çakılları geçiyorum, çimenlere çıkıyorum ve sonra ormana giden patikaya giriyorum.

"Başardık." Ağaçların altına geldiğimizde rahat bir nefes alıyorum ve başımı arkaya eğerek temiz havayı uzun uzun içime çekiyorum.

"Gerçekten ihtiyacın olan şey bu." Köpekler işlerini yapıp ağaçların arasından geçerken karnımla konuşuyorum. Pico her zamanki gibi yakınımda duruyor, ikisi de hamile kaldığımdan beri daha da korumacı oldular ve son birkaç aydır Alex'e karşı bir tolerans bile geliştirmiş görünüyorlar.

Sırtım ağrımaya ve nefesim kesilmeye başlayınca dinlenmek için duruyorum. Son zamanlarda egzersiz yapmadığım belli olmaya başlamıştı ve tahta kütüklerden birine yaslanıp sesler duyduğumda Will'in kulübesine ne kadar yaklaştığımı fark ettim. "Çaylak hatası." Beni görürse Alex'e rapor edeceğini bildiğimden başımı sallıyorum. Sesler giderek yükseliyor ve seslerden birinin bir kadına ait olduğunu fark ettiğimde, merakım daha da artıyor ve sesin geldiği yere doğru ilerliyorum.

Biraz daha yaklaş.

Kulübeyi şimdi görebiliyorum ve dışarıda park etmiş olan parlak, pembe araba karanlığa karşı göze çarpıyor.

Arka plan. Neler olduğunu anlayabilmek için bir çalının arkasına çömelmeyi başarıyorum.

"Bundan hoşlanıyormuşum gibi davranıyorsun, hoşlanmıyorum!" Will, benim yaşlarımda görünen ve kırsal kesimden çok podyuma çıkmaya hazırmış gibi giyinen kıza bağırıyor.

"Öyle mi sanıyorsun?" Kadın ona karşılık veriyor. "Bu çok zor Will ve her şeyi tek başıma yapıyormuşum gibi hissediyorum."

"Hey, buraya gel." Onu çabucak yakalıyor ve kollarıyla sarıyor, tıpkı Alex'in ben öfke nöbetlerinden birini geçirdiğimde bana yaptığı gibi.

"Özür dilerim ve sonsuza kadar böyle olmayacak, söz veriyorum." Çenesini başının üstüne koyuyor ve onu yatıştırıyor. Will'i yanlış tanıdığımı fark edecek kadar çok şey gördüm. Onun nazik ve sadık bir tip olduğunu sanıyordum. Leah'yı kendisine delicesine aşık etmiş ve ona türlü vaatlerde bulunuyor. Onun bir yan parçası olduğunu öğrenirse yıkılır. Yanımdaki çocuklarla birlikte ormandan geri dönüyorum ve eve yaklaştıkça Will'e olan kızgınlığım daha da artıyor.

Şimdi, korkunç bir durumdayım. Son birkaç aydır Leah ile yakınlaştık. Zamanını bir pislikle harcamaması için ona bundan bahsedeyim mi? Yoksa onların işine burnumu sokmamalı mıyım? Will, Alex'in arkadaşı ve Alex'in bu konuda onun tarafını tutması düşüncesi bile beni çıldırtıyor. Üstümdeki ağaçtan uçan bir güvercin beni ılgılık atacak kadar ürkütüyor ve gözlerimi kapatıp nefes almak için duruyorum.

Alex burada tek başıma olduğumu bilse yeterince kızardı, burada tek başıma olduğumu ve kendi kendime çalıştığımı düşünmek onu çileden çıkarırdı. İleriye doğru yürümeden önce kendimi sakinleştirmek için elimden geleni yapıyorum.

Patikaya ulaştığımda çocukların eve doğru tırıs gitmesine izin veriyorum. Artık eskisi kadar hızlı değilim.

Ama Alex'in bana sürekli hatırlattığı gibi, değerli bir yük taşıyorum.

Sonunda bagaj odasına ulaştığımda botlarımı tekmeliyorum ve köpekleri arkamdan çağırmadan önce kendimi dolap kapısından içeri atmayı başarıyorum. Maceramı kısa kestiğimden beri uzun süredir yoktum, Alex'in muhafızının beni kontrol etmeyi düşüneneğinden bile şüpheliyim. Duvarların arasında ilerlerken Alex'in kitaplığı bu taraftan nasıl açtığını hatırlamaya çalışıyorum. Oraya vardığımda herhangi bir düğme ya da kol yok gibi görünüyor, köpekler bana temkinli bir şekilde bakıyor ve aniden klostrofobik hissetmeye başlıyorum. Hava boğucu görünüyor ve kaba kuvvetin işe yarayacağına karar veriyorum. Avuçlarımı duvara dayayarak kaymaya başladığını hissedene kadar sertçe itiyorum.

"İşte." Omzumun üzerinden köpeklere bakıyorum, sağ salim döndüğümüze seviniyorum ama boşluktan geçip Alex'in ofisine girdiğimde hemen sert bakışlarla karşılaşıyorum.

"Peki sen *ne* yaptığını sanıyorsun?" Kocam karşımda dik ve otoriter bir şekilde duruyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve yüzündeki etkilenmemiş ifade bana başımın gerçekten belada olduğunu söylüyor.

"Ben... Köpeklerle saklambaç oynuyordum." Boynumun arkasını kaşırken sıcaklığın ensemden yukarı çıktığını hissediyorum.

"Saklambaç, ha?" Bana yaklaşıyor, elini kaldırıp saçıma takılan bir diken dalını çözmeye çalışıyor.

"O yoldan gerçekten çok uzağa gittik." Gözlerimi pencereden dışarı çevirip gülümsüyorum, ondan yayılan öfkenin bir kısmını dışarı atmaya çalışıyorum.

"Olivia, ne olmuş olabileceğini biliyor musun-"

"Evet, Alex, biliyorum. Ayağım takılıp düşebilirdim, üzerime bir ağaç devrilebilirdi. Vahşı bir gergedan üzerime saldırabilir ve beni ezip yere düşürebilirdi. Eminim kafanda her türlü senaryoyu düşünmüşsündür. Ama ben burada çıldırıyorum!" Tavana bakıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Yabani gergedan aşırıya kaçtı ama domuzlar için potansiyel var." Son derece ciddi davranıyor, bu da ne kadar nevroitik olduğunu kanıtlıyor.

"Sana evden yalnız çıkmamanı söylemiştim." Şimdi dişlerinin arasından konuşuyor, yakasının hemen üstündeki damar patlayacakmış gibi görünüyor.

"Mülk arazisindeydim ve gayet iyiyim. Bebeğimi tehlikeye atacak bir şey yapmayacağım, değil mi?"

"Bebeğimiz," diye düzeltiyor beni, bakışlarını derinleştirerek.

"Bebeğimiz. Her halükarda ona zarar verecek bir şey yapmam. Ormanda yürüyüşe çıktım ve yalnız bile değildim. Köpeklerim vardı." Onlara bakıyorum ve Pico'nun ona saldırmaya nasıl hazır görüldüğünü fark ediyorum.

"Şu anda ne kadar kızgın olduğumu biliyor musun?" Çenesi sıkıştı.

"İyi bir tahminim var." Güçlü duruyorum, yürüyüşe çıktığım için kendimi kötü hissetmeyi reddediyorum. Alex gevşemeyi öğrenmeli.

Kapıyı açıyor, başıyla köpeklerin gitmesini işaret ediyor ve hiçbir hareket etmeyince gülmek için kendimi zor tutuyorum.

"Olivia." Uyarı dolu bakışı amımın titremesine neden oluyor. "Neden kalamıyorlar?" Kaşlarımı kaldırıyorum, merak ediyorum ne planladığını.

"Çünkü sana yapacağım şey için o kaçınılmaz olarak beni ısıracak." Pico'ya kaşlarını çatıyor ve farklı bir macera potansiyeli gördüğümde ikisini de hızla kapı dışarı ediyorum.

Alex arkalarından kapıyı kapatıyor ve hemen beni geriye doğru yürütmeye başlıyor; kığım masasına çarptığında başımı kaldırıp

kapüşonlu gözleri ve endişeyle gülmesi.

"Endişelerimi eğlenceli mi buluyorsun?" Dudaklarımı yalayıp bana sert davrandığını hayal ettiğimde gözlerini kısarak benimkilere diyor. Alex hamile olduğumu öğrendiğinden beri bana çok nazık davranıyor.

"Hiç de değil, sadece biraz hafifleyebilirsin diye düşünüyorum." Parmaklarını kalçalarımın etrafında sıktağında parmaklarındaki gerginliğı hissediyorum.

"Biraz rahatla," diye tekrarlıyor sözlerimi, parmaklarını amımı örten kumaşın üzerinde gezdirmeye başlarken alnını kırıştırıyor. Ona gülümsüyorum çünkü eğer onun ceza anlayışı buysa, yeniden suç işlemem gerekecek.

"Hadi seni bunlardan kurtaralım." Parmaklarını kemerimin içine sokuyor ve onları bacaklarımdan çıkarıyor. Ellerini kalçamdan yukarı kaydırarak tenimin her tarafını okşuyor, parmak uçlarının ihtiyacım olan yerlere yaklaştığından ama tam olarak dokunmadığından emin oluyor.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum, kalçalarımı gıcırdatmaya başlıyorum.

"Hiçbir şey." Omuz silkiyor, amım hızlanmaya ve parmağının içine girmesi için acı çekmeye başlıyor.

"Alex." Gözlerimi kapatıp parmağıyla klitorisimi okşadığını hayal ettiğimde adı dilimden yuvarlanıyor.

"Evet, Olivia?" Sesi çok kibar geliyor, neredeyse yabancıymışız gibi ve bundan nefret ediyorum.

"Lütfen dokun bana." Acı çekmemden zevk alacağını bilerek teslim oluyorum ve rica ediyorum.

"Sana dokunuyorum." Tartışmak için gözlerimi açtağında kemerini çözdüğünü ve yumruğunu sikine doladığını fark ediyorum. Avucunun içinde okşarken çok büyük görünüyor ve kalın, parlayan başına bakarken içimdeki ağrının daha da ağırlaştığını hissediyorum.

"Benimle alay etme." Beni bu acıdan kurtarmasını arzulayarak masanın kenarına daha da yaklaşıyorum. Bu oyun artık eğlenceli değil. Her bir parçam karıncalanıyor ve onu içimde hissedememenin boşluğu acıya dönüşüyor.

"Bunu mu istiyorsun?" Kendine bakıyor ve başımın otomatik olarak onun için sallanmasından nefret ediyorum.

"Evet, bunu istiyorsun." Aletini elinde sıkıca tutarak kalçamın iç kısmında gezdiriyor ve cildimde prekumundan kaygan bir iz bırakıyor.

"Acımaya başladı mı, güzel kız?" diye soruyor, ucu girişime sadece milimetre uzaklıktayken. Sorusuna cevap vermiyorum, sadece bana acımasını bekliyorum.

"Tamamen ıslandın ve benim için hazır mısın?"

"Neden bana dokunup öğrenmiyorsun?" Zeki olmaya çalışıyorum ve davetimi kabul edip sikinin ucunu yavaşça merkezime doğru kaydırduğında nefesimi tutup bunun verdiği hazzın tadını çıkarıyorum.

"Çok ıslak ve muhtaç, tam istediğim gibi." Aletini tekrar eline alıyor, benden uzaklaştırıyor ve avucunun içinde yavaşça okşuyor. Büyüyen karnımı ortaya çıkarmak için giydiğim üst kısmı göğüslerime kadar itmesini izliyorum.

"Çok büyümüşsün, güzel kız." Aletini gerilmiş tenime dayamadan ve nasıl görüldüğüne hayran kalmadan önce gururla okşuyor. Sonra eliyle çıkıntının üzerinde bir kavis çizerek sikini yavaşça aralarından kaydırmaya başlıyor. Aşağı bakıp izliyorum ve aynı hareketi içimde yaptığını hayal etmek meme uçlarımda sertleşmesine ve amımın daha da ıslanmasına neden oluyor.

"Alex, buna ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum, dudakları ağzımı okşarken kalçalarımı yuvarlıyorum, yakınımında duruyor ama dokunmuyor.

"Neye ihtiyacınız var?"

"Ona içimde ihtiyacım var." Acıyı dindirmek için kalçalarımı sıkmaya çalışıyorum ama onun vücudu bacaklarımı birbirinden ayıran bir bariyer.

"Sadece iyi kızlar istediklerini alırlar Olivia ve sen çok kötü davrandın." Aleti karnıma doğru inmeye devam ediyor ve burnu çenem boyunca kaydığında içimde biriken tüm hayal kırıklığı patlamaya hazır hissediyor.

"Şu anda ne kadar güzel görüldüğünü görmelisin," diye fısıldıyor. "O kadar çaresiz ve muhtaçsın ki, bahse girerim benim için boşalmanı sağlamak için sana sadece parmağımla dokunmam yeterli olacak."

Heyecanla başımı sallıyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum çünkü ona bakmak bunu hiç kolaylaştırmıyor.

"Çok özür dilerim." Dişlerimi sıkıp ona duymak istediğini bildiğim şeyi söylüyorum ama bu bana hiçbir şey kazandırmıyor. "Alex, üzgün olduğumu söyledim." Gözlerimi tekrar açıp ona bakıyorum.

"Bir daha bana karşı gelmeyecek kadar üzgün müsün?" Aleti amıma doğru alçalıyor ve giriş yerimde duruyor.

"Yapmayacağım. Söz veriyorum." Masasını kavriyorum, kalın ucunun açıklığıma dokunduğunu hissettiğimde bir sonraki hamlesini bekliyorum.

"Kahretsin Olivia, benim için zonkluyorsun, bunu hissedebiliyorum." Beni daha fazla bekletiyor. "Amin sikimi ıslatıyor ve ben daha içine bile girmedim."

"Söz veriyorum Alex, lütfen," diye yalvarıyorum ve birazcık içime girdiğinde dudağımı ısırp tırnaklarımı tahtaya geçiriyorum.

Birden içimden çekiliyor ve çıkardığım hayal kırıklığı sesi acınası.

"Alex," çaresizce ona bakıyorum ve sonra iki parmağının içime kadar kaydığını hissedince rahatlayarak inliyorum.

"Tanrım, Liv," diye fısıldıyor, parmaklarıyla beni sert ve hızlı bir şekilde beceriyor ve beni serbest bırakmaya yaklaşıyor.

"Evet, Alex. Yapacağım..." Sözümü bitiremeden elini çekti ve tüm vücudumun güm güm attığını hissettim.

kalbimin ritmine göre.

"Hayır." Ona başımı sallıyorum ve o da cevap vermeden önce nefes alışım sakinleşene kadar bekliyor.

"Alex, çok yaklaştım," diye fısıldıyorum bana tekrar dokunmaya başladığında, bu sefer klitorisimin etrafında yumuşakça dolaşan bir başparmakla.

"Öyle olduğunu biliyorum." Beni tekrar eşiğe getirirken özür dilemiyor, başparmağı içimdeki havai fişekleri patlatmak için doğru zevki uyguluyor. Bu sefer ona ne kadar yakın olduğumu söylemiyorum ama ona karşı itmeye başladığımda kendimi ele veriyorum.

"Ah, ah, ah." Elini tekrar benden çekti ve yemin ederim ona bir tokat atabilirdim.

"Alex, dur, lütfen! Bir daha yapmayacağıma söz verdim." Ona yalvarıyorum, elini tutup tekrar bana doğru çekmeye zorluyorum. "*Lütfen*." İçimdeki acı dayanılmaz hale geldi. "Beni becermene ihtiyacım var." İhmalinin verdiği histen nefret ediyorum, artık oyun oynamak istemiyorum.

Ve sikini tamamen içime yerleştirip, çıkardığı inilti göğsümün titremesine neden olurken beni derin bir hamleyle doldurduğunda rahatlayarak haykırıyorum.

"Sakın geleyim deme," diye uyarıyor beni, omzumdan tutup aramıza bakarak. "Ben söyleyene kadar olmaz." Bana hâlâ çok kızgın bakıyor ve ben başımı sallarken, meydan okumasını imkânsız kılan uzun, derin itişlerle beni becermeye başlıyor.

"İyi olmak mı istiyorsun? Sakın gelme," diye dişlerinin arasından konuşuyor, içime daha sert ve daha hızlı dalıyor ve beni baskı altında terletiyor. "Alex, tutamıyorum." Zevkimin ulaşılamaz bir seviyeye çıktığını hissederek başımı sallıyorum.

"Evet, yapabilirsin," diye hırlıyor. "Benim için tutacaksın çünkü yine iyi bir kız olmak istiyorsun." Yavaşça nefes veriyorum, içimdeki baskı dayanamayacağım kadar artarken, kendimi uçurumun kenarına gitmekten alıkoymaya çalışıyorum. Ağlıyorum, gerçek gözyaşları,

nefesime odaklanıyorum ve bir ömür gibi gelen bir süreden sonra o kelimeyi duyuyorum.

"Şimdi." Bunu söylediğinde gözlerimi açıyorum ve başını sallayıp beni daha sıkı kavradığında her şeyin gitmesine izin veriyorum. Serbest kalmak daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Tüm enerjimi emen ve bedenimi yüksekte bırakan beden dışı bir deneyim gibi. Başım dönüyor ve Alex yüzümü kavrayıp beni öpücüklerle boğmadan önce kendime gelmeme izin veriyor.

"Çok iyiydin," diyor bana, saçlarımı okşarken beni bağımlısı yaptığı o rahatlıkla göğsümü dolduruyor. Beni masasından çekip titreyen bacaklarımın üzerinde yere yatırıyor ve kollarımı başımın üzerine uzatıyor.

"Bunu bana bir daha *asla* yapma. Beni korkuttun," diye itiraf ediyor, tüm öfkesi kaybolmuş ve aniden savunmasız görünüyor.

" Söz veriyorum," diye onu tekrar temin ediyorum, sikiinin içime geri kaydığını hissettiğimde nefes nefese kalıyorum ve bu sefer istediğim zaman boşalmama izin veriyor.

Bebeğin kıpırdanmaya başladığını hissediyorum ve Alex'in elini tutuyorum, böylece o da hissedebiliyor.

"Gördün mü, temiz hava bize iyi geldi." Eline bakıp altından gelen dalgalanmayı hissettiğinde vücudundaki tüm gerginliğin yumuşadığını hissediyorum.

"O güçlü." Kendi kendine gülümsüyor. "Öyle," diye düzeltiyorum onu.

"Bu evde kalma olayını zor bulduğunu biliyorum ama-"

"Aman Tanrım!" Sözünü kesiyorum, yürüyüşüm sırasında gördüklerimi hatırlayınca hızla ellerimi kaldırıyorum.

"Arkadaşın da pisliğin teki."

"Şimdi de götün teki mi oldum?" diye soruyor ama yüzünde o ukala sırıtış olduğu için artık kızgın olmadığını anlıyorum.

"Evet, hem de zorba biri. Ama Will daha kötü."

"Sen neden bahsediyorsun?" Kaşlarını çatı.

"Yani onun Leah ile birlikte olması gerekiyordu ve ben... sağlıklı egzersizimi yaparken..." Alex'in çenesinin nasıl gerildiğini fark ediyorum. "...Onu kulübesinde başka bir kızla gördüm."

Alex, "Onunla birlikte olması, onunla yattığı anlamına gelmez," diyerek beni öpebilmek için tekrar kucağına çekmeye çalışıyor.

"Tartışıyorlardı ve sesleri oldukça hararetli geliyordu." "Will kimseyle tartışmaz." Alex gülüyor.

"Kesinlikle, bu kızla ilgili bir şey onu gerçekten heyecanlandırdı ve... Kız onun tipi bile değildi, tam olarak h e r zaman alay ettiği tüm o ilkel ve düzgün baba kızlarına benziyordu."

"Bekle, şimdi bana Will'in zengin bir kızla yattığını mı söylemeye çalışıyorsun? Hayır." İnanmayı reddederek başını sallıyor.

"Alex, onu kendi gözlerimle gördüm. Mükemmel, sarışın, küt kesilmiş saçları ve Vogue'un kapağından fırlamış gibi giyinmiş haliyle. "

Alex doğruluyor ve daha odaklanmış görünüyor. "Sarışın, küt saçlı mı?" diye kontrol eder. "Evet."

"Emin misin?" Şimdi gerçekten ciddi görünüyor.

"Elbette, eminim. Elimden geldiğince her ayrıntıyı inceledim. Leah onun ona davrandığından daha iyisini hak ediyor."

Alex yerden kalkıyor ve giyinmeye başlıyor.

"Sorun nedir?" Aceleciliği ve yine kızgın görünmesi beni panikletti. Beni görmezden geliyor, gömleğini pantolonunun içine sokuyor ve sonra kemerini bağlıyor.

"Alex, neler oluyor?" Ona bağıyorum.

Yerden kalkmama yardım etmek için bana elini uzatıyor ve ayağa kalktığımda yüzümü iki elinin arasına alıp beni kendisine odaklanmaya zorluyor.

"Oturma odasına git ve olduğun yerde kal. Evden çıkma," dedi bana kararlı bir şekilde.

"Alex, bana bunun ne olduğunu söyle." Onu neyin ürküttüğünü bilmiyorum ama o kızla bir ilgisi var ve bu hiç hoşuma gitmedi.

"Sadece dediğimi yap. Lütfen." O kadar çaresiz görünüyor ki kendimi başımı sallarken buluyorum ve kapıdan hızla çıkarken köpekler içeri girip burunlarıyla beni dürttüklerinde içimdeki hastalıklı hissi görmezden gelmeye çalışıyorum.

CMAFTER
TMDT¥-FOØD

ALEX

“S ir, olanlar için üzgünüm-" Levi'yi boğazından tutup duvara çarpıyorum.

"Gözünü ondan *ayırma* demiştim sana." O kadar sıkı sıkıyorum ki boğulmaya başlıyor.

"Üzgünüm-"

"Kendine sakla, şimdi ofisten çıkıyor. Sen ona göz kulak ol." Onu bırakmadan önce parmağım la yüzünü işaret ediyorum ve hışım la evden çıkıp Will'in kulübesine doğru gidiyorum. Aklımdan türlü türlü düşünceler geçiyor ve Beatrice'in tüm bunların bir parçası olduğunu daha önce düşünmediğime inanamıyorum. Gerçekten onun hikâyesine inandım ve babamızın parası üzerinde hak iddia etmekle ilgilenmediğine mi inandım?

Kız kardeşim olduğunu öğrendikten sonra onunla buluştum ve ona harçlık ödemeye devam etmeyi kabul ettim, ancak onda bir şeylerin ters gittiğini hissediyordum. Benden bir şeyler sakladığı hissine kapılmıştım. Nicolas'ın planının bir parçası olabilirdi ve Will'in de bu işin içinde olduğu düşüncesi damarlarımdaki kanı öfkeyle ısıtıyordu.

Kulübesine varıyorum ve kızın arabasını kamyonunun yanına park etmiş görünce kapıyı çalmadan içeri dalıyorum.

Will su ısıtıcısından iki bardağa su dolduruyor ama onu sertçe itip şömineye çarptırdığımda haşlanmasını umursamıyorum.

"Alex!" Beatrice mutfak masasından kalkıp bana doğru atılıyor, omuzlarımdan tutup beni geri çekmeye çalışıyor.

"Sen misin? Fox sen misin?" Damarlarımda kan yerine adrenalin pompalanırken en iyi arkadaşıma soruyorum.

"Ne? Hayır!" Will beni itmeye çalışıyor ve bana deliymişim gibi bakıyor.

"O zaman bu da ne?" Onu bırakıyorum ve omzumun üzerinden Beatrice'e bakıyorum. Artık kendinden emin gibi görünmüyor, endişeli ve çok suçlu görünüyor.

"Sen misin? Onu becermenin planına yardım etmesi için ikna edeceğini mi sandın?"

"Alex, ne dediğini bilmiyorsun," diye araya giriyor Will.

"Ne yapmama yardım edeceksin?" Beatrice şaşkın görünüyor

"Sen Fox musun?" Onun alanına giriyorum ama o dimdik duruyor, bana bakıyor ve korku göstermeyi reddediyor.

"Ben senin kız kardeşinim," diye hatırlatıyor bana.

"Alex, ondan uzak dur ve otur. Bize çay yapacağım. Hepimizin konuşmaya ihtiyacı var." Will omuzlarımdan tutup beni aşağı indirdi.

"Bu düşündüğün gibi değil," diye fısıldıyor.

"Beni tanıyan biri olmalı. Ve Olivia'yı incitmeye çalışan kişi sen olmasan bile, son baktığımda en iyi arkadaşlar birbirlerinin kız kardeşleriyle yatmazlar," diye hatırlatıyorum ona soğuk bir şekilde. Kızı çok az tanıyor olabilirim ama bu onun açısından kötü bir davranış.

"Alex, Bea ve ben yatmıyoruz. Güven bana." Bunu düşününce vücudunun nasıl sertleştiğini fark ediyorum.

"Peki, bu nedir o zaman?" Aralarına bakıyorum, cevap bekliyorum. Kadın omuzlarını silktiğinde, adam başını eğiyor ve gözlerini kapatıyor.

"Bilmeni istemedim. *Asla*," diyor sonunda kafasını kaldırdığında.

"Bunu benim üzerime yıkma." Beatrice parmağıyla onu işaret eder.

"Ortaya çıkması gereken *sendin*," diye suçluyor onu, parmaklarını saçlarında gezdirerek.

"Beş parasız kalacaktım Will. Hiçbir şeyim olmayacaktı."

"Durun!" Çekişmelerinden bir şey çıkmayınca ikisine de bağırdım.

bana herhangi bir cevap verir.

"Beatrice benim de kız kardeşim." Will suçlu bir ifadeyle elini yüzünde gezdiriyor.

"Ne? Hayır. Olamaz. Sen olmadıkça-"

"Aklından geçen buysa ben babanın oğlu değilim," diyerek beni durdurdu.

"O zaman ben olamam..."

"Kardeşlik testini yaptın ve sonuçlar doğru çıktı, biz kardeşiz." Beatrice yaklaşıyor ve elimi tutuyor. "Aynı anneyi paylaşıyoruz ve Will ile ben aynı babayı paylaşıyoruz." Söylediklerini duyunca büyük bir adım geri atıyorum, sonra bunun ne anlama geldiğini düşünürken kafamda birkaç kez gözden geçiriyorum.

"Hayır, bu olamaz. Annem ve baban..." En iyi arkadaşıma dönüp bakıyorum. O da onaylamak için başını salladı.

"Çocukken bile biliyordum. Onları bir keresinde yakalamıştım." Masaya otururken başını öne eğiyor ve ben de buraya gelirken hissettiğim tüm öfkenin bedenimden akıp gittiğini hissederek bir sandalyeye çöküyorum.

"Yıllarca birlikte oldular. Babam onu gerçekten seviyordu. Ona her zaman küçük hediyeler hazırlar ve bulsun diye ormanın etrafına bırakırdı. Bana bir gün hep birlikte kaçacağımızı ve seninle kardeş olacağımızı söyledi."

"Bana hiç söylemedin," diye fısıldamayı başarıyorum, bunu kendim için nasıl görmediğimi anlamaya çalışıyorum.

"Yapamadım, annen sürekli babama Theodore'u terk edeceğine dair söz veriyordu ama hiç terk etmedi. Babanın ona yaptıklarını görmesi gerekiyordu ve annen buna izin vermiyordu.

Bu konuda bir şey yap." Onu ne kadar kötü dövdüğünü hatırlayınca ellerimi masanın üzerinde birbirine kenetliyorum. Her zaman başka seçeneği olmadığını düşünmüşümdür. Jack iyi bir adamdı ve başka bir adamın sevdiği kadına zarar vermesine seyirci kalmayı hayal edebileceğim türden biri değildi.

"Peki, ne oldu?" Daha fazla cevap için Will'e bakıyorum.

"Ben oldum." Beatrice araya girmek için zamanını seçti. "Teyzem Reena bana annemin hamile kaldığını ve babanın benim ondan olmadığını bildiğini söyledi."

"Babam bebeği doğurması için ona yalvardı, sadece biraz para biriktirmesi ve hepimizin gidebilmesi için bir iş bulması gerekiyordu. Yıllar önce ona büyükannesinin antika yüzüğünü vermişti. Sahip olduğu tek değerli şeydi. Yine de satmasına izin vermedi. Ondan ayrıldıktan sonra sahip olabileceği tek güzel şeyin o yüzük olacağını söylemişti. Hayat zor olacaktı ama ona aşıktı ve biz bir aile olacaktık." En iyi arkadaşıma bakıyorum ve bunu nasıl kendine sakladığını merak ediyorum. "Bana bir çanta hazırlamamı ve her an gitmeye hazır olmamı söyledi, o çanta aylarca yatağımın altında durdu. Sonra bir gün bana geldi ve ağabey olacağımı söyledi." Will, Beatrice'e bakıyor ve sevgiyle gülümsüyor. Orada bir aşinalık, birbirlerini bir süredir tanıdıklarını gösteren bir bağ var.

"Ama onunla birlikte gitmedi. He...."

"Geçirdiği felç yüzünden derede boğularak öldü." Will onunkini sallar ve acı acı güler. "Şimdi buna inanıyor musun?"

"Bir dakika, babamın onu bulup öldürdüğünü mü söylüyorsun?" Kontrol ettim. Jack'in cesedini buldukları gün ormandaydım. Hayatımın en kötü anlarından biriydi.

"Bence karısının başka bir adamın çocuğuna hamile olması ve o adamın ölmesi bir tesadüf." Will omuz silkiyor ve başımın çarpmaya başladığını hissettiğimde elimi alnıma götürüyorum

"Ama sen..." Kız kardeşime bakıyorum ve birden anlıyorum. Annemle aynı burun ve gözlere sahip. "Annem hamile olsaydı hatırlardım." Bunların hiçbirini bir araya getiremiyorum.

"Babamın cenazesinden birkaç gün sonra buradan ayrıldı. Reena, Theodore'un onları öğrendiğinden şüphelendiğini ve sıranın kendisine gelmesinden korktuğunu, ayrıca kendini göstermeye başladığını söyledi."

"Gittiği günü hatırlıyorum." İçimdeki küçük çocuk o acıyı ve üzüntüyü yeniden hissediyor. "Babam beni almasına izin vermedi ve çok kötü dayak yedi. Ona gitmesini söyledim. Ona cesur olabileceğimi söyledim... Ama o kendini öldürdü. Üç hafta sonra."

Bundan emin olabilirim çünkü bunu yapmasına neden olan şeyin ona söylediğim bir şey olup olmadığını merak ederek beynimi yordum. Gitmesini ve beni terk etmesini istediğimi mi düşündü, çünkü ben istemedim? Tekrar incinmesinden çok korkuyordum. Kalması için ona yalvarmak istiyordum ama bunu yaparsa hayatının asla değişmeyeceğini biliyordum.

Will ve Beatrice'in zaman çizelgesinin uyuşmadığını anladığımda, "Buradan ayrıldığında neredeyse göstermekten daha fazlası olması gerekirdi," diyorum. İşte o zaman aralarındaki bakış alışverişini tekrar fark ediyorum ve daha fazlası olduğunu hissediyorum.

Will bana, "Annen sana söylediği gibi İrlanda'ya gitmedi, babamın kız kardeşi Reena Teyze'nin yanına gitti," dedi. "Beni de onunla gitmem için ikna etmeye çalıştı ama o kadınla hiç tanışmamıştım ve burada seninle kalmak istedim. Bunu yaptığım için Bayan Draper'a teşekkür etmeliyim."

Barnaby'nin karısını hatırlayınca ona gülümsüyorum. Eskiden aşçımızdı ve Barnaby'yle babam kalmasına izin verirse Will'den sorumlu olacakları konusunda anlaştıklarını hatırlıyorum.

"Beş ay sonra beni doğurduğunda onlarla yaşıyormuş." Beatrice cüzdanından bir resim çıkarıp bana gösteriyor. Annemi parlak renkli bir kanepede oturmuş, yüzünde kocaman bir sırıtişla kucağında bir bebek tutarken görüyorum.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Gittikten üç hafta sonra kendini öldürdü. Bunu biliyorum çünkü onu tekrar görmek için gün sayıyordum." Bu her neyse, uydurma bir hikâye.

"Annen kendini öldürmedi, Alex." Şimdi bana dokunan Will, bana yalan söylerken sanki bir tür sakatmışım gibi elini omzumda gezdiriyor.

"Sence onu da babam mı öldürttü?" Güldüm, artık neye inanacağımı bilemediğim için ayağa kalktım ve gitmeye karar verdim.

"Hayır, anneni babanın öldürmediğini *biliyorum*." Will sandalyesini geri çeker ve ayağa kalkar.

"Bunu biliyorum, çünkü o ölmedi." Bu sözler üzerine arkamı dönüp tekrar ona baktım.

"Bu bir yalan. Hem de çok zalimce." Parmağımla onu işaret ediyorum ama yüzündeki suçlu ifade bana öyle olmadığını söylüyor.

"İşte bu yüzden onu öğrenmeni istemedim." Will kız kardeşimize bir bakış fırlatır.

"Üzgünüm Alex, ama o senin düşündüğün gibi bir kadın değildi. Ben üç yaşındayken beni babamın kız kardeşiyle terk etti. Onun işi bu," diyerek Beatrice beni yatıştırmaya çalışıyor.

"Yani, yaşıyor mu?" Gözyaşlarım gözlerimin arkasına süzülürken bunun içime işlemesine izin verdim.

"Teyzem bana senden ve Will'den bahsettiğinde on iki yaşındaydım ve on altı yaşına geldiğimde ikinizle tanışmak için buraya geldim.

İşte o zaman baban bana para ödemeye başladı."

"Bunu benden saklaman için sana para mı ödüyordu?" Her şey mantıklı ve tam ona göre.

"Annemin hala hayatta olduğunu bilmeni istemedi," diye iç geçiriyor.

"Yani yalan söyledi ve tüm bu yıllar boyunca ölmüş gibi davranmasını sağladı." Birdenbire tüm bunlardan biraz umutlandım. Annem yaşıyor, onu tekrar görebilirim. Ona büyükanne olacağını söyleyebilir ve nefret ettiği adama hiç benzemediğimi kendi gözleriyle görmesini sağlayabilirim.

"Hayır Alex, annen onun öldüğünü *düşünmeni* istedi." Kız kardeşim yavaşça bana doğru geliyor ve sanki kaçmamı bekliyormuş gibi elini koluma koyuyor.

"Teyzem bana sen ve Will'den bahsederken, Lorna onların evine ilk geldiğinde neler olduğunu anlattı. Lorna onlara eski hayatının bittiğini ve geleceğine odaklanması gerektiğini söylemiş. Babanı aramış ve ondan da öyle görünmesi için yardım istemiş. Sadece sana değil, herkese."

Duyduklarıma inanamıyorum. Annem böyle bir acı çekmemi asla istemezdi.

"André ile tanıştığında üç yaşındaydım, Fransa'dan ziyarete gelen bir emlak müteahhidiydi. Küçük kızından daha önemli olduğuna karar vermeden önce onu bir haftadır tanıyordu." Beatrice hüzünle gülümsüyor. "Beni onlara bıraktı, hiç adres vermedi. Teyzem onu bulmuş ve Lorna ona anne olmak için uygun olmadığını söylemiş. Sana anlatılan hikâyenin aynısını bana da anlatmasını söyledi." Gözlerinde yaşlar gördüğümde kolum otomatik olarak omuzlarına dolanmak için uzanıyor.

"İkimiz de seni incitmek istemiyoruz Alex," diye söz veriyor bana. "Ve sana sadece para için gelmedim. Tıpkı on altı yaşımdayken yaptığım gibi seninle tanışmak istedim, ama Will

bu konuda inatçı olmak." Ona bakıyor.

"Birbirinizle ne zamandır iletişim halindesiniz?" Onlara sordum. Hâlâ Will'le aynı kız kardeşi paylaştığımızı inanmakta zorlanıyorum.

"Buraya geldiğim günden beri. Baban bu sırrı senden saklamam için bana iyi para verdi, Will'den hiç bahsetmedi." Zekice bir gülümsemeye bana bakıyor.

"Eve dönüp Liv'i kontrol etmem gerek." Birden öğrendiğim her şeyin altında ezildiğimi hissettim. Her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacım var. Will bunu benden asla saklamamalıydı.

"Karıyla senin bebek sahibi olacağınızı duydum ve artık sırrımız kalmadığına göre, havalı bir teyze olmama izin vereceğini umuyorum."

Ona gülümsemeyi başarıyorum ama bunu beş dakikadır bildiğimi unutuyor.

"Her şeyi sindirdiğinde biraz daha konuşuruz." Will nasıl hissettiğimi anlamış olmalı çünkü bir adım öne çıkıp sırtımı sıvazlıyor.

"Annemi ne kadar çok sevdiğini biliyordum Alex. Buna tutunmanı istedim," diye itiraf ediyor, pişman görünüyor ve tek yapabildiğim başımı sallayıp kapıya doğru dönmek oluyor. Buradan çıkmalı ve tüm bunları bir şekilde karıma açıklamalıyım.

"Yani bana bir kız kardeşin olduğunu mu söylüyorsun?" Olivia bana bakıyor, kızgın olmaktan çok şok olmuş gibi görünüyor.

"Evet, buraya geldiği gün sana ondan bahsetmem gerektiğini biliyorum ama hala bunun iyi bir fikir olduğuna seni ikna etmeye çalışıyordum."

"Babamın kabul etmeyi reddettiği bir kız kardeşi işin içine katmanın işleri karmaşıklıştıracağını düşündüm."

"Bekle, kafam karıştı. Buraya geldiğini ve babanın kızı olduğunu söylediğini söyledin ama aslında annenin mi?"

"Evet, paraya ihtiyacı vardı ve Will ona annemin ölmediğini öğrenmeyeceğime dair söz verdirdi. Sanırım kardeşlik testini geçebileceğini biliyordu, bu yüzden bana babamdan olduğunu söyledi. Dolambaçlı olduğu kadar zekice de."

"Peki ya şu Samuel denen adam, onun bundan haberi var mıydı? Ona ödeme yapmaya devam etmeni sağlamaya çalışan oydu."

Karım çok haklı bir noktaya değindi ama bu şu anda endişelerimin en küçüğü. O hala tehlikede.

"Bir kadının bir çocuğa bunu nasıl yapabildiğini anlamıyorum." Olivia önümde volta atıyor, karnının üzerinde küçük daireler çiziyor, ben kendime bir içki koyarken o da anlattığım her şeyin içine işlemesini bekliyor.

"O düşündüğüm kişi değil." Parmaklarım elimdeki kristal bardağın etrafında sıkılaşıyor ve onu duvara fırlatma isteğimle savaştığım zorunda kalıyorum.

"Belli ki Will'in babasına olanlar yüzünden kalbi kırılmış." Önümde durdu ve kendini kucağıma bıraktı.

"Bu bir mazeret değil Liv, beni burada aşık olamayacağını bildiği bir adamla bıraktı." Viskiye bardağımda döndürdükten sonra geri deviriyorum. "Gerçek şu ki, o kalpsiz, iğrenç bir kaltaktı ve üzgünüm Liv, çünkü içimde gerçekten iyi bir şeyler olduğuna inanıyordum." Ayağa kalkabilmek için onu kucağımdan indiriyorum. Birden her şey çok fazla gelmeye başladı. Tüm hayatım bir yalanmış gibi geliyor, onunla ilgili tüm anılarım lekelenmiş gibi hissediyorum.

Ön kapıya yöneldiğimde Olivia arkamdan "Alex," diye sesleniyor. "Alex, bekle!" Seslenmeye devam ediyor ama ben durmuyorum. "Tanrı yardımcın olsun, bebeğini taşıırken beni peşinden koşturursan..." Sözleri karşısında durup arkamı döndüm ve ona koridorda paytak adımlarla ilerleyip önümde durması için zaman tanıdım.

"Bana neden bahsettiğini söyle." Üzgün, acınası gözlerle bana bakıyor.

"Onun iyi olduğunu sanıyordum. Kendimi onun yarısı olduğum için kötü olamayacağıma ikna etmişim ama meğer o da babam kadar bencil ve kindarmış." Sesim çok zayıf çıkıyor ve bunu ben de hissediyorum. "Şimdi ne umudum var?" Omuz silkiyorum, benimle bir hayat kurmaya ikna ettiğim kadına bakıyorum. Her şey bir aldatmaca gibi geliyor.

"Hayır, sen ikisi gibi değilsin, sen sensin." Uzaklaşmaya başladığımı hissettiğinde kolumdan çekiştiriyor. "Tatlı ve düşünceli olabiliyorsun, bizimle nasıl ilgilendiğine baksana." Gülümsüyor.

"Ben aynı zamanda bir katilim ve seni içinden çıkamayacağın bir duruma sokarak istediğini elde eden bir adamım," diye hatırlatıyorum ona. Bazen Olivia'nın hayatındaki değişikliklere o kadar kapıldığını düşünüyorum ki bunu gözden geçiriyor.

"Umurumda değil. Beni buraya neyin getirdiği umurumda değil ve senin inatçı kıçının beni burada tutmak ve dış dünyaya kapatmak istemesi de umurumda değil. Seninleyken mutluyum. Benimleyken olduğun kişiyi seviyorum. *Benim* Alex'imın dünyanın geri kalanının Alex'inden farklı olmasını seviyorum ve senin de o kadar kötü olmadığını *biliyorum*. Buna olan inancını şimdi kaybedemezsin." Elimi tutup karnının üzerine koyuyor ve bana neden kaybetmemem gerektiğini hatırlatıyor.

"Biliyor musun, giderken bana bir ay içinde ziyaret edeceğine ve beni sahile götüreceğine söz vermişti." Elime ve karnının sert çıkıntısına nasıl dayandığına bakıyorum. Henüz çocuğumuzla tanışmadım bile ve şimdiden onu hayal kırıklığına uğratmaktan endişeleniyorum. "Daha önce hiç sahile gitmemiştim. Babam tatillerde hep çok meşgul olurdu ve annemle birlikteyken beni tek başına götürmesine asla izin vermezdi. Okyanusu görmek için sabırsızlanıyordum ve onu o kadar çok özlüyordum ki günleri sayıyordum." Onu tekrar göreceğim için ne kadar heyecanlı olduğumu hatırlayınca kendi kendime gülümsüyorum. "İntihar ettiğini öğrendiğimde çok sinirlendim. Kendi kendime 'Neden böyle bir söz verdi' diye düşünüp durdum. 'Neden sadece bir hafta bekleyip benimle o son anıyı yaşayamadı?' Gözlerimin yeniden dolmaya başladığını hissediyorum ve hızla kendimi toparlıyorum.

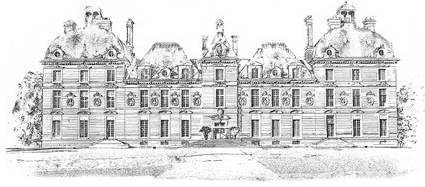
"Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Onun ve babamın varlığını unutmak ve bize odaklanmak istiyorum." Bir elimi yumruğunun yanından geçirirken diğer elimi yüzünü okşamak için yukarı kaldırıyorum.

"Sana Beatrice'ten bahsetmediğim için özür dilerim, bence onu gerçekten seveceksin." Bulmak için çok derine inmem gerekse bile, benden çıkan tüm iyilikleri hak eden bu kadın için bir gülümseme yaratıyorum.

"Artık sır yok." Bana bakıyor ve kardeşini düşündüğümde midem düğümleniyor.

"Artık sır yok," diye söz veriyorum, çünkü bazen bir yalan gerçekten çok daha az acı vericidir.

**CHAPTER
THIRTY-FIVE**

OLIVIA

İKİ HAFTA SONRA

“**I** Yakında bunlardan birine sahip olacağıma inanamıyorum." Oturma odamızda yerde yatan bebek Millie'ye gülümsüyorum ve bacaklarını tekmeliyor.

"Şimdi ne kadar zamanın kaldı?" Harriet sürekli genişleyen karnıma bakıyor. Birkaç gün önce bir sürü hamile kıyafeti sipariş ettim çünkü artık hiçbir şey üzerime olmuyor ve artık bir daha kot pantolon giyebileceğimi sanmıyorum.

"On hafta." Tüm o karışık duyguların yeniden canlanmasına izin vererek gülümsüyorum. Benim ve Alex'in bebeğinin neye benzediğini görmek için çok heyecanlıyım, onu kollarıma almak için yanıp tutuşuyorum ama aynı zamanda doğum sancısı çekme düşüncesi beni korkutuyor.

"Gerçekten dürüst ol. Acıdı mı?" Nefes aldım ve cevabına hazırlandım. YouTube'da bazı videolar izlemeye başladım ama birkaç dakika sonra vazgeçtim.

"Epidural yaptırdığım için neredeyse hiçbir şey hissetmedim. Sanırım herkes için farklı. Yine de ne kadar korktuğumu hatırlayabiliyorum." Bana bilmiş bir gülümseme veriyor. "Sana söyleyebileceğim tek şey, buna değdiği." Ona baktığında küçük kızına duyduğu hayranlığı görüyorum.

"Çocuk odasını hazırladınız mı? Bahse girerim bebek Stanley'nin odası tüm evimizden daha büyüktür." Oturma odasının tavanına bakıyor.

"Hayır, bebeğin bir süre bizimle uyumasına karar verdik. Kız mı erkek mi olduğunu henüz bilmiyoruz, bu yüzden dekoru düşünmeden önce onun gelmesini bekleyeceğiz."

"O mu? Bilmediğini söylediğini sanıyordum."

"Biliyorum, Alex inkar ediyor. O kendini bir erkek çocukla, ben ise kendimi küçük bir kızla görüyorum." Millie'nin karnını gıdıklıyorum ve kıkırdamasını sağlıyorum.

"Olivia, ben buradayken. Sana gerçekten bir şey söylemem gerekiyor." Harriet'in gülümsemesi kayboldu ve konuşma birden ciddileşti. Bugün buraya gelmesi için ısrar etmesinin garip olduğunu düşündüm. Her zaman Çarşamba günleri buluşurduk ve telefonda bugün gelmeyi teklif ettiğinde sesi çok iddialı çıkmıştı.

"Sorun nedir?" Kendimi yerde daha rahat bir pozisyona getiriyorum.

"Lewis." İç çekiyor. "Rachel dün gece senin için endişelendiği için beni aradı."

"Benim için mi?" Bununla bir ilgim olmasına şaşırdım. Alex'in benden özür dilemesini sağladığı günden beri Lewis'i görmedim.

"Provalardan sonra gözlüğünü unuttuğunu ve evinin önünden geçerken gözlüğü ona vermeyi düşündüğünü söyledi. Bunu yaptığında bir şey fark etmiş." Harriet küçük kızını kucağına alır ve omzuna kaldırır.

"Ne fark etti?" Şimdi ilgimi çekti. "Belki önemli bir şey değil, ama iş hakkında söylediklerinden sonra parti, sadece doğru oturmuyor." Harriet endişeli

görünüyor. "Ne gördü?" Endişelenmeye başladığımı

tekrarlıyorum. "Orada oldu a resim içinde ve

salon . ve iki . sen

Birlikte çekilen bu fotoğrafı, küçüklerinizin geçen Noel'de yönettiği Fındıkkıran gösterisinde çekilen fotoğraf olarak tanıdı."

"Ve bu neden garip?" Ona gülüyorum, belli ki annelik onu paranoyak yapmış.

"Çünkü fotoğraf kırpılmış, çocuklar kesilmiş ve sadece ikinizin o l d u ğ u b i r fotoğrafmış gibi gösterilmiş." "Bu çok garip." Ne olduğunu anlamaya çalışırken göğsümde bir

huzursuzluk

Bunu neden yapmış olabileceğine dair bir neden bul.

"Hepsi bu değil." Derin bir nefes daha alır.

"Beni arayıp nasıl olduğunu soruyor. Eskiden haftada bir kez arardı, tanıştıktan sonra uygun bir şekilde. Yaptığı şey için üzgün olduğunu ve senin için endişelendiğini söylüyordu. Ama şimdi, her gün. Sana kafayı takmış Olivia," diye uyarıyor beni.

"Sessiz ol," diye fısıldıyorum, Alex'in muhafızının onu duymadığından emin olmak için. Kocamın neler yapabileceği hakkında hiçbir fikri yok, buraya geldiğinde gördüğü tek şey Hatherly Dükü, unvanını aldıktan sonra durulmuş bir playboy. Onun başka bir yönü olduğunu bilmiyor. Lewis hakkında bunu öğrenmesi riskini göze alamam, bu sefer kesin onu öldürür.

"Korkmadın mı? Çünkü ben korkuyorum." Harriet fısıldar. "Tabii ki korkuyorum, ama hadi ama, bu Lewis,

"Garip ve yalancı ama zararsız biri."

"Olivia, annesiyle birlikte yaşıyor, o fotoğrafı her gün salonunda görecek. Bu normal mi?"

"Bu sadece bir fotoğraf." Belki de hepimiz buna aşırı tepki veriyoruzdur.

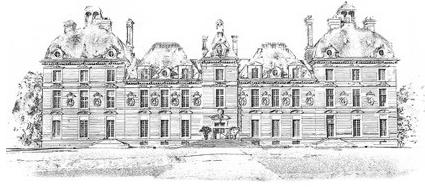
"İkiniz birlikteymişsiniz gibi koridorlarında sergileniyor, bunu Noel'de söylediği yalana ve aldığım telefonlara ekleyin..."

"Tamam, bu garip," diye itiraf ediyorum, artık bunu düşünmek istemiyorum. "Ama burada güvendeyim, Alex'in 24 saat güvenliği var ve Lewis'in bana zarar vermesinin hiçbir yolu yok. Numarasını engelle. Onunla bir daha konuşma. Ama Alex bunu bilmemeli, şu anda olmaz, annesini öğreneli daha birkaç hafta oldu ve bu onu çılgına çevirir," diye hatırlatıyorum.

"Bunu anlıyorum ve onun için zor olmalı ama sen benim arkadaşısın ve seni önemsiyorum. Lewis zararsız görünebilir ama asla çok dikkatli olamazsın."

"Bugünlerde tek yapabildiğim dikkatli olmak." Omzumun üzerinden ön kapıda duran gardiyana bakıyorum ve bunun onu ikna etmeye yeteceğini umuyorum.

**CHAPTER
THIRTY-SIX**

ALEX

İKİ HAFTA SONRA

“S O, bu Fox denen kişinin kim olduğu hakkında hâlâ bir fikrin yok mu?” Marina bana sanki yetersizmişim gibi bakıyor.

Nicolas'ın kulübesinde bulduğum tüm eşyaları incelemeyi bitirdim. Ona haftalar önce neler olduğunu anlatmıştım ama henüz kimseyle paylaşmadım. Takıntı haline getirdim. Mantıklı bir beyne sahip, ne zaman bu konuyu düşünse çarpıntı geçirmeyen birinin neyi kaçırdığımı anlamasına ihtiyacım var.

"Öyle olsaydı burada seninle konuşuyor olmazdım. Ve Fox da artık bir sorun olmazdı," diye onu temin ediyorum. Olivia'nın bebeğimizi doğurmasına sadece sekiz hafta kaldı. Bu ikimiz için de mutlu bir zaman olmalı. Gerginliğimi anlamaya başladı ve bu onun için iyi değil.

"Her kimse, belli ki Nicolas'la bağlantısı olan biri. Telefon kayıtlarını kontrol ettiniz mi?"

"Hepsi temiz." Bana uzattığı viskiyi alıyorum, üçüncü viskim olduğunu umursamadan. Will'i arayıp beni almasını isteyeceğim. Ekibimin Olivia'nın olduğu evde kalmasını tercih ederim.

"İtiraf etmeliyim ki Alex, yeteneğini kaybediyorsun, Nicolas'ı öldürmeden önce ondan tüm bu bilgileri işkenceyle alabilirdin." Tekrar yerine oturur.

"Bunu onu öldürmeden önce bulmuş olsaydım, bulurdum." Başımı salladım.

"Dur bakalım, Talbot'u öldürme sebebinin bu olmadığını mı söylüyorsun?" Bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Hayır, onu öldürdüm çünkü kızlarımızdan birine tecavüz etti. Bunu zaten biliyordun."

"Karıınıza benzeyen bir kız." Hiçbir şeyi kaçırmadığını kanıtlıyor.

"Hiçbir zaman öfkemi kontrol eden biri olmadım, bunu biliyorsun. Başka bir şey daha var." İçkimi alıp geri deviriyorum.

"Devam et." Başının ağrıyacağını hissetmiş gibi şakağına masaj yapıyor.

"Sanırım bunu kim yaptıysa Olivia'nın kardeşini de o öldürdü," diye itiraf ediyorum ona. Cesedini bulduğumuzdan beri bu konu üzerinde kafa yoruyorum ve birbiriyle bağlantılı olamayacak kadar tesadüfi.

"Tabii bir de ölü bir ağabeyimiz var." Marina gözlüklerini çıkarıyor ve burnunun üstünü çimdikliyor.

"Evet, o sırada göremedim ama ilk mesaj buydu. Bu her kimse, Olivia'nın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor ve bunu mahvetmek istiyor."

"Zavallı kız, kardeşini çok severdi. Ondan sevgiyle bahsederdi. Yıkılmış olmalı."

"Bilmiyor," diye itiraf ediyorum, bunun onu kızdıracağını zaten biliyorum.

"*Ona söylemedin mi?*" Sanki bir canavarmışım gibi masanın üzerinden bana bakıyor.

"Hayır Marina, ona söylemedim çünkü benimle birlikte olmasının tek nedeni o ölü, küçük hırsız. Onunla bir anlaşma yaptım, onun hayatına karşılık onun hayatı."

Marina sandalyesine geri yaslanır ve gözlerini kapatır. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum."

"Kulağa çılgınca *gelmiyor* Alex, *gerçekten çılgınca*." Başını iki y a n a sallıyor ve şişenin tamamını alıp bana uzatıyor.

"Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyorum ama ofisime gelip hayatı için yalvardığı andan itibaren ona sahip olmam gerektiğini biliyordum."

"Bunu kesinlikle yaptın," diye belirtiyor, etkilenmiş görünmekten çok uzak.

"Eğer ona öldüğünü söylersem, benim yapmadığıma asla inanmaz. Bunu her kim yaptıysa onun öldüğünü bilmesini istedi. Onu dairesinde öldürdüler ve bulması için orada bıraktılar."

Marina başını sallar ve önündeki plana tekrar bakar.

"Bunu her kim yaptıysa seni tanıyor, kafana girmek ve onunla uğraşmak istiyorlar ve bana öyle geliyor ki sen de onlara izin veriyorsun."

"Nasıl yapamam? Değer verdiğim tek şeyi elimden almakla tehdit ediyorlar. O da bunun için acı çekiyor. Onu çıldırtıyorum çünkü evden çıkmasına izin vermiyorum. Uyumuyorum, güvende ve sakin hissetmeye ihtiyacı var ve ben şu anda bunların hiçbirisi değilim. Bu kişinin kim olduğunu bulmalı ve onu öldürmeliyim."

"Şüphelendiğin biri olmalı." Hepsini bana geri verdi.

"Trent'i bıçakladılar, o güçlü bir adam ve hızlı. Burada herhangi biriyle uğraşmıyoruz. Ona bıçak çekip de hikayesini anlatacak kadar yaşayan birini tanımıyorum." Onu ve nasıl öldüğünü düşünmek canımı acıtıyor ve bunun benim hatam olduğunu bilmek endişemi daha da artırıyor.

"Bütün bunları al ve polise git. Şu DCS Winslow neredeyse senin göt deliğinde yaşıyor. Onunla ilgili elinizde ne varsa bana söylemelisiniz." Gözlerini bana dikti.

"Ben böyle çalışmıyorum, bu kişinin hapse atılmasını değil, ölmesini istiyorum." Bunu düşünürken bile ateşimin yükseldiğini hissediyorum. Yemin ederim bu kişiyi yaptıkları için cehenneme göndereceğim.

"Peki Olivia şimdi nerede, neden onunla birlikte değilsin?" Marina kafası karışmış bir şekilde bana soruyor.

"Çünkü Leah onun için bir bebek partisi düzenledi, birkaç arkadaşı gelecek ve ben olmadan bir günü hak ettiğini düşündüm."

"Neden kendini insanlar için bir yük olarak görüyorsun, Alex Stanley?" Marina'nın yüzü alışılmadık şekilde yumuşar.

"Buna gerçekten cevap vermemi istiyor musun?" Ona dönüp bakıyorum.

"Bu anne ve baba saçmalığına o kadar takılmışsın ki, ikisine de benzemediğin gerçeğini gözden kaçırıyorsun. Annen seni terk etmiş ve bir daha arkasına bakmamış olabilir ama sen öyle biri değilsin, hiçbir şeyden vazgeçmedin. Kimsenin sana bir şeyi başaramayacağını söylemesine asla izin vermedin ve tecrübelerime dayanarak konuşabilirim çünkü ben de o kişiydim ve tıpkı diğerlerinin yaptığı gibi sen de beni haksız çıkardın. Kendinden şüphe etmeyi bırak Alex, kendini önemsiz iki kişiyle kıyaslamayı bırak."

Ayağa kalkar ve masasının etrafında döner.

"Nereye gidiyorsun?" Ani enerji patlaması karşısında şaşırılmış bir halde ona bakıyorum.

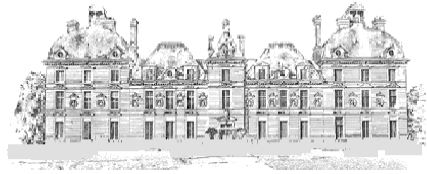
"Ben biraz iş yapacağım. Dört saattir buradasın, parti işi bitecek, eve, karının yanına gitmelisin."

İçkimi yutmadan öncesöylediklerine kulak kabartıyorum ve o dışarı çıkarken ceketimin cebinden tarama fotoğrafını çıkarıp geçen hafta yaptırdığımız 3 boyutlu görüntüye bakıyorum. Olivia hâlâ bir kızımız olacağı konusunda kararlı ama ben onun bana bir erkek çocuk taşıdığından eminim. Marina'nın iyimserliğinin yeterli olmadığını fark ettiğimde resme hüznle gülümsüyorum. Olivia bu işe girdiğimizde bana beni asla sevmeyeceğini söylemişti. Kötü günlerimde bana tahammül edebiliyor ve belki iyi günlerimde benden hoşlanıyor bile olabilir. Vücuduna yaptırabileceğim şeylerden hoşlanıyor ve biliyorum ki

Ama onun beni sevebileceğine inanırsam kendimi kandırmış olurum. Kimse bir canavarı sevemez.

Eve gitmek yerine şişeyi masadan aldım ve kapağını açarak kendime bir tane daha doldurdum.

CHAPTER
THIRTY-SEVEN

OLIVIA

I Aramam doğrudan telesekretere gidince telefonumu kanepeye fırlatıyorum ve başımı kaldırıp saate bakarken endişelenmeye başlıyorum.

Saat. Neredeyse gece yarısı oldu ve Alex hâlâ evde değil. Aramadı ya da mesaj atmadı ki bu onun yapacağı bir şey değil. Genelde, iyi olup olmadığımı kontrol etmek için en az iki saatte bir mesaj atar.

Leah'nın benim için düzenlediği parti saatler önce bitti ve şimdi ona bir şey oldu diye endişelenmeden edemiyorum.

Alex her türlü şeyle uğraşüyor ve eminim ki kendini yenilmez sanıyor. En iyi arkadaşlarınızdan birinin öldürülmesinin durup düşünmenizi sağlayacağını düşünürsünüz ama hayır, kocam öyle düşünmüyor.

Ön kapı çarparak açıldığında ve Alex, etkilenmiş görünmeyen Marina'nın yardımıyla tökezleyerek içeri girdiğinde ayağa kalkmaya çalışıyorum.

"İyi akşamlar, Olivia." Bana dostça olduğunu öğrendiğim o sıkı gülümsemelerinden birini veriyor.

"Ona aldırma, partiye davet edilmediği için çok kızgın." Alex bana doğru yaklaştı ve yüzümü tuttu.

"Vay be." I çek uzakta ne zaman ve alkol üzerinde onun Nefesim gözlerimi yaşıyor.

"Birkaç kadeh içtim," diyor bana, ayaklarının üzerinde tökezleyerek ve odaklanmaya çalışarak.

"Anlayabiliyorum." Marina'ya bakıyorum ve bana bakarak sırtıtmasına karşılık veriyorum.

"Bebek yağmuru nasıldı?" diye soruyor, merdivenin alt basamağına yığılıp kravatını çıkarırken.

"Harikaydı."

"Peki Bea hakkında ne düşünüyorsun? Hoş biri, değil mi?" Ayakkabılarını tekmeleyerek yere bırakıyor ve ayağa kalkmaya çalışıyor.

"O çok tatlı," diye onu temin ediyorum ve merdivenlerden çıkmasına yardım etmek için yanına gidiyorum.

"Onu yakaladım hanımefendi." Patrick yerinden bir adım öne çıkar ve onu ayağa kaldırmayı başarır.

"Üzgünüm, kulübe senin yolundan çekilmek için geldi ve birkaç kadeh fazla içti. Ofiste tabii ki," diyor Marina, sanki kafamdaki düşünceleri okuyabiliyormuş gibi.

Patrick'in ona yardım etmeye çalışmasını izlerken hüznü bir gülümsemeyle, "İyi vakit geçirmesine sevindim, son zamanlarda çok gergindi," diye itiraf ediyorum.

"Açıkladı ve deniyor," diye beni temin ederken Patrick onu merdivenlerden çıkarmak için iki adım atıyor, sonra üç adım geri çekiliyor.

"Leah seni partiye davet etmediği için üzgünüm. Sana göre bir şey olmadığını düşünmüş olmalı."

"Öyle değil," diyor bana. "Alkolsüz bir partiden daha kötü bir şey düşünemiyorum." Kendine bir sigara yakıyor ve Alex artık evde sigara içilmesine izin vermese de onu durdurmuyorum. Çok korkutucu biri.

"Ona karşı sabırlı ol Olivia," diye bana tavsiyede bulunuyor ve gözlerindeki yumuşaklıktan onu ne kadar derinden önemseydiğini görebiliyorum.

"Elimden geldiğince sabırlı olacağım, söz veriyorum."

"Biliyorum yapacaksın." Elimi tutuyor ve kapıdan çıkmadan önce sıkıyor.

Bacaklarımın arasında yumuşak ve sıcak bir şeyin okşandığını hissettiğimde uyanıyorum ve karnımın yükselişinden yukarı bakıp Alex'in başının kalçalarımın arasına gömüldüğünü gördüğümde kendi kendime gülümsüyorum.

"Bu güzel bir uyanış." Elimi kalın, kahverengi saçlarının arasından geçiriyorum ve dili klitorisimin etrafında dolanırken sırtımı kamburlaştırıyorum. Gözlerini bana diyor ve buraya ilk geldiğimden beri ne kadar değiştiklerini fark ediyorum. Artık onlarda kötülük yok, sadece acele etmediği ve bu zevkin tamamen benim için olduğunu bilmemi sağladığı için hayranlık var. Elleri kalçalarımın karnıma kayıyor, dilinin nazik turları beni her tarafına dökülmeye yaklaştırırken onu sıkıca tutuyor. Bebek avuçlarına doğru tekmeler atıyor ve sanki dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi yumuşak ve yavaş bir şekilde beni tatmin etmeye devam ederken gözlerinde bir gülümseme görüyorum.

Doruk noktamın tehdit edici olduğunu hissediyorum, ona tutunmaya çalıştıkça daha da güçleniyor.

"Tadın benim için çok güzel." Alex burnunun ucunu amımın dudaklarında gezdiriyor ve dili klitorisimde biten uzun bir vuruşla onu takip ettiğinde, bırakıyorum. Vücudum sarsılırken Alex beni elleriyle daha da sıkı tutuyor. Dilini daha sert ve daha hızlı oynatarak aldığım zevkin son anına kadar devam etmesini sağlıyor.

"Dün gece bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim." Vücuduma tırmanıyor ve beni öpüyor.

"Sen iyiydin. Sadece sana ulaşamayınca endişelendim," diye itiraf ediyorum, kendimi muhtaç hissederek. Geçtiğimiz sekiz ay boyunca tüm zamanımızı birlikte geçirdik, onunla tanıştığımnda nasıl biri olduğunu düşündüğümde bu bana çılgınca geliyor.

"Bu kadar çok içmemeliydim, ya bir şey olsaydı?" Kendini hayal kırıklığına uğrattığını söyleyebilirim ve bunu istemiyorum.

"Bebek partisinde ne olmasını bekliyordun ki?" Kıkırdıyorum. "İyi bir gece geçirdik, sen de öyle. Buna ihtiyacın vardı." Elimi saçlarında gezdiriyorum, yeni uyandığında saçlarının bu kadar dağınık görünmesi hoşuma gidiyor.

"Buna fazla alışma. Öngörülebilir bir süre için senin yanından ayrılmayacağım." Kalkıp üstünü değiştirmeye başlamadan önce alnıma bir öpücük konduruyor.

"Alex, bu çok saçma, yürütmen gereken işlerin var."

"Marina'yı görmeye gitmemin nedenlerinden biri de buydu,

Dün. Ondan yeni bir çalışan aramasını istedim, ben geri çekildiğimde onun yükünü hafifletecek birini." Saatini bağlarken rahatça omuz silkiyor.

"Geri çekil, ne demek istiyorsun?"

"Yani, şu andan itibaren ben sadece bir yatırımcıyım. Geçtiğimiz birkaç ay, işimin yürümesi için etrafta olmama gerek olmadığını kanıtladı ve ben bir koca ve baba olmak istiyorum."

Kendi kendime gülümsüyorum ve nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak ediyorum.

"Peki ya diğer işletmeler?" Anı mahvetmek istemiyorum ama bu konuda ne kadar ileri gideceğini merak ediyorum.

"Dediğim gibi, biraz zaman alacak ama düzeleceğim." Yüzündeki ifadeden istediğinin bu olmadığını anlayabiliyorum. Alex kanun ve düzene uymak için doğmuş bir adam değildi. Sadece bizi güvende tutmak istediği için dışarı çıkmak istiyor.

"Temmuz ayında başvurduğum işten bir e-posta aldım," diyorum ona, konuyu geçiştirebileceğimizi umarak. "Bebek doğduktan sonra benimle görüşmek ve bir pozisyon hakkında konuşmak istediler." Gülümsüyorum, kabul edeceğini umuyorum. Çocuğunu taşıdığım için onun kısıtlamalarını görmezden gelmekten mutluydum ama yarı zamanlı da olsa işe dönmeye niyetim var.

"Bu harika bir haber." Dikkatini tekrar karnıma odaklamadan önce gülümsemeyi başarıyor, avucu gerilmiş cildimin üzerinde büyük bir daire çiziyor.

"Alex, işe geri dönmem gerektiğinin farkında mısın? Aramızdaki ilişki çok yoğun, sağlıksızlığın sınırında," dedim.

ona yumuşakça söyle.

"Yani yoğunum ve sağlıksızım demek istiyorsun." Bana hüznle gülümsüyor.

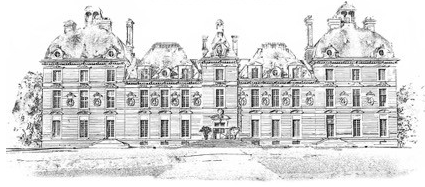
"Sevmediğimi söylemiyorum, sadece biraz da olsa gerçek dünyaya izin vermemiz gerektiğini düşünüyorum. Son zamanlarda kendi küçük baloncuğumuzda yaşıyormuşuz gibi hissetmiyor musun?"

"Baloncuğumuzu seviyorum." Başparmağı göbek deliğini okşuyor.

"Ben de öyle. Ama senden önce olduğum kişiyi gözden kaçırmak istemiyorum," diye itiraf ediyorum, bunun onu incitmeyeceğini umarak.

"Senden asla başka biri olmanı istemem Olivia," diye beni temin ediyor ve bana başka sır vermeyeceğine söz vermesine rağmen, bana söylemediği bir şey olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum.

**CHAPTER
THIRTY-EIGHT**

ALEX

ALTI HAFTA SONRA

“**M** Sabah, tatlım." Karım paytak paytak yemek odasına girdiğinde o n a gülümsüyorum. Ayağa kalktım ve sandalyesine gömülebilmek için. "Sana ne hazırlamamı istersin?" Masanın üzerine eğilmenin artık onun için çok rahatsız edici olduğunu bildiğimden tabağını kaldırıyorum. Önüne serilmiş hamur işlerine, meyvelere ve mısır gevreklerine bakıyor ve derin bir iç çekiyor. "Eğer buradakileri beğenmediysen Kristoff'a istediğin yemeği yaptırabilirim," diye öneriyorum.

"Sorun o değil Alex. Zaten patlayacak gibi hissediyorum, bir şey yemek istemiyorum," diyor bana, kocaman karnını daha rahat oturacak şekilde manevra yaparak.

"Ne yazık ki bir şeyler yemen gerekiyor," diye hatırlatıyorum, bir kruvasan ve biraz üzüm alıp önüne koyuyorum.

Dün bir doktor randevumuz vardı ve Olivia 38 haftalık olduğu için bebeğin her an gelebileceğini duymaktan çok memnun oldu. Birkaç gün öncesine kadar hamile olmanın tadını çıkarıyordu, ancak şimdi bebeğimiz büyümenin ilerleyen aşamalarında yoruluyor ve rahatsız oluyor.

"Dün gece doğumu başlatmanın doğal yolları hakkında birkaç şey okudum." Ben yerime otururken umutla bana bakıyor.

"İçebileceğim bir çay var ve düzenli egzersizin de iyi geldiğini söylüyorlar." Gözleri kapının yanında yatan köpeklerle doğru kayıyor.

"Artık yürümek yok." Geçen hafta bunu açıkça belirttim. Benimle olsa bile ormanda yürümesini istemiyorum.

"Ve seni erken doğuma sokacak hiçbir şey yapmayacağız, Dr. Stevens bebeğin her an *gelebileceğini* söyledi, gelmesi gerektiğinden değil," diye hatırlatıyorum, belki orada olduğunu unutmuştur diye yemek tabağını yaklaşıtıyorum.

"O zaman seks yapmayı bıraksak iyi olur, çünkü o da listede." Bana zekice gülümsüyor ve bende onu sandalyenin üzerine yatırıp bana şımarıklık yaptığı için o ateşli kışını tekmeleme isteği uyandırıyor.

"O zaman daha dikkatli olmamız gerekecek," diyorum başımı tekrar tabağına doğru sallayarak. "İçinde ne kadar uzun süre kalırsa, geldiğinde o kadar güçlü ve sağlıklı olacaktır." Cidden, o lanet kruvasanı parçalayıp ona yedirmemi mi istiyor?

"Senin için söylemesi kolay, gün geçtikçe şişmanlayan ve her beş dakikada bir işemesi gereken sen değilsin. Aklıma gelmişken..." Kendini yukarı çekmeye başlarken gözlerini deviriyor.

"Nereye gidiyorsun?" Ona yardım edebilmek için kendim ayağa kalkarak soruyorum.

"İşemeye," diye homurdanarak kapıya doğru ilerliyor.

Onu bu duruma soktuğum ve acı çektiği için kendimi kötü hissederek geri gelmesini bekliyorum. Ona karşı dikkatli olmak için çok çabalıyorum ama yaptığım hiçbir şey vücudunun geçirdiği değişiklikleri telafi edemeyecek.

Sonunda geri gelip oturduğunda suratını astığını görüyorum ve odaklanacak bir şeye ihtiyacı olduğuna karar veriyorum.

Bir süredir onun için bir sürpriz planlıyordum, bebek doğduktan sonra ona bir sürpriz yapacaktım. Ama bugün de iyi bir gün gibi görünüyor.

"Eğer o yemeği yersen seni özel bir yere götüreceğim," diye pazarlık ederken gözlerinin genişlediğini ve yanaklarının anında gülümsediğini gördüm.

"Yani, evi terk mi edeceğiz?"

"Evet Olivia, evden çıkacağız," diye onaylıyorum, bunun beni gergin bir enkaz haline getireceğini bilerek; ama dün doktora gittik ve bebek her an gelebilirse, onu hastaneye götürmek için hazırlıklı olmam gerekiyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Bu bir sürpriz ve bunu ne kadar çabuk yersen o kadar çabuk öğrenirsin." Çatalını aldım ve ona uzattım.

Arabanın kapısını açıp kaldırıma çıkmasına yardım ettiğimde üç katlı, metruk binaya bakarak "Burası neresi?" diye soruyor. Önümüzde bir kamyonette Patrick ve Levi, arkamızda da Hugo ve Spencer var ama onu burada açıkta bırakma konusunda temkinliyim. Tek bildiğim, Fox'un lanet bir keskin nişancı olabileceği.

"Burası senin dans okulun," diyorum ona, gözlerini dikmiş bakarken tüm şaşkınlığının şoka dönüşmesini izliyorum.

"Dans okulum mu?" diye tekrarlıyor.

"Birkaç hafta önce senin için satın aldım. İnşaatçılar gelip bazı yapı işlerini yapana kadar içeri giremeyiz, ama ondan sonra hepsi senin. Tepeden tırnağa nasıl istersen öyle planlayabilirsin."

"Alex, bu çok fazla." Başını sallıyor ve onu gördüğüm en mutlu haliyle bana bakıyor.

"Hayır, bu seni asla değiştirmek istemediğimi sana kanıtlamam. Kulüpler ve restoranlar hakkında endişelenmek zorunda kalmazsam, çocuğumuzun hayatında daha büyük bir rol oynayabilirim. I

Tıpkı son birkaç aydır olduğu gibi, çocuğumuzu büyütürken senin de geliştiğini görmek istiyorum Olivia."

"Sen delisin." Gözyaşlarını tutuyor. "Ben temel sınıf öğretmeniyim, Alex. Kendi dans okulum olamaz." şimdi kıkırdıyor ve bu ses kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor.

"O zaman daha yüksek dereceli bir öğretmen olun, daha yüksek dereceli öğretmenleri işe alın. Burası senin olsun ve nasıl istersen öyle yönet. Mal varlığı burayı finanse edebilir, ihtiyacı olan çocuklara burs verebilirsin, tıpkı Hilda'nın sana yaptığı gibi." Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu bilerek açıklıyorum.

"Alex." Gözyaşlarına boğuluyor ve kendini bana doğru fırlatıyor, yüzümün her yerini öpüyor ve o kadar kendinden geçmiş görünüyor ki, birkaç mutlu saniye boyunca onun hayatına yönelik bir tehdit olduğunu unutuyorum.

"Planlar ofisimde, evde, içeride nasıl görünmesini istediğini planlamaya başlayabilirsin. Bu senin bebeğin, senin projen ve onu inanılmaz yapacağını şimdiden biliyorum." Dudaklarından öpüyorum ve onu arabaya geri götürüyorum. Açık havada geçirdiğimiz birkaç dakika, güvenli olduğunu düşündüğümden daha uzun ve kapıyı çarpıp omzumun üzerinden baktığımda, izlendiğimizi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Yeni evini görmenin heyecanı Olivia'yı bayıltmışa benziyor. Yatağa erken geldi ve ona yakın olmak şu anda olmak istediğim tek yer olduğu için yukarı çıkıp banyoda ıslanmaya karar verdim. Aklımda çok fazla şey var. Hâlâ Fox'un kim olduğunu bulmaya çalışıyorum. Kenzo'yu sırtımda taşıyorum çünkü tedarik yeterince hızlı gelmiyor ve Olivia'nın her an doğuma girebileceğini bildiğim gerçeği beni geriyor.

Ilık suya uzanıp gözlerimi kapatıyorum ve büyük resme odaklanmaya çalışıyorum.

"Alex." Kapı açılıyor ve Olivia kapıdan içeri adımını attığında, karnının açık sabahlığından nasıl dışarı çıktığını görmek tüm stresime değişiyor.

"İyi misin?" Bana doğru bir adım atıp elbisesini omuzlarından sıyrarak önümde çırılçıplak dururken ve bir tablodaki doğurgan tanrıça gibi görünürken kontrol ediyorum.

"Bakıyorum da biraz dinlenmişsin." Ona hayranlıkla bakarken dilimi yanağımın içinde yuvarlıyorum.

"Buna ihtiyacım vardı." Gülümsüyor.

"Siktir... Şu anda ne kadar ateşli görüldüğünün farkında mısın?" Gergin tenini nasıl okşadığını izleyerek söylüyorum. Şu anda onun en sevdiğim özelliğinin bu olduğunu biliyor. Göğüsleri son birkaç haftada o kadar olgunlaştı ve dolgunlaştı ki, karnı o kadar büyük ve sıkı ki daha fazla büyüyebileceğini hayal bile edemiyorum.

"Buraya geldiğim ilk geceyi hatırlıyor musun, seni nasıl basmıştım?" Elini yavaşça bacaklarının arasına kaydırıyor ve parmağıyla güzel, pembe dudaklarını ayırıyor.

"Liv, bana ne yapmaya çalışıyorsun?" Aletim sertleşiyor ve onun şovunu bozmamak için ellerimi banyonun kenarına dolamak zorunda kalıyorum.

"Senden çok korkuyordum ama seni çok istiyordum," diye itiraf ediyor ve kendine dokunmaya devam ediyor. Nefes alıp vermesi düzene giriyor ve beni çılgına ç e v i r e n o sesleri çıkarmaya başlıyor.

"Buraya gel," diye emrediyorum, sikim onun içinde olmak için ağrıyor ve parmaklarım ona dokunmak için seğiriyor. Ama o beni görmezden geliyor, kendine zevk vermeye ve bana acı çektirmeye devam ediyor.

"Olivia Stanley, hamile kışını bu küvete sok ve kendine bir ceza vermeden önce sikimi kucakla!" Ona sertçe söylüyorum, biraz rahatlatmak için sikimi kavriyorum.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım" diyor, yavaşça yaklaşıyor ve içeri girmesine yardım etmek için uzattığım eli tutuyor. Dizleri kalçalarımaya dayanacak şekilde kendini yavaşça aşağı indiriyor ve ben doğrulmaya çalıştığımda beni nazikçe geri indiriyor. "Bu gece kontrol bende olsun istiyorum" diye fısıldıyor, ellerimi tutup aramızda duran şiş karnının her iki yanına yerleştiriyor. Başının üstünde gevşekçe bağladığı saçlarıyla çok güzel görünüyor ve gözlerindeki baştan çıkarıcılık okyanustaki güneş gibi parıldamasına neden oluyor.

Aramıza uzanıyor ve sikimi eline alıyor. Yumruğuyla birkaç kez okşuyor ve am dudaklarının arasından geçiriyor. Bizi aynı hizaya getirdiğinde, kendini tamamen üzerine bırakıyor.

"*Siktir!*" Kendimi onun vücudunun derinliklerine gömülmüş hissettiğimde tıslıyorum. "Sana sakın olacağımızı söylemişim," diye uyarıyorum, gözlerimi kısarak onunkilere odaklanıyorum.

"Ve *sana* kontrolün bende olduğunu söyledim." Ellerini küvetin kenarına dayıyor ve kalçalarını benimkilere doğru sallıyor, benden ihtiyacı olanı alıyor ve lanet olası bedenime sahip oluyor. İnanılmaz bir his. Su küvetin kenarlarından sıçrayıp zemini ıslatırken, elimi büyüdüğü kocaman yumrunun üzerinde gezdiriyorum.

"Sen mükemmelsin." Sikimden zevk alırken nasıl gülümsediğini izliyorum. Ve onu övmemden ne kadar hoşlandığını bildiğimden, ona ihtiyacı olandan daha fazlasını vermeye karar veriyorum. "Sen çok özelsin Olivia. Şu haline bak, çok hamilesin ve hala benim iyi kızım gibi sikime biniyorsun." Gözlerini kapatıyor ve beni farklı bir açığa getirmek için dik otururken dudağını ısıırıyor.

"Gözlerini aç, onları görmek istiyorum," diye emrediyorum, itaat etmesini bekliyorum. "Bu daha iyi, beni asla o gözlerden

güzel gözler." Ellerimden birini karnından yukarı kaydırarak memelerinden birini tutuyorum. Üretmeye başladığı sütün ağırlığını hissediyor ve birazını yüzeye çıkarıp çıkaramayacağımı görmek için meme ucunu başparmağımla parmağım arasında nazikçe yuvarlıyorum.

"Alex, yapma bunu." Elime bakıyor. "Acıyor mu?" Onu uyarmaya devam ederek soruyorum.

"Hayır, ama..." Parmağıma biraz akıttığında kızardığını görüyorum.

Utanmış gibi gözlerini tekrar üzerime kapattı. "Olivia, gözlerini aç." Sesimdeki gerginliği duyuyorum.

"Bundan utanıyor musun?" Kontrol ediyorum ve onları tekrar açıp başını salladığında biraz kızgın hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Sadece biraz garip," diye itiraf ediyor, garip ve o kadar narin görünüyor ki onu kollarıma almak ve asla bırakmamak istiyorum.

"Garip değil, inanılmaz. Bunu görmüyor musun?" "Şu anda memelerimin kocamınkilere aktığını görüyorum. el." Utanç dolu bir kahkaha atmaya başarıyor.

"Şu anda dünyanın en güzel kadını görüyorum, çocuğumu büyütüyorum ve bu..." Onu başparmağım ve parmağım arasında daha sıkı sıkıştırıyorum, böylece benim için biraz daha döküyor, "...bana göre çok seksi. Şu anda seninle ilgili her şey seksi," diye onu temin ediyorum, başparmağımla parmağımın arasındaki kemeri yaladığımda gördüğünden emin oluyorum, böylece üzerlerine döktüğü damlacıkların tadına bakabiliyorum. Beklediğimden daha tatlı ve karımla ilgili diğer her şey gibi tadı da mükemmel.

Bana binmeye devam ederken sıcak bir şekilde gülümsüyor, sırtı kemerli ve karnı önümde zıplıyor. Onun için sabit tutuyorum, beni daha sert sikmeye başladığında hareketlerine yardım ediyorum. Karım henüz farkında değil ama bu

bana verdiği son varis olacak. Eğer izin verseydi, onu hayatının sonuna kadar hamile tutmaktan mutluluk duyardım.

"Boşalacağım," diye fısıldıyor, sesi kontrolünü kaybetmek üzereymiş gibi çıkıyor.

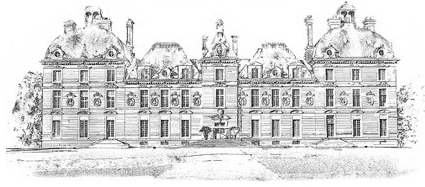
"Aferin kızırma, benim için geldin. Sikimin her yerine boşal, güzel kız. Bunun bana ne yaptığını biliyorsun," diyorum ona, duvarlarının beni sıkma şeklinin, yükümü onun amına ateşlememi sağlayacağını bilerek. Bundan daha istikrarlı olmalıyız, sona çok yakın, herhangi bir şey onun doğuma girmesini tetikleyebilir ama yüzündeki zevki görmek ve benim için parçalanmasını izlemek onu durdurmayı imkansız hale getiriyor.

"Siktir!" Kendini bırakırken ellerini omuzlarıma vuruyor ve ben de onunla birlikte bırakıyorum, başım bir girdap gibi dönerken tenine tutunuyorum. Uzun bir süre hiçbir şey söylemiyoruz, sadece nefesimizi tutarken birbirimize bakıyoruz. Yavaşça önümde ayağa kalkarken sessizliğini koruyor ve gözlerim vücudunda yükseldiğinde yüzündeki muzaffer, küçük sırıtışı fark ediyorum.

"Beni kandırdın." Ona kızmak için elimden geleni yapıyorum ama bu kadar seksi olduğu için bunu zorlaştırıyor.

"Sana söyledim Alex, bu bebeği doğurmaya hazırım." Omuz silkerek küvetten çıkıyor ve bir havluya sarınıyor, beni elim ona şaplak atmak için seğirirken yalnız bırakıyor.

CHAPTER THIRTY-NINE

OLIVIA

ÜÇ HAFTA SONRA

“**D**r. Stevens bir bok bilmiyor." El çantamı ve
kanepene zaman Biz olsun geri ev
gelen benim

Randevu.

"Sana uyuşturucu teklif ettiğinde bunu ona söyleyeceğini sanmıyorum." Alex şakağıma bir öpücük konduruyor ve kendi kendine gülüyor. Sanırım 41 haftalık hamile olmayan biri bu durumdan mizah çıkarabilir. Ama ben bulamıyorum.

"Oturun, size içecek bir şeyler getireyim. Yardımcı olması gereken bir çayımız var." Beni rahatlatmaya çalışıyor ama ben onu kovuyorum.

"Oturmak istemiyorum. Yürümek ve yerçekiminin bu çocuğu içimden çekip çıkarmasını ummak istiyorum. Çay da işe yaramıyor, iki haftadır içiyorum. Tadı bok gibi."

"Majesteleri..." Barnaby salondan içeri girdiğinde bizi gördüğüne sevinmiş görünüyor. "Randevu nasıl gitti-" Alex onu susturmak için hızla başını sallar.

"Sence nasıl geçti?" Hâlâ taşıdığım devasa ağırlığa bakıyorum. Odanın köşesindeki jimnastik topunun yanına gidip zıplamaya başladığımda bana sempatik gülümsemelerinden birini sunuyor. Yorgunum çünkü uyuyacak kadar rahat edemiyorum ve gerginim çünkü bir şeyleri harekete geçirmek için ne kadar çaresizsem, doğum yapmaktan da o kadar korkuyorum.

"Tatlım," Alex bana doğru yaklaşıyor ve omuzlarımı yoğurmaya başlıyor. "Bununla gerçekten mücadele ettiğini biliyorum ama-"

"Hayır, bilmiyorsun! Hiçbir fikrin yok ve tüm bunlar *senin* suçun. Zar zor hareket edebiliyorum. Çocuğunuz mesanemin davul olduğunu düşünüyor ve ben de..." Açıklanabilir bir neden olmaksızın gözyaşlarına boğuldum ve Barnaby yaşlı bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde kaçtı.

"Shhhh, hadi." Alex ayağa kalkmama yardım etti ve Ben üzerinde için ve Kanepe. "Sakın Ağla, I Biliyorum Rahatsızsın ama Dr. Stevens 42 haftaya ulaşırsan seni uyandıracağını söyledi."

Başparmağıyla gözyaşlarımı siliyor. "Buna bir hafta var ve biz her şeyi denedik. bunu gerçekleştirmek için. Dürüst olmak gerekirse Alex, bir hafta daha bir ömür gibi geliyor."

"Belli ki hamile kalma konusunda çok iyisin ve küçük oğlumuz orada kalmak istiyor." İltifat ederek dikkatimi dağıtmaya çalışıyor, ben de hırlayarak karşılık veriyorum.

"Cidden Liv, inanılmaz bir iş yapıyorsun ve seninle gurur duyuyorum." Avuç içiyle karnımı okşarken başımın tepesini öpüyor. "Çok uzun sürmeyecek ve bu gerçekleştiğinde sana gerçekten çok iyi bakacağım."

Bu adamın bir tür süper gücü olduğuna yemin edebilirim, sadece aklımı okumakla kalmıyor, aynı zamanda her zaman söylenecek tüm doğru şeyleri biliyor.

"Her zaman benimle ilgileniyorsun." Ona suratımı asıyorum, son birkaç haftadır hormonlarım yüzünden kendimi berbat hissediyorum. Alex benim her türlü duygusal çöküşüme katlandı ve her birinde soğukkanlılığını korudu.

"Yorgunsun, dün gece bütün gece ayaktaydın, neden yukarı çıkıp biraz dinlenmiyorsun?" diye öneriyor.

"Bütün gece benimle ayaktaydın, sen de yorgun olmalısın. Neden birlikte yukarı çıkmıyoruz?" Parmaklarının üzerimde gezinmesi beni sırtımdaki ağrıdan uzaklaştırıyor ve midemin çukuruna bir çarpıntı yerleştiriyor.

"Çünkü bunu yaparsak ne olacağını biliyorsun, bu da dinlenmenin amacını ortadan kaldırıyor. Her an doğuma girebilirsin, bunun için enerjiye ihtiyacın var." Geçerli bir noktaya değindi ama yardımcı olmadı.

"Sana biraz çay yapacağım ve evet, tadı bok gibi ama senin için iyi." Ayağa kalkıp mutfığa gitmeden önce beni tekrar öpüyor.

"Randevu nasıl geçti?" Leah birkaç dakika sonra kapıdan içeri girdiğinde soruyor. Bir elinde bir bez, diğerinde de kokusuna bayıldığım bir cila küveti var.

"Hâlâ hamileyim, o yüzden istediğim kadar iyi değilim." Bebek içimde kıpırdıyor ve minik ayağı olduğunu tahmin ettiğim şey dışarı çıkıyor. Bu beni gülümsetiyor ve rahatsızlığıma rağmen bunun gerçekten bir lütuf olduğunu hatırlatıyor.

"Bugün sana bir şey geldi, elden teslim edilmiş olmalı çünkü köpekleri gezdirmekten döndüğümde paspasın üzerindeydi." Leah önlüğünün önünü karıştırdı ve önünde adımın yazılı olduğu krem rengi bir zarf çıkardı. "Bu sefer neye davet edildiğini merak ediyorum." Şömine rafına doğru yürüyüp pirinç heykellere başlamadan önce kaşlarını kaldırıyor.

"Bir tahminde bulunmak ister misiniz? Köy şovu açılışı mı, yoksa bağış kampanyası mı?" Zarfı açmadan önce şakacı bir şekilde önümde sallıyorum.

"Belki de Emillie Deauvier seni çılgın bir kız hafta sonu için Fransız şatosuna davet ediyordur." Ben zarfı açarken Leah gülüyor. "Seni ve onu şarap yudumlarken hayal edebiliyorum ve..." Elimde tuttuğum şeye bakarken sesi sessizliğe gömülüyor. Vücudum anında soğuyor ve yemin ederim kalbim duruyor.

"Olivia... Olivia!" Eski dairemizdeki yatakta yatan, boğazında açık bir kesik olan ve altındaki çarşafları kan içinde bırakan ağabeyimin resmine bakarken Leah tekrar tekrar adımı söylüyor. Bir korku filminden fırlamış gibi görünüyor ama gözlerimi ondan alamıyorum.

"Olivia!" Leah önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve beni içinde bulunduğum trans halinden çıkarmaya çalışıyor.

"*Bay Stanley!*" Koşarak uzaklaşırken bir çığlık duyuyorum ve yavaşça ayağa kalkmak için hareket ettiğimde fotoğrafın arkasında ne yazdığını görüyorum ve dizlerimin bağı çözülüyor.

Onun yaşamasına asla izin vermeyecekti!

Boğazıma kadar yükselen safra ile boğuluyorum ve zemin ayaklarımın altında hareket etmeye başladığında kanepenin kenarına tutunuyorum.

"Liv..." Alex koridordan koşarak bana doğru geliyor. "Sorun yok, sadece nefes al." Bebeğin geldiğini düşünüyor olmalı çünkü sırtımı okşuyor ve heyecanlı görünüyor ama ellerini üzerimde tutmaya dayanamıyorum.

"*Siktir git başımdan!*" Onu elimden geldiğince sert bir şekilde itiyorum, bulduğum güce şaşıyorum.

"Tamam, tamam, ama hastaneye gitmeliyiz." Elleri savunurcasına havaya kaldırıyor, hâlâ hiçbir şeyden haberi yok ve lanet olasıca gülümsüyor.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Seni *lanet* canavar!" Kardeşimin fotoğrafını yüzüne tutuyorum ve gülümsemesi kayboluyor. Onun yerini alan suçluluk duygusu ihtiyacım olan tek onay.

"Bana onu aradığını söylemiştin," diye ağlıyorum, tüm güvenimi verdiğim adama bakıyorum ve kalbimi göğsümden çekip çıkarmış gibi hissediyorum.

"Onu arıyordum. Bunu ben yapmadım, buna inanmak zorundasın." Kalın kalın yutkunuyor ve onu tanıdığımdan beri ilk kez korkmuş görünüyor.

"Yalan söylüyorsun." Tüm vücudum titriyor ve ne yapacağımı bilemiyorum. Etrafıma ördüğüm tüm duvarlar yıkılıyor ve sanki beni eziyorlarmış gibi hissediyorum. "Bunu sen yaptın Alex." Yanından geçip kapıya doğru ilerlemeden önce parmağımla onu işaret ediyorum.

"Olivia, nereye gittiğini sanıyorsun sen?" Peşimden yürüyor.

"Bu hapishaneden ve senden uzağa!" Vücudumun izin verdiği kadar hızlı hareket ediyorum.

"Saçmalama, geri gel ve açıklamama izin ver." Önüme geçti ve kapıyı kapattı.

"Evet, kardeşinin öldüğünü biliyordum ve bunu senden sakladım. Ama onu ben öldürmedim. Yemin ederim bunu *asla* yapmazdım. Sana söylemedim çünkü seni üzmemek istemedim."

"Gerçekten bunu senin yapmadığına inanmamı mı bekliyorsun? Sen bir katilsin Alex ve her zaman istediğini elde edersin, bunu bana kendin söyledin. Şimdi yolumdan çekil." İhanetinin yıkıcılığı içime işlerken gözyaşlarımın bulanıklaştırdığı gözlerimle ona bakıyorum.

"Hayır." Alex sağlam duruyor, kımıldamayı reddediyor.

"Lütfen." Gözlerimi kapatıyorum çünkü ona bakmak istemiyorum.

"Olivia, beni dinlemek zorundasın. Bunu ben yapmadım ve dışarıda güvende değilsin." Kolumu tutuyor, o kadar sıkıyor ki parmak uçlarının beni morarttığını hissediyorum.

"Burada seninle olmaktansa dışarıda şansımı denemeyi tercih ederim," diye dişlerimin arasından hırlıyorum ve aniden, sanki sözlerim onu tetiklemiş gibi, beni serbest bırakıp bir adım geri atıyor. İfadesindeki tüm kararlılık gitmiş ve

Sadece boş boş bakıyor. Göğsümde yarattığı acı hissini görmezden geliyorum ve ilerlemeye devam ediyorum.

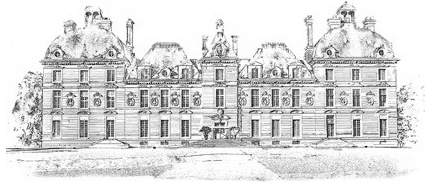
"Bekle!" diye seslendi arkamdan. "Ben giderim."

"Ne?" Onu doğru duyup duymadığımı kontrol etmek için arkamı döndüm.

"Ben giderim, sen burada güvende olduğunu bildiğim yerde kal ve eğer bir şey olursa biri seni hastaneye götürebilir." Yenilmiş gibi görünüyor ve bu ona hiç yakışmıyor. "Sakinleşmene ve bebeğimizi düşünmene ihtiyacım var Olivia. Bunu yapabilmen için gideceğim. Sonra, beni dinlemeye hazır olduğunda konuşuruz." Yavaşça bana doğru adım atıyor ve yanağımı okşamak için elini kaldırdığında donup kalıyorum. "Sözlerimi dinle. *Jamie'yi ben öldürmedim,*" diye o kadar yumuşak fısıldıyor ki ona inanmak için çırpınıyorum ama bu durumda çok fazla yanlış var. Beni neden bu kadar dünyadan kopardığını şimdi anlıyorum ve buna inandığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. "Vicdanım kirli olabilir Olivia, ama bundan temiz." Alnıma bir öpücük kondurup hızla yanımdan geçip kapıdan çıkarken şok içinde kalıyorum.

"Gitmesine izin *verme,*" diye uyarıyor Patrick'i arabasının direksiyonuna geçip çakıllardan kayarken.

CHAPTER FORTY

ALEX

I Şeritlerde hızla ilerlerken direksiyonu kavırıyor ve öfkemden etimin yandığını hissediyorum. Ayrılmak zorunda kaldığım için nefret ediyorum.

Ama kontrolünü kaybediyordu ve tetikleyici bendim. Şu anda incinmişliğim öfkemden çok daha ağır basıyor çünkü karımın ve çocuğumu doğurmak üzere olan kadının bana hiç inancı yok. Ona iyi bir adam olabileceğimi göstermek için harcadığım bunca aydan sonra, beni hala anlaşılmaz yapıyor. Soğuk kalpli bir pislik olarak görüyor.

The Residence'a doğru gidiyorum çünkü tadilat nedeniyle kapalı olduğunu biliyorum. Şu anda yalnız kalmaya ihtiyacım var. Olivia'ya o lanet fotoğrafı kimin gönderdiğini öğrenmeliyim ki onları bağırsaklarından asıp acı çektirebileyim. Kalbim çok hızlı atıyor, kafam iğrenç düşüncelerle dönüyor ve onun böyle savunmasız bir zamanda yalnız olduğunu bilmek beni çılgına çeviriyor. Onun yanında olmalı, kederini hafifletmeli, sırtına masaj yapmalı ve ayaklarını ovmalıydım. Ona ihtiyacı olan her şeyi vermeliyim. Her an doğuma girebilir ve ben orada değilim.

Kulübe vardığımda kapıların kilitli olmadığını görünce şaşırdım, tüm dekoratörler şimdiye kadar gitmiş olmalıydı ve ofise girdiğimde masanın arkasında Marina'yı gördüğümde cevabımı aldım.

"Burada ne yapıyorsun?" Eski daireme gitmeliydim.

"Huzur ve sessizliğin tadını çıkarıyorum ve bazı evrak işlerini hallediyorum. Ya sen?" Bana bakıyor, az önce tüm dünyanın yıkıldığından haberi yok.

"Çıldırarak üzereyim," diye itiraf ediyorum, onun önünde yıkılıyorum ve az önce olan her şeyi anlatıyorum.

"Her şeyi kaybettim, bana asla inanmayacak. Benim yapmadığımı kanıtlayamam ve o yapsa bile, yine de ona yalan söylediğim için beni affetmez."

"Saçmalama, onu kaybetmeyeceksin, o senin çocuğunu taşıyor." Her şeyi alttan alıyordu ama orada değildi. Olivia'nın gözlerindeki nefreti görmedi.

"Anladığınızı sanmıyorum. Bu kadını seviyorum." Saçlarımı kavriyorum ve hayal kırıklığı içinde kafa derimden çekiyorum. "Artık onsuz bir hayat düşünemiyorum ve geleceğimi tamamen onun üzerine kurdum."

"Anlıyorum Alex, bunu görebiliyorum. Ama yanlış yapıyorsun. O fotoğrafı ona kimin gönderdiğini biliyorsun. Fotoğrafı çeken de, onu öldüren de aynı kişi. Önünde ne olduğuna bakmaya başlamalısın." Ekranı görebilmem için dizüstü bilgisayarını çeviriyor.

"Bu bilgiyi bana getirdiğinizden beri, şüphelilerin bir listesini hazırladım." Listesini çıkardı ve en tepede Lewis Riverty'nin adı vardı.

"Bu adamın cinayet işleyebileceğini mi düşünüyorsun?" Tüm hayal kırıklığıma rağmen, dizlerinin üzerine çökmüş, ona zarar vermemem için bana yalvaran cılız herifi hatırlayınca gülmeyi başarıyorum.

"Bence aşk insanı her şeyi yapabilir hale getirir, özellikle de onun geçmişine sahip birini." Omuz silkiyor. "Sen bana olanları anlattıktan sonra onu araştırttım ve yıllar içinde hakkında epeyce suçlama yapılmış." Elbette bunu Winslow'dan zaten biliyorum ama Marina'nın bu işi çözmeme yardım etmeye kendini adadığını kanıtlıyor.

"Başka kim var?" Başımı sallıyorum ve ekrana bir kez daha bakıyorum.

"Samuel Hamilton." Babamın eski danışmanının adını okudum. Sanırım Nicolas'la bağlantıları olabilirdi ve onu kovduğumda mutlu olmamıştı ama Lewis gibi o da Trent'i alt edecek fiziksel güce sahip değildi.

"Will, ve lanet olası *Beatrice*?" Onları da listede gördüğümde ona kızmış gibi bakıyorum.

"Babası senin tarafından öldürülen hoşnutsuz av bekçisi ve uzun süredir kayıp olan şımarık kız kardeşin." Kulağa gerçekten inandırıcı geliyor. "Listenin başında onlar olmalı."

"Leah mı? *Lanet hizmetçi mi*?" Ona deliymiş gibi bakıyorum. "Bir joker oyuncuya ihtiyacımız vardı. Belki de beni o bebek partisi olayına davet etmemesinin bir sebebi vardır." Elini kaldırdı.

Kaşlarını gözlüklerinin üzerinden zekice kaldırdı.

"Tanrım, Marina." Masaya yaslanıp ekrana bakıyorum ve içlerinden herhangi biri olabileceğini fark ediyorum.

Telefonum çalıyor ve Barnaby'nin adını gördüğümde ellerim titreyerek hızla cevap veriyorum.

"O iyi mi?" Ben soruyorum.

"Güvende ama Leah'nın deyimiyle, *hıçkıra hıçkıra ağlıyor*." Hayal kırıklığı içinde telefonumu elimde tutuyorum. Olivia bunları yaşamamalıydı, şu anda isim seçiyor ve araştırdığım nefes alma tekniklerini uyguluyor olmalıydı.

"Arıyorum çünkü az önce Harriet Clark'tan bir telefon aldım," dedi bana, sesi uğursuz geliyordu. "Elbette Düşes'in müsait olmadığını söyledim ve bu mesajı kendisine iletmem konusunda çok ısrarcı oldu."

Verdiği mesajı dinledim ve damarlarıma yayılan öfkenin kanımı kavurduğunu hissettim, aynı zamanda

Yine de rahatlamış hissetmekten kendimi alamıyorum çünkü artık bu öfkeyi nereye yönlendireceğimi biliyorum.

"Bayan Stanley'e haber vermedim, durumu kendiniz halletmek istersiniz diye düşündüm." Barnaby boğazını temizler.

"Doğru düşünmüşsün. Olivia'nın ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin ol." Telefonu kapatıp cebime geri koyduktan sonra Marina'nın yüzüne dönüyorum.

"Görünüşe göre haklıymışsın." Titreyen elimi ağzımın üzerinde gezdirdim.

"Ruxleigh'e gitmeni ve Olivia'nın yanında olmanı istiyorum. Onunla konuş, onu sakinleştir ve bir şekilde onu kardeşini benim öldürmediğime ikna et."

"*Ben mi?*" Şaşırmış görünüyor.

"Evet, sen. Nasıl çalıştığını gördüm, birini her şeye ikna edebiliyorsun ve Olivia senden hoşlanıyor."

"Kimse beni sevmiyor." Başını sallar ve güler. "Güven bana, onu ikna edebilecek biri varsa o da sensin. İhtiyacım var

bunu yapman için." Elini tutuyorum ve ne kadar çaresiz olduğumu görmesine izin veriyorum.

"Peki ya sen, nereye gidiyorsun?" Gözlerini şüpheyle kısıyor.

"Lewis-Riverty'yi ziyarete gidiyorum." Ofisten hışımla çıkıp arabama doğru giderken başka bir açıklama yapmıyorum.

Lewis Riverty'nin annesiyle paylaştığı şehir evinin önüne park ediyorum, direksiyonu kavriyorum ve sakin kalmak için elimden geleni yapıyorum. Nicolas'a yaptığım gibi bu herifin ölümünü aceleye getirmek istemiyorum. Her saniyesini hissetmesini istiyorum. Harriet Olivia'yı uyarmak için aradı ve Barnaby'ye söyledikleri kalbimin yerinden fırlamasına neden oldu.

Görünüşe göre Lewis yeni doğan bir bebek için gerekli tüm malzemeleri stokluyormuş. Dans stüdyosundaki çalışanlar Lewis'in davranışlarından duydukları endişeyi onunla paylaşmışlar. Hatta içlerinden birine baba olmak üzere olduğunu söylemiş. Ne yapmayı planladığını bilmiyorum ama bunun olmamasını sağlamak için buradayım.

Arabadan inip Riverty'lerin evine giden caddeyi geçerken silahı torpido gözümünden çıkarıp pantolonumun arkasına sokuyorum. Yumruğum kapıya defalarca vuruyor, ta ki kilidin açıldığını duyana kadar ve Bayan Riverty kapıyı açıp beni gördüğünde bembeyaz kesiliyor.

"Oğlunuz için buradayım," diyorum ona sakince, göğsümde bir ateş yanıyormuş gibi hissetmeme rağmen ve kıpırdamayınca yanından geçip gidiyorum. Yan masanın üzerinde gururla duran karım ve oğlumun çerçeveli fotoğrafının önünden geçerken durup bir kez daha bakıyorum.

"Lütfen ona tekrar zarar verme. Lütfen!" Annesi ceketimin kolunu kavıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. "Lütfen efendim," diye yalvarıyor ama hiçbir şey oğlunu kurtaramayacak. O Tilki ve onu hafife alarak harcadığım bunca zaman Liv'i daha fazla tehlikeye soktu.

"Oğlunuzun ne olduğunu biliyorum, siz de biliyorsunuz. Bununla yüzleşmenin zamanı geldi" diyorum, neredeyse kadın için üzüleceğimi hissederek. Onu ne kadar sevdiği çok açık, çocukları için her şeyi yapabilecek ebeveynlerin var olduğunun kanıtı.

"Lütfen. Diğerleri gibi ona zarar vermezdi. Onun için her zaman farklıydı. Onu seviyor."

"Diğerleri mi?" Winslow'un bulduğu her şeyi hatırladığımda ona inanamayarak bakıyorum.

"İsimlerini bile hatırlamıyor musun? Oğlunun nasıl bir canavar olduğunu biliyorsun ve ona yakın olmasına izin veriyorsun.

kadınlar ve çocuklar, her gün!" Onu boğazından kavradım ve duvara yapıştırdım.

"O benim oğlum," diyor bana basitçe ve hiç çekinmeden. Gözlerindeki korkunun yerini sevginin aldığını görüyorum ve bu benim de anlayabileceğim bir şey.

"Hiç suçlanmadı. Hepsi onlara yaptığım ilk teklifi kabul etti ve o küçük kızın annesi bir yalancıydı." Tutuşum karşısında boğuluyor ve teninin morarmaya başlamasını izliyorum.

"Oğlunu öldüreceğim," diye fısıldıyorum, ağlayıp bana doğru çırpınırken onu sıkıca tutuyorum.

"Lütfen, onsuz olamam. Sahip olduğum tek şey o." Başını sallamaya çalışırken gözyaşları dökülüyor.

"Her şey yolunda." Sesimi sakın tutarak son nefeslerinde onu biraz olsun rahatlatmaya çalışıyorum. "Olmak zorunda kalmayacaksın."

O kadınların çektiklerinden en az onun kadar sorumlu, ölmeyi hak ediyor ama gözlerindeki paniğin rahatlamaya dönüşmesini izlerken garip bir şey hissediyorum. Daha önce hiçbir kadını öldürmedim, kendime asla öldürmeyeceğime dair yemin ettim, ama oğlunu tüm günahlarını kendisiyle birlikte cehenneme götürecek kadar çok seven bu anne için bir istisna yapıyorum. Onun ölümü, tedavisi olmayan bir acının sonudur. Bu bir iyilik.

Kendime gelip neden burada olduğumu hatırladığımda bedeninin yere düşmesine izin verdim.

"Lewis," diye sesleniyorum, merdivenlerden yukarı bakıyor ve kendini göstermesini bekliyorum.

"Anneni öldürdüm Lewis!" Nerede saklandığını merak ederek bağıriyorum. Dikkatli bir şekilde merdivenleri çıkıyorum ve birkaç odayı kontrol edip hiçbir şey bulamadıktan sonra koridorun sonundaki bir kapıyı açıyorum ve ışığı yaktığımda donup kalıyorum.

Karımın duvara iliştirilmiş yüzlerce fotoğrafı var, çoğu tanışmamızdan öncesine ait, diğerleri dergilerden veya gazete makalelerinden kesilmiş, bazıları da uzaktan çekilmiş ve amatör. Beni içerecek olanlar kesilmiş ve odanın köşesine bakıp bebek kıyafetleriyle dolu bir beşik gördüğümde, olduğumdan farklı bir deli seviyesiyle karşı karşıya olduğumu anlıyorum.

"Onu gerçekten öldürdün mü?" Arkamdan zayıf, acınası bir ses geliyor ve arkamı döndüğümde Lewis önümde duruyor, çelimsiz ve küçük görünüyor.

"Ölmeyi hak etti. Tüm o kızları incitmene izin verdi ve sıradakinin karım olmasına izin verecekti." Burun deliklerimden nefes alıyorum

"Hayır. Hayır!" Başını kararlılıkla sallıyor. "Olivia ile asla böyle olmazdı. Pratik yapıyorlardı, bu yüzden onun için mükemmel hale getirebilirdim." Sanki çok mantıklı konuşuyormuş gibi sakın sakın konuşuyor.

"Sen onun için doğru kişi değilsin." Başını sallayıp beşiğe doğru ilerlerken kendine biraz güveniyor gibi görünüyor. "Çocuk sahibi olmak hiçbir zaman planımın bir parçası olmadı. Sadece ben ve o olacaktık ama ona yaptıklarından sonra bazı düzenlemeler yapmak zorunda kaldım." Beşiğin kenarını yumruğuyla sıkıca kavırıyor.

"Sen gerçekten delisin." Kendini toparlayıp bebeklerden birini eline aldığı anda adama bakıyorum.

"Olivia beni seviyor ve sen gelip onun kafasını karıştırdın. Onu benden aldın ama onu affedebilirim. Onu mutlu edebilirim." Sanki benden çok kendini buna ikna etmeye çalışıyor.

"Senden nefret ediyor, söylediğin yalan tüylerini diken diken ettiği için işini bıraktı," diye hatırlatıyorum ona, sadece bu işi bitirip eve gitmek ve onu kollarıma almak istiyorum.

"Hayır, olanları ağzımdan kaçırdığım için üzgündü." Hayal kırıklığı içinde başını kaşıyor. "O sadece seninle evlendi

Unvanınızdan dolayı, o bu dünyaya büyük bir şey olmak için geldi. Onu gördüğüm andan itibaren bunu biliyordum. Ama onun sahnede, herkesin onu görebileceği bir yerde olması gerekiyordu."

"Peki ya incittiğin kadınlar, annenin susturmak için para ödediği onca insan? Bunlar için seni affedeceğini düşünüyor musun?" Ona soruyorum.

"Bunun için bana yalvarıyorlardı, hepsi. Güzel kirpiklerini bana doğru kırıyor ve onları fark etmem için yalvarıyorlardı."

"Onlara *tecavüz ettin*. Olivia bunun için seni asla affetmez."

"Elbette affedecek, o benim ruh eşim. Birbirimizi her şey için affedeceğiz. Senden böyle kurtulacağız." Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyor. Karşımdaki adamın deli olduğunu biliyorum ama şu ana kadar duyduğum tek şey Olivia ile gelecek planları.

"Peki, neden onu öldürmekle tehdit ediyorsun, neden kardeşini öldürdün?" Yaklaşarak soruyorum.

"Onu öldürmek mi?" Yüzü şaşkınlıkla karıştı. "Asla... Onun ölmesini istemiyorum." Çıldırması gibi ağır ağır nefes almaya başlar.

"Sen Fox'sun ve tehditlerini aldım. Açık ve net bir şekilde aldım ve şimdi ona zarar veremeyeceğinden emin olmak için buradayım." Artık yalanla gerçeği ayırt edemeyen bir adamla uğraşıyorum.

"Fox mu? Sen neden bahsediyorsun?"

"Onun kardeşini öldürdün, arkadaşımı öldürdün ve onu da öldürmekle tehdit ettin." Silahımı çıkarıp alınının ortasına yerleştirdim. "Ve bunun için o çarpık, küçük beynini kafatasından söküp atacağım." Emniyet mandalını bırakıyorum, böylece klik sesini duyuyor.

"*Bekle!* Hayır. Ben Fox değilim. Olivia'ya asla zarar vermezdim. Onu seviyorum. O diğerleri gibi değildi. Onlar gibi benimle dövüşmezdi, benim gibi-" Daha fazla duymaya dayanamayınca onu bir kurşunla susturuyorum. Ondan uzaklaşıp odanın köşesindeki sandalyeye yığılıyorum, bir sigara çıkarıp kanlı parmaklarımın arasında yakarken etrafımdaki tüm fotoğraflara bakıyorum. Her bir fotoğrafta Olivia gülümsüyor gibi görünüyor. Sosyal medya sayfalarında gördüğüm bir tanesini duvardan çekip elime alıyorum. Yanaklarındaki ve burnundaki soğukluğa uyan kırmızı, yünlü bir şapkayla çekilmiş bir selfie. Arkasında havai fişekler patlıyor ve parmağımı dudaklarındaki kocaman gülümsemenin üzerinde gezdiriyorum, kardeşinin öldüğünü öğrendikten sonra bir daha böyle gülümseyip gülümsemeyeceğini merak ediyorum.

CMAFTER
FORTY-ONE

OLIVIA

“G Bize odayı göster." Marina beni şok etti. ve Mutfak, alarak hemen kontrol ve Leah'yı reddetmek. Beni şok eden bir diğer şey de onun burada olmasından duyduğum rahatlık.

Son bir buçuk saatimi hasta olarak ve kardeşimi bir daha göremeyeceğim düşüncesiyle hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak geçirdim. Alex'in sorumlu olduğu gerçeğini düşünemiyorum bile, bu benim için çok fazla.

"Şimdi, Alex'in kardeşini öldürdüğünü düşünmenle ilgili duyduğum tüm bu saçmalıklar nedir?" El çantasını mutfağın kenarına çarpıyor ve masada karşımdaki koltuğa oturuyor.

"Sanırım yaptığımız anlaşmayı biliyorsun?" Kendimi bitkin hissederek ona bakıyorum, göğsüme çekiçle vurulmuş gibi hissediyorum ve başım çatlıyor.

"Kardeşini öldürmediği gerçeği de dahil olmak üzere her şeyi biliyorum," diyor bana kararlı bir şekilde, sonra uzun, derin bir iç çekiyor ve bana acıyarak bakıyor.

"Üzgünüm Marina, ama buna inanamıyorum. Resmi gördüm, olay bizim dairemizde oldu. Boğazı..." Kafamdaki görüntüyü gördüğümde tekrar hasta olacaktım gibi hissediyorum.

"Gerçekten Alex'in seni incitecek bir şey yapacağını mı düşünüyorsun?" Başını eğdi ve şüpheyi bana baktı. "Onu uzun yıllardır tanıyorum ve seninleyken olduğu gibi davrandığını hiç görmedim."

"O zaman neden bana söylemedi? Bunu biliyordu ve temizlemiş olmalı."

"Elbette yaptı. Bunu seni korumak için yaptı. Yani, muhtemelen bu konuda doğru yolu izlemedi ama..." O

Başını sallar ve ayağa kalkar, bir şey arıyormuş gibi dolabın kapaklarını açar.

"Ne yapıyorsun?" Neden bilmiyorum ama Marina'yı mutfakta görmenin neredeyse eğlenceli bir yanı var.

"Bir fincan arıyorum, sana çay yapacağım.
Hamile kadınların ihtiyacı olan da bu değil mi?"

"Üçüncü dolabın yanında." Jestine gülümsemeyi başarıyorum. "Sadece normal bir çay alabilir miyim lütfen? O ahududu yaprağı bokundan biraz daha içersem yine kusacağım."

"Tabii, biraz sabırlı ol." Çekmeceyi açıyor ve bir kaşık bulduğunda etkilenmiş görünüyor.

"Demek Alex sana geldi, ha?" İçimi çekiyorum ve yumruğumun üzerinde duran ellerime bakıyorum. Bebeğimin babasının Jamie'yi öldürmediğine inanmak istiyorum ama o fotoğrafı gördüğündeki yüzünü gördüm. Belki de Alex hakkında bildiğimi sandığım her şey yanlıştı.

"Kulübe geldi ve berbat haldeydi." Bardağı önüme koydu. Aşağı bakıp ne kadar süt eklediğini gördüğümde garip bir şekilde omuz silkiyor. "İnsanlara çay yapmıyorum ama muhteşem bir dirty martini yapıyorum," diye beni temin ediyor.

"Dirty martini şu an için uygun değil ama birkaç tane içebilirim." Derin bir nefes alıyorum ve her şeyden bunalmamaya çalışıyorum.

"Her şey yoluna girecek." Marina ellerimden birini tutup nazikçe okşuyor ve ben de burada olduğu için minnettar bir şekilde çayımdan bir yudum alıyorum. Leah iyi niyetliydi ama kriz anlarında hiç iyi değildi. Tek yapabildiği beni kahverengi bir kâğıt torbaya üfletirken özür dilemekti. Marina'nın çay yapma becerisi berbat olabilir ama şimdiden kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

"Her şey olması gerektiği gibi olacak." Elimi okşamaya devam ediyor ve başım dönmeye başladığında

Gözlerim ağırlaşıyor, onları açık tutmak için savaşıyorum.

"Marina, kendimi garip hissediyorum." Ağır bir şekilde yutkunuyorum, oturduğum sandalye sallanıyormuş gibi hissetmeye başlayınca masayı kavriyorum.

Ayağa kalkıp mutfak tezgahına doğru ilerlerken bana sakince, "Sakin ol, bir şeyin yok, sadece sakinleştirici," diyor.

Çantasını açıp bir silah çıkarmasını izlerken gözlerimi kısıyorum ve atmak istediğim çığlık boğazımdan geçmiyor.

"Şimdi, ben güvenlikle ilgilenirken sen orada bekle." Telefonumu masadan kaldırıp yanına almasını izliyorum, sandalyeden yere düştüğünde bedenimi kontrol edemiyorum. Silah sesleri duyuyorum, üç tane, belki de dört. Bağırın sesler var ama çok uzaktan geliyorlar ve gözlerime daha fazla karşı koyamadığımda her şey kararmadan önce tekrar çığlık atmaya çalışıyorum.

Başım zonkluyor, tüm vücudum ağrıyor ve gözlerimi ovuşturup açmaya çalıştığımda ellerim kıpırdamıyor. İrkilerek uyanıyorum ve kendimi karanlık bir odada, ayak bileklerim ve el bileklerim bağlı bir şekilde yatağa uzanmış halde buluyorum. Beni hapseden kelepçelere karşı mücadele ediyorum ve yardım için çığlık atıyorum.

"Aaahhhh, uyanmışsın." Marina sanki az önce bana ilaç vermemiş gibi yüzünde bir gülümsemeyle bitişik odadan çıkıyor.

"Marina, neler oluyor?" Başımın üstündeki kelepçeleri biraz daha çekiştiriyorum.

"Bu orijinal planın bir parçası değildi ama ben bir sorun çözücüyüm." Yanımdaki şilteye oturdu.

"Neredeyiz biz?" Etrafımıza bakınıyor ve yönümü bulmaya çalışıyorum. Ağzım o kadar kuru ki zar zor konuşabiliyorum ve

Bana her ne verdiyse ya da düştüğümde bebeğime zarar verip vermediğini bilmek istiyorum.

"Kocanın seks kulübündeyiz, tatlım." Çenemi tutuyor ve yüzüme gülüyor. "Tadilat nedeniyle kapalıyız, bu yüzden rahatsız edilmeyeceğiz."

"Bu da ne böyle? Alex nerede?" Ağlamaya başladım. Bebeğimin içimde hareket etmesini istiyordum, böylece onun iyi olduğunu bilecektim.

"Alex en iyi yaptığı şeyi yapmaya gitti. Zamanını sana kafayı takmış o aptal ana kuzusunun peşinden koşarak harcıyor." Teatral bir şekilde gözlerini deviriyor. "Onlara bunu yaptıran şey ne?" diye soruyor bana. "Önce o, sonra Alex. Nicolas'ın hasta kafasına bile girdin. Kızlarımdan birinin tecavüze uğramasının sebebinin sen olduğunu biliyor muydun?" Tepkimi bekliyor.

"Nicolas, Nicolas kim? Marina, neden bahsettiğini bilmiyorum." Kafam onun söylediklerine anlam veremeyecek kadar karışık.

"Ben ve *Stag*." Kendi kendine gülüyor. "Bu ismi kendisi buldu, kendisini asil ve heybetli görüyordu." Başını sallıyor.

"The Stag?" Hâlâ uyuşturulmuş olmalıyım çünkü saçma sapan şeyler söylüyor.

"Alex'e karşı bir kan davası vardı, ben de onu planımın bir parçası olarak kullandım. Tabii ki Alex'e zarar vermeden önce onun işini bitirecektim ama söz konusu sen olunca kendine karşı koyamadığı da ortaya çıktı." Elini saçlarımdan arasında gezdirirken yine kendi kendine kıkırdıyor.

"Seni partide gördü ve planımıza bazı ekstralar ekledi," diye beni bilgilendiriyor.

"Ne planı?" Elini üzerimden çekmeye çalışmak için kıpırdanıyorum. "Seni öldürme planı." Sözleri bana gülümserken Midemde bir korku hissettim. "Alex onu öldürdüğü için şanslısın, çünkü o yaşlı herifin yapmak istediğı şeyler

sana karşı acımasızdı." Kaşları alnında yukarı kalkıyor.

"Marina, beni korkutuyorsun." Bebeğimin içimde kıpırdadığını hissediyorum ve kalbim rahatlıyor ama bu aynı zamanda tehlikede olanın sadece ben olmadığımı da hatırlatıyor.

"Korkmalısın ama onun hayatına girdiğinde bunu kendi başına sen açtın" diyor, yumuşak eli aniden yumruk olup saçlarımı çekerken.

"Parmağında bir yüzük ve karnında bir bebek olabilir ama Alex *benim*, sürtük!" Yüzüme tükürdüğünde beni şok ediyor, sonra avucunu yanağıma sertçe vuruyor. Kendini benden uzaklaştırdıktan sonra panik yapmamaya ve nefes almaya çalışıyorum.

"Bir anda ortaya çıktın ve o da tüm bu masum aptallığa kandı." Yatağın ucundaki zemini adımlarken başını sallıyor.

"Ben görevimi yapmıştım. Yabani yulaflarını serpmesine izin verdim ve zamanımı bekledim." Onun saçmalıklarını dinliyor ve bundan nasıl kurtulacağımı düşünmeye çalışıyorum.

"Ama o seninle tanıştı ve sen *her şeyi* mahvettin!" Ayak bileklerimi öyle sıkı kavıyor ki kıracak diye korkuyorum.

"Sen ve Stag kardeşimi öldürdünüz mü?" Birden Jamie'yi düşünerek sordum. Evimizde öldürülmüştü. Geri dönmesinin güvenli olduğunu söyleyen mesajlarımdan birini almış olmalı.

"Hayatını kurtaran şey bu olabilirdi. Onu bulup Alex'i suçlayacak ve sonsuza dek kaçacaktın. Ama hayır. Alex seni karanlıkta tutmak zorundaydı, seni korumak zorundaydı ve sonra o *lanet* bebeği senin içine koydu ve bunu öğrenmene asla izin vermeyecekti." Parmağıyla karnımı işaret ederken sesi hırçınlaşıyor ve ben acıması bir çığlık attığımda, sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kapatıyor.

"Peki Trent, ikiniz de onu öldürdünüz mü?" diye sordum.

"Hayır, o sadece bendim." Sırtını dikleştiriyor ve kendisiyle gurur duyuyormuş gibi gülümsüyor. "Alex haklıydı, Trent gibi bir adamı alt etmek için güçlü biri gerekirdi. Ya da çok yakınlaşmaya alışkın olduğu biri." Tırnaklarını bacağımda gezdiriyor ve sırtlıyor.

"Sen ve Trent?" Trent'i hiç o kadar iyi tanımadım, Alex'in beni ayrı tuttuğu hayatın bir parçasıydı ama Alex için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.

"Bir süreliğine işe yaradı. Belki Alex'e küçük karşılaşmalarımızı anlatır ve bu da bir tepki yaratır diye düşündüm. Bu teori için çok fazla zaman ve çaba harcadım." Başını düşünceli bir şekilde sallarken hiç pişmanlık göstermiyor.

"Ve şimdi, ne? Beni bu yatağa bağladın. Planın ne? Beni de öldürecek misin? Çünkü bunu yaparsan Alex seni asla affetmez," diyorum, bizi kurtarmak için bir şeyler yapmam gerekiyor.

"Biliyorsun, yirmi yıl evli kaldım ve hiç kutsanmadık." Tekrar yanıma uzanırken beni görmezden geliyor ve elini bebeğimin üzerine koyduğunda kıvranıyorum. "Sık sık anne olmanın nasıl bir his olduğunu merak etmişimdir. Biliyorum, tüm güçlü erkekler gibi Rodger da kendi çocuğuna sahip olmak istiyordu. Belki de bu yüzden beni defalarca aldattı." Yuvarlak karnıma bakarken derin düşüncelere dalmış görünüyor, sonra kendi kendine gülüyor.

"İstedğini aldı, fahişelerinden birini hamile bıraktıktan sonra benden boşandı ve o yeni ailesine odaklanırken ben de tüm çabamı kendim için bir şeyler yapmaya harcadım ve Alex'le tanıştım."

Vücudumdaki ağrı dalga dalga gelmeye devam ediyor ve dikkatimi onun söylediklerinden uzaklaştırmaya başlıyor.

"O genç yaşında bile çok parlak bir kıvılcımdı. Sadece biraz olgunluk etkisine ihtiyacı vardı. Camden'da kiraladığı o boktan ofiste ona ilk geldiğimde ne demişti biliyor musun?" Sevgiyle gülümsüyor. "Dedi ki, *'Bayan Gibson, kocanızın sizi neden aldattığını anlayamıyorum. Siz bir tilkisiniz.'*" O kadar yüksek sesle gülüyor ki başım çatırıyor.

"Tüm sürtüklerin denemelerini izledim Olivia, çılgın partilerinin tadını çıkarmasına izin verdim, bir gün her şeyi aştığında ve kendini adamaya hazır olduğunda beni fark edeceğini biliyordum." Yüzünde tanıdığım kadına hiç benzemeyen hülyalı bir ifade var ve bununla başa çıkmanın en iyi yolunu düşünmeye çalışıyorum. Belki onu ikna etmenin bir yolu vardır.

"Sen geldin ve planlarımı yıktın. Onu benden aldın..." Parmakları boğazımı kavırıyor ve tırnakları derime batıyor.

"Marina," diye sesleniyorum göğsümdeki paniğin yükseldiğini hissettiğimde. "Bunların hiçbiri bizi öldürürsen Alex'in senden nefret edeceği gerçeğini değiştirmez," diyorum ona elimden geldiğince sakın bir şekilde.

"Oh, tatlım, gerçekten bunu örtbas etmeyeceğimi mi düşündün?" Ayağa kalkıp çıktığı odaya geri dönerken yine gözlerini deviriyor. Bileklerimi büküp ayaklarımı tekmeleyerek o yokken kurtulmaya çalışıyorum ama şiddetli bir acı vücuduma yayılınca durmak zorunda kalıyorum.

"Hayır, hayır. Hayır, şimdi olmaz," diye fısıldıyorum çılgınca. Bu burada olamaz, şimdi olmaz, ben bu yatağa bağlıyken ve yanımda sadece bir psikopat varken.

"Samuel Hamilton'la tanışın," diyor neşeyle odaya dönüp bir ofis koltuğuna yuvarlanırken. Sandalyeye bağlı, ağzında bir tıkaç olduğundan emin olduğum, çok korkmuş görünen yaşlı bir adam var.

"Bu Alex'in babasının eski danışmanı ve Alex onu kovdu. Doğal olarak, bir şikayeti ve kapanması gereken bir hesabı var." Adamın gri saçlarından bir tutamı parmağının etrafında döndürüyor.

"Bu gece ben seni Alex'in masum olduğuna ikna ederken eve geldi ve ikimizi de silah zoruyla kaçırdı." Silahı göstermek için elini kaldırdı. "Sonra bizi buraya getirdi ve ikimizi de bağladı... Beni öldürüp seni bağışlaması için ona yalvardım ama tetiği çekti. O bana tecavüz etmeye çalışırken ben kendimi kurtardım ve sonra... bum!" Silahı adamın kafasına dayadı ve gözlerinin korkudan çılgına dönmesine neden oldu.

"Kurban *ben* olacağım Olivia. Seni kurtarmaya çalışan ama başaramayan kişi olacağım ve bu beni içten içe yiyip bitirecek. Alex ve ben kederimizi birlikte atlatacağız." Gülümsüyor ve bir başka acı beni kavrayıp tüm bedenimi kaskatı keserken tavana bakıp bir mucize olması için dua ediyorum.

CØAFTER
FODTY-TWE

ALEX

I Levi ve Spence'i Riverty'nin evini temizlerken bırakıp arabama bindim. Marina'dan bir mesaj aldım. Olivia hâlâ kızgın ve bu gece eski dairemde kalmam gerektiğini söylüyor. Ama artık Fox'un ona zarar veremeyeceğini bildiğime göre eve gidip her şeyi açıklayabilirim.

Kapıdan geçiyorum ve eve yaklaştığımda talimat verdiğim gibi kapıyı koruyan kimsenin olmadığını görünce sinirleniyorum.

Arabayı park edip içeri giriyorum, Patrick'le konuşmak üzereyken onu resepsiyonda kafasında bir kurşunla yerde görünce donup kalıyorum.

"Alex." Zayıf bir sesin adımı söylediğini duyuyorum ve başımı kaldırıp baktığımda Will'in oturma odasının yanındaki duvara yaslandığını görüyorum.

"Will, Olivia nerede?" Ceketimi hızla çıkarıyorum ve karnından kan geldiğini fark ettiğimde baskı uygulamak için kullanıyorum.

"Leah ile dışarıdaydım ve silah seslerini duydum. Patrick ve Hugo'yu vurdu, geldiğini hiç görmediler. Hiçbirimiz görmedik."

"Kim? Will, burada neler oldu, Liv nerede?" Kalp atışlarımı kulaklarımda duyabiliyorum ve panik beni boğuluyormuşum gibi hissettiriyor.

"Onu götürdü, kıpırdayamadım, ayak bileklerinden tutup dışarı sürüklemesini izledim," diye ağlıyor, başını sallıyor ve kalbimin durmasına neden oluyor.

"Ölü mü diri mi?" Nefes almaya çalışarak soruyorum.

"*Ölü mü diri mi?!*" Sustuğunda ona bağıriyorum.

"Bilmiyorum, kavga etmiyordu ya da gürültü yapmıyordu." Üzgün görünerek başını sallıyor.

"Herkes nerede?" Etrafıma bakıyorum ve sadece Biz.

"Ne zaman Leah hakkımda ve Ofisinizdeki geçitte. Ona Barnaby'i almasını ve saklanmasını söyledim.

Alex, ben Marina.

O lanet olası Tilki," diyor bana, başını geriye atıp nefesini tutmaya çalışarak.

"Will," elini tutup kana bulanmış ceketimin üzerine bastırıyorum. "Sana bir ambulans çağırıyorum ama onun peşinden gitmem gerek. Sakın uyuma. Bunu tut," diyorum ona sertçe.

"Sen git onu getir. Ben iyi olacağım." Cesurca başını sallıyor ve hatta gülümsemeyi bile başarıyor.

Olivia'nın ölü mü diri mi olduğunu ya da Marina'nın onu nereye götürmüş olabileceğini bilmeden hızla ayağa kalkıp arabama koşuyorum. Bir ambulans çağırıyorum ve kapıdan hızla çıkıp şehre doğru ilerlerken onlara talimatlar veriyorum. Yapabileceğim en iyi şey onun dairesini denemek.

"Hadi, hadi düşün." Elimi direksiyona vurarak notlardan onu nerede tuttuklarına dair herhangi bir yer hatırlamaya çalışıyorum. Ama zihnim bomboş ve kendimi boğulmuş hissediyorum. Yanlış olabilecek bir yöne doğru hızlanırken kravatımı gevşetip boynumdan söküyorum.

Olivia taşındıktan sonra telefonuna takip cihazı yerleştirmenin çok ileri bir adım olduğunu düşündüğüm için şimdi pişmanlık duyuyorum ve frene sertçe basıyorum. Bu düşünce bana bir şey hatırlattığında, hemen yolcu koltuğundan telefonumu alıyorum ve Marina'nın indirmem için ısrar ettiği uygulamaya gidiyorum.

geçen yıl bir randevuya gitmiş. İronik bir şekilde, adamın seri katil çıkması durumunda birilerinin nerede olduğunu bilmesini istiyordu. Yumruğumu tekrar direksiyona vuruyorum, ancak bu sefer rahatlıyorum çünkü kırmızı bir nokta yanıp sönüyor ve bana onun yerini gösteriyor.

"Olivia! Olivia!" Kapıdaki şifreyi girip kapıyı kırıyorum, boş bar odasını arıyorum ve ondan hiçbir iz göremiyorum.

"*Yardım edin.* Yardım edin, buradayız!" Bir erkek sesi ve ardından bir silah sesi duyuyorum ve yüksek sesli bir çığlık beni koridorda koşturarak çığlığın geldiği odaya doğru götürüyor.

Kapıdan içeri daldım ve ilk gördüğüm şey Olivia oldu, vücudu yatağa bağlanmış ve gerilmişti. Gözleri açık, çığlık atan o ve yaşıyor, bu da bana nefes aldırıyor.

Marina şok olmuş bir halde bana dönüyor ve önündeki cesedin kafasında bir delik olduğunu fark ediyorum.

"Alex!" Liv umutsuzca bana sesleniyor, teni solgun, gözleri kocaman ve korkmuş.

"Burada ne *haltlar dönüyor?*" Marina'ya bakıyorum, silah hâlâ elinde ve şu anda onu bu dünyada benim için önemli olan tek şeye doğrultmuş durumda.

Ona saldırmak, lanet kafasını omuzlarından ayırmak ve boynuna tükürmek istiyorum ama yapamam, o silahı tutarken olmaz.

"Marina, bu da ne?" Gözlerimi onunkilere odaklayarak ve Olivia'nın korkmuş, küçük nefeslerinin dikkatimi dağıtmasına izin vermemeye çalışarak soruyorum.

"Alex, dairene geri dönmen gerekiyordu." Tedirgin görünüyordu ve Olivia

Yüksek sesle inliyor ve yüzünü buruşturuyor, Marina'nın silahlı olduğu gerçeğini görmezden geliyorum ve onunla birlikte olmak için acele ediyorum.

"Liv, iyi misin? Neler oluyor? Yaralandın mı?"

"Sanırım bebek geliyor." Gözlerinden dökülen yaşlarla bana bakıyor.

"Tamam, tamam." Bir yatağa bağlı olmasına ve ona doğrultulmuş lanet bir silah olmasına rağmen onu sakın tutmak için elimden geleni yapıyorum.

"Marina, onu hastaneye götürmeme izin vermelisin." Ona bakıyorum, tüm bunların ne hakkında olduğunu artık bir önemi yok. Liv'i buradan çıkarmalıyım.

"Bunu yapamam, yapamayacağımı biliyorsun. Gitmene izin verirsem polise gider," diye reddediyor ve içimdeki öfkenin açığa çıkma tehdidini hissettiriyor.

"Marina, şu anda aklındaki son şey polis." Şimdi sandalyedeki adamın Samuel Hamilton olduğunu görüyorum, bu da kafamı daha da karıştırıyor.

"*Alex!*" Olivia adımı haykırıyor, vücudu yeni bir kasılma geçiriyormuş gibi geriliyor. Sonuncusuna çok yakın, bu yüzden ne yapacağımı çok hızlı düşünmem gerekiyor. Silahımı çekersem Marina'yı ürkütürüm ve şüphesiz ateş eder. Karşımdaki kadını zar zor tanıyabiliyorum, manik ve öngörülemez biri.

"Neden bana tüm bunların ne hakkında olduğunu söylemiyorsun?" Göz teması kurarak ve yapabileceğim en güvenli şeyin onu ikna etmeye çalışmak olduğunu düşünerek soruyorum.

"Bu benimle ve seninle ilgili." Hüzünle gülümsüyor. "Biz her zaman bir takım olduk ve ben bekliyordum Alex. Çok uzun zamandır bekliyordum." Gözleri yaşlarla doluyor ve boştaki eliyle hızla siliyor. "Tüm o partiler ve diğer kadınlar, e n i n d e sonunda bir yuva kuracağını biliyordum ve bu

benimle birlikte olması gerekiyordu." Yüzündeki yıkılmış ifade söylediği her şeyi gerçeğe dönüştürüyor ve bu ifşaat karşısında şok olmak için zamanım yok. Açıkça görülüyor ki Marina delirmiş durumda ve bunu düzeltmek için Lewis'ten biraz ilham alabilirim.

"Marina, hiçbir fikrim yoktu, sen hiç-"

"Yapma Alex, ben senden yirmi yaş büyüğüm. Tanıştığımız günden beri senin emrindeyim. Sakın bana bunu görmediğini söyleme." Benim üzerimden konuşuyor, heyecanlanıyor.

"Özür dilerim, çok özür dilerim." Onu sakinleştirmek için elimi kaldırdım. "Nasıl görmedim bilmiyorum. Ama şimdi görüyorum." Olivia'dan uzaklaşmaya başladım ve yavaşça ona yaklaştım, kendime çok erken saldırmamam gerektiğini hatırlattım.

"Onunla evlisin. Onu seviyorsun." Elindeki silahı Liv'e doğrultarak sallıyor ve kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor.

"Onunla evlendim çünkü üzerimdeki baskıyı azaltmam gerekiyordu ve senin böyle hissettiğini bilseydim her şey farklı olurdu." Sözlerim bir itiraf gibi döküldü ve nefesi gözyaşlarına karışırken kaşlarını çatarak bana baktı.

"Hayır." Başını sallıyor. "Bana onu ne kadar çok sevdiğini söylemiştin. Konuşmuştuk. Ne dediğini *biliyorum* Alex. Bana yalan söyleme." Gözyaşları yanaklarından süzülüyor ve bana doğrulttuğu silahın yönünü değiştirdiğinde Olivia'dan umutsuz bir çığlık geldiğini duyuyorum. Nefesimi düzene sokarken rahatladığımı belli etmemeye çalışıyorum.

"Marina, yalan söylemiyorum. Sadece seninle bir şansım olduğunu hiç düşünmemiştim. Onu sevmeye çalışırken kendimi kandırıyordum. Ama artık böyle hissettiğini bildiğime göre, her şey farklı olacak." Silahı tutan elini indiriyor ve iç çekiyor.

"Yine de birlikte çözmemiz gereken birkaç sorunumuz var. Bazı insanları öldürdün," diye hatırlatıyorum.

Onu. Başını salladığında ve gözyaşları akmaya devam ettiğinde, pişmanlık duyup duymadığını merak ediyorum.

"Seni terk etmesini sağlamak zorundaydım ama yapmadı ve şimdi..." Tekrar elini kaldırmaya gidiyor.

"Hayır...hayır. Marina. Beni dinle. Ona zarar veremezsin. O benim bebeğimi taşıyor." Gülümsemeyi başarıyorum.

"Büyütmeme yardım *etmene* ihtiyacım *olan* bir bebek. Ama akıllı olmalıyız. Fazla zamanımız yok. Bir bebeğin nasıl doğurtulacağını bilmiyorum, ya sen?" Ona bakıp omuz silkiyorum, burada kontrolün kendisinde olduğunu düşünmesi gerekiyor. "Olivia'yı hastaneye götürmeliyiz."

"Hayır." Marina başını sallar. "Bu çok büyük bir risk. Eğer konuşursa-"

"Yapmak zorundayız, çocuğumu kaybetmemin sorumlusu olmak istemezsin Marina. Beni seviyorsun, böyle bir şeye maruz kalmamı asla istemezsin."

"Rodger'a bir oğul vermeye çalıştım." Gözyaşlarını içine akıtıyor ve Olivia'dan acı dolu bir inilti daha duyduğumda bunu hızlandırmam gerektiğini anlıyorum.

"Benimleyken bu konuda endişelenmene gerek yok, bir çocuğumuz olabilir. Bunu büyütebiliriz. Ama bebeğimize bir şans vermelisin."

"Bebeğimiz." Sanki kulağa hoş geliyormuş gibi gülümsüyor. "Evet, bizim bebeğimiz. O yüzden ona yardım etmeme izin vermelisin."

"Hastane yok." Beni uyarmak için gözlerini kısıyor.

"Marina, bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Korkuyorum. İhtiyacım var

Bana yardım etmen için." Uzandım ve elini elime aldım.

"Tıpkı her zaman yaptığın gibi." Yüzünün yumuşamasını izliyorum ve bir yere varmaya başladığımı anlıyorum.

"Çok tehlikeli, çok fazla insan var. Burada doğum yapılabilir." Omzumun üzerinden geriye bakıyorum ve Olivia'nın gözlerindeki paniği gördüğümde onu rahatlatmayı çok istiyorum ama bunu düzelteceksem Marina'yı meşgul tutmalıyım.

"Tamam, ama kelepçelerini çözmen gerek, hiçbir yere kaçamaz, bak ne kadar acı çekiyor."

Marina başını sallayıp cebinden kelepçelerin anahtarını çıkarıyor ve kelepçeleri elime bıraktığında rahatlatarak omuzlarımı sarkıtıyorum. Silahı tekrar Olivia'ya doğrulttuğunda bu rahatlama kısa sürdü.

"Bebek çıkar çıkmaz onu vuracağım. Risk almıyoruz," diye uyarıyor ve Olivia yüksek sesle, iç burkan bir çığlık attığında acıdan mı yoksa korkudan mı olduğunu bilmiyorum.

Ayak bileklerini ve el bileklerini çabucak çözüyorum ve elleri doğrudan karnını kucaklamak için hareket ediyor.

"Ağrılarınız ne zamandır var? Birbirlerine ne kadar yakınlar?" Marina'nın hikâyeme inanmaya devam etmesi için sesimden endişeyi uzak tutmaya çalışarak soruyorum.

"Uyuşturucudan döndüğümünden beri. Ve bilmiyorum." Gözyaşlarına boğuluyor ve hissettiğim çaresizlik, yumruklarımı Marina'nın yüzüne doğru savurmamak için germeme neden oluyor.

"Havlu ya da başka bir şeye ihtiyacımız var." Ona baktım.

"Hayır, onu seninle yalnız bırakmayacağım. İkimiz de onun senin kafanı nasıl karıştırabileceğini biliyoruz." Olivia'ya bakıyorum, acı dolu gözlerine odaklanıyorum ve kafamda ona vermeye çalıştığım mesajı almasını umuyorum.

"Marina, delirdin mi sen? Ben sana aşığım." Ayağa kalkıp yanına gidiyorum, elimi yüzüne götürürken titrediğimi hissediyorum. "Her zaman öyleydim." Yanağını yanağıma sürüyor ve gözlerini kapatıyor, dudakları benimkine doğru hareket ettiğinde, silahı tutan elimi tutup duvara olabildiğince sert bir şekilde çarparken dokunmalarına izin veriyorum. Bir el ateş ediyor, tavandaki sıvalar dökülüyor ve ben silahı elinden almak için mücadele ederken Olivia çığlık atıyor. Diğer eli yüzümü pençeliyor, ben onu parçaladıkça kan çekiyor.

elini ikinci kez duvara sokar ve silahı kurtarmayı başarır.

"Alex, ne yapıyorsun?" Silahı ona doğrulttuğumda yere yığıldı.

"Hareket edebilir misin?" Yataktan kalkmasına yardım etmek için boştaki elimi uzattığımda başını sallayan Olivia'ya soruyorum.

"Alex." Marina gözyaşlarına boğulur.

"Sana güvenmiştim." Ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı görmesine izin veriyorum ve üzüntüsü bir anda kine dönüşüyor.

"Ben olmasaydım bugün olduğun adamın *yarısı* bile olamazdın," diyor bana.

"Belki de haklısın." Ona yakın olmak için diz çöküyorum. "Ama artık o adam olmak istemiyorum. *Onun* hak ettiği adam olmak istiyorum." Silahı Marina'nın kafasına dayamadan önce başımla karımı işaret ediyorum.

"Başka tarafa bak, Olivia," diye onu uyarıyorum çünkü bundan sonra olacakları görmesini istemiyorum.

"Alex, hayır!" Yapmamam için bana yalvardığında şaşkınlıkla omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Liv, yaptıklarından sonra yaşamasına izin veremem."

Olivia yaklaşırken anlıyormuş gibi başını sallıyor. Karnının yan tarafını okşarken sırtı kamburlaşıyor ve acı çekiyormuş gibi gözlerini kısıyor.

"Biliyorum. Ama bunu yapmama izin vermeni istiyorum." Karımın tüm o tatlı masumiyetinin yok olduğunu fark ettiğimde gözlerim açılıyor.

Ayağa kalkıp silahı ona veriyorum ve Marina'nın sanki deli olan bizmişiz gibi ikimize de nasıl baktığını izliyorum.

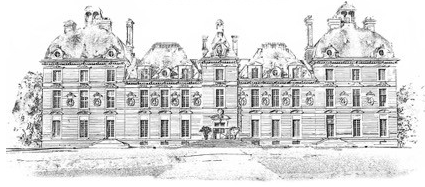
"Bunu yapmayacaksın, yapamazsın. Yapamazsın." Olivia hiç tereddüt etmeden tetiği çekti. Marina'nın beyni arkasındaki duvara sıçrarken çığlık atmıyor, sadece silahı bırakıyor ve onu tutabilmem için vücudunu çeviriyor.

"Yanımdayım, şimdi," diye söz veriyorum ona, öyle sıkı sarılıyorum ki ikisini de ezmeliyim. "Güvendesiniz, ikiniz de iyisiniz." Kalbinin benimkine karşı attığını hissedebiliyorum ve gözlerimi kapatıp birkaç saniyeliğine onu içime çekiyorum.

"OOOHHH!!" Tekrar eğildiğinde vücudu kaskatı kesiliyor ve bacaklarının arasından yere bir fışkıрма olduğunda ikimiz de şok içinde birbirimize bakıyoruz.

"Hadi, seni hastaneye götürmeliyiz." Kolumu sırtına doladım ve arabama kadar ona yardım ettim.

**CHAPTER
FORTY-THREE**

OLIVIA

Alex aramalar DCS Winslow ise o sürüş Ben için ve ben her seferinde kendimi kapıya yaslıyorum.

kasılma güçlenir ve birbirine yaklaşır.

"Neredeyse geldik. İyi misin?" Alex beni kontrol etmek için gözlerini yoldan ayırıyor ve ben de ona nereye gittiğine dikkat etmesi için bağıyorum. Bu gece zaten bir kez ölümle burun buruna geldim, bir tanesini daha kaldıramam.

"Üzgünüm Liv, bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm ama iyi olacaksın," diye beni temin etmeye devam ediyor, kalçamı okşuyor ve sesi korkmuş gibi çıkıyor.

"Beni uyuşturucuya götürdüğünde sana inanacağım." Az önce içinden çıktığımız duruma rağmen gülümsemeyi başarıyorum, çünkü tüm olasılıklara rağmen bir şekilde hâlâ hayattayız.

"*Oh lanet olsun!*" Dudağımı ısırıyorum ve başka bir acı hissettiğimde karnımı tutuyorum, sadece bu seferki muazzam bir baskı ve ezici bir ıkınma dürtüsüyle birleşiyor.

"Alex, o geliyor!"

"Biliyorum tatlım ve gerçekten çok yakınız, tamam mı? Sadece nefes almaya devam et."

"Hayır, yani *şimdi* geliyor! İkınmam lazım." "Hayır... Hayır. Bunu yapma." Panik içinde başını sallıyor. Sadece birkaç milimiz kaldı.

Acı diniyor ama sadece birkaç saniye sonra tekrar başlıyor.

"ALLLLLLLLEEEEXXXX!" Bu baskının dayanılamayacak kadar yoğunlaştığını hissettiğimde onun adını haykırıyorum.

"Olivia, bebeğimizi bu arabada dışarı itemezsin. Hastaneye gitmeliyiz!" diye bağıyor bana.

"Canım ne isterse onu yaparım." Gömleğini sıkıca kavradım ve itmeye başladım.

"Kahretsin." Alex hızla kaldırıma yanaştı ve aceleyle sürücü koltuğundan indi. Birkaç saniye sonra arabamın kapısını açtı ve yanımda durdu. "Buralarda doktor olan var mı?" diye bağıyor sokağa doğru. Yanımdan geçip giden tüm insanların bana baktığını görebiliyorum, hatta bazıları durmuş bile, ama umursamayacak kadar acı çekiyorum.

"Al, ambulans çağır." Gömleğini çıkarmaya başlamadan önce telefonunu rastgele bir kadına uzatıyor.

"Ne yapıyorsun?" Bir sonraki kasılma gelmeden önce nefesimi toplamaya çalışarak soruyorum.

"Bebeğimiz geliyor ve onu bir şeye sarmamız gerekecek." Bacaklarımı kapıdan dışarı bakacak şekilde çevirmeme yardım etmeden önce arabanın ön paneline yerleştiriyor. Omzunun üzerinden bana bakan kadını fark edince de ona bir bakış fırlatıyor. Vücudum tekrar geriliyor ve ben çığlık atmaya başladığımda, elbisemi karnımın üzerinden kaldırıyor ve külotumu indiriyor.

"Kahretsin Liv, kafasını görebiliyorum." Elimi avucunun içine alıyor ve diğer eliyle kalçamı sıkıca kavırıyor. "Ayaklarını buraya koy." Bacaklarımı kaldırmama yardım etmeden önce iki omzuna birden vuruyor.

"Ambulans geliyor." Kadın ekliyor, "Telefonda operatör var."

"Bebek şimdi geliyor Liv." Alex onu görmezden geliyor ve korkmuş gibi bana bakıyor.

"Bunun çok farkındayım," diye homurdanırken çenemi göğsüme bastırıyorum ve acıyı dindirmek için elimden geldiğince bastırıyorum.

"İyi gidiyorsun, gerçekten iyi." Bana bakıyor ve gülümsüyor. "Artık kafanın tamamını çıkarmışsın." Kalçamı okşayarak beni cesaretlendiriyor. "Gerçekten çok zorlamalısın

bir sonraki için, tamam mı?" Acı artmaya başladığında elini sıkıyorum ve tüm enerjimi acıya karşı koymak için harcıyorum.

"AAAHHHHH!!" Bacaklarımın arasındaki yanma hissiyle haykırıyorum. Alex bana "Liv, harikasın, bunu yapmaya devam et," diyor. "Şimdi elimi geri istiyorum. Tamam, neredeyse geldi."

Ona başımı sallayarak karşılık veriyorum, onu kavrayışından kurtarıyorum ve ıkmak için zorluyorum. Birden basıncın azaldığını hissediyorum ve Alex şok içinde bana bakıyor.

"Başardın!" Gülümsüyor ve ben de kendimi geriye bırakıp onun kollarından gelen minik, küçük çığlığı dinlerken mutlu ve rahatlamış gözyaşları döküyorum.

"Liv, başardın," diye tekrarlıyor ve bebeğimizi hızla gömleğine sarıp göğsüme yerleştiriyor. Minik, küçük şeye bakıyorum ve kollarımı ona dolayarak sıkıca sarılıyorum.

"Ben yaptım." Titremelerini engellemek için iki kolumu da ovarken ona gülümsüyorum. "Çok zekisin amına koyayım." İkimizi de kollarıyla sarıyor ve bebek ağlamayı bırakıp bana baktığında gözleri tıpkı Alex'inkiler gibi.

"Biz iyiyiz," diye fısıldıyorum, içime karşı konulmaz bir sevgi yayıldığını hissediyorum.

Alex bana "İkiniz de iyisiniz," diye söz veriyor ve ben de ona bakıp ağzımdan mutlu bir kahkaha salıyorum.

Alex bana tekrar "Harikasın," diyor, ağzını benimkinin üzerine kapatıyor ve beni neredeyse acıtacak kadar sert öpüyor. Geri çekildiğinde alnını benimkine dayıyor ve aramızdaki çocuğa bakıyor.

"Sana erkek olacağını söylemiştim." Zekice gülümsüyor.

Odada birinin varlığını hissettiğimde irkilerek uyanıyorum ve hemen yatağımın yanındaki karyolayı kontrol ederek iyi olup olmadığına bakıyorum.

"Sakin ol, sadece biz varız." Beatrice beşiğe yaklaşıp içeri bakarken, Will hastane önlüğüyle topallayarak ilerliyor.

"O çok güzel." Yeğenine gülümsüyor ve Alex dinlendiği sandalyeden kalkıp yatağımın yanında duruyor ve elini omzuma koyuyor.

"Sana henüz ziyaretçi yok demiştim, Olivia'nın dinlenmeye ihtiyacı var."

"Bunu *ona* söylemeyi dene." Will kaşlarını kız kardeşine doğru kaldırıyor.

"Kapa çeneni, yaralı bir adamı geri çeviremeyeceğini kim söyledi?" Beatrice yumruğunu Will'in omzuna vurur ve onun irkilmesine neden olur.

"Gerçekten umurumda değil. İkinizi de görmek güzel." Gülümsüyorum ve doğruluyorum. Küçük oğlumun sahip olduğu tek geniş ailenin Beatrice olacağını fark ettiğimde üzölmekten kendimi alamıyorum. Elbette fahri amcası Will de olacak ama Jamie amcasıyla asla tanışamayacak.

"Sen iyi misin?" Alex'in kız kardeşi gözyaşlarımı fark edince endişeli görünüyor.

"Ben iyiyim, sadece hormonlar."

"Ve tam bir psikopat sürtük tarafından kaçırıldığın gerçeğı," diye ekliyor ve dikkatini tekrar bebeğıe odaklıyor.

"Evet, öyle ama artık bitti." Kadının hayatını aldığım için vicdan azabı duymam gerekip gerekmediğini merak ediyorum. DSC Winslow daha önce uğradı ve Alex'e davada baş soruşturmacının kendisi olacağına dair güvence verdi, Alex de bana bunun bizim için herhangi bir yankı uyandırmayacağına dair söz verdi.

"Hadi, eve döndüğümüzde bizi görmek için bolca vaktiniz olacak." Alex ikisini de kapıdan kovar ve bir kez

Koridordalar, kapıyı kapatıyor ve beşiğe doğru ilerliyor.

"Ona bakmadan duramıyorum. Mükemmel biri, değil mi? Bir sonraki Hatherly Dükü. Seninle çok gurur duyuyorum." Onu kaldırıp kollarıma koymadan önce bakışları bana doğru kayıyor, sanki ona ihtiyacım olduğunu hissediyor gibi.

"Çok korkmuştum," diye itiraf ediyorum, parmağımla oğlumuzun yanağını okşarken sevgi ve rahatlama ile dolup taşıdığını hissediyorum.

"Ben de, yemin ederim bunların nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Marina her zaman çok güvenliydi."

"Şu anda onun hakkında konuşmak istemiyorum. Sadece küçük oğlumuzu eve götürmek ve onu sevmek istiyorum." Uyurken ağzı seğirmeye başladığında gülüyorum.

"Gerçekten bir kız istiyordun, hayal kırıklığına uğradın mı?" Alex soruyor ve ben hâlâ mükemmel oğluma bakarak başımı sallıyorum.

"Nasıl olabilir ki?" Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissediyorum.

"Bir sonrakinin kız olmasını sağlayacağım, söz veriyorum." Alex beni başımın üstünden öpüyor ve ona baktığımda sırıtıyor.

"Bir sonraki mi?" Gülüyorum.

"Oh, Bayan Stanley, sadece bir tane olması için bebek yapma konusunda çok iyi bir iş çıkarıyorsunuz." Beni öpmek için uzanıyor ve oğlumuz kollarımdayken ona bir şey söylemek için karşı konulmaz bir istek duyuyorum.

"Seni seviyorum." Bunu duyunca duraksıyor ve kaşlarını çatıyor. "Liv, bunu yapmak zorunda değilsin-"

"Ciddiyim. Alex. Ben sana aşığım. Ve sadece yaptığımız aptalca bir anlaşma ya da ona sahip olduğum için değil. Seni seviyorum."

"Peki bunu ne zaman anladın?" Şimdi bana sırtıyor.

"Sanırım Elizabeth Winfield'in banyosunda sevişirken anladım ama itiraf edemeyecek kadar korkuyordum. Ama bugün olanlardan sonra artık hiçbir şeyden korkmuyorum. Sadece ikinizi kaybetmekten."

"Ben de seni seviyorum." Kulağımın arkasındaki saçlarımı okşuyor. "Peki, ne zaman düştünüz, Majesteleri?"

"Ofisime gelip bana bakire amını gösterdiğinde." Anı mahvettiği için koluna bir tokat attım.

"Hayır, ciddiym. O gün sende gördüğüm güç ve cesaret benim için her şeyi değiştirdi."

"I oldu a Gergin enkaz," I Kabul et,
cringing at ilk karşılaşmamızın anısı.

"Kararlı ve cesurdun ve daha sen odadan çıkmadan benim olacağına karar verdim."

"Hiç umudum yoktu, değil mi?"

"Hiçbir şekilde." Başını sallıyor ve dudakları dudaklarıma değmeden önce parmağımı dudaklarının üzerine bastırıp onu geri çekiyorum.

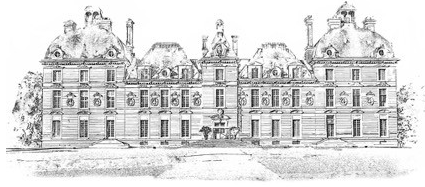
"Bana değişmeyeceğine söz ver. Bizim için farklı bir adam olmaya çalışma. Ben ne istediğini bilen ve bunu elde ettiğinden emin olan bir adama aşık oldum."

"Emin misin?" Alnını kırıştırıyor.

"Eminim." Başımı sallıyorum ve gülümsüyorum.

"Tamam, ama unutma, bunu sen istedin." Beni öpüyor ve dudağımı ısırıyor.

EPILOGUE

ALEX

YIRMI AY SONRA

“S hhhhhh. Sürprizi mahvetmek istemeyiz," diye fısıldıyorum Maxwell'e. Koridor boyunca ilerlerken stüdyo kapısı. Kapının diğer tarafındaki müzik sesinin kesilmesini ve Olivia'nın sınıfından çıkmasını bekledikten sonra ona bir buket çiçek verip içeri gönderiyorum. Oğlum hemen ciyaklayan ve ona karşı büyük bir yaygara koparan bir genç kız ordusu tarafından izdihama uğruyor.

Olivia onu öpmeden önce neredeyse kendisi kadar büyük olan çiçekleri onun elinden alıyor. Odaya girdiğimde bana bakıyor, yüzünde dünyadaki tüm yanlışları doğru gösteren o kocaman ışıltıyla.

"Kızlar, bu benim oğlum Maxwell ve kocam. Hatherly Dükü." Olivia gururla bizi tanıştırdı. "Bana Alex diyebilirsiniz." Eşimin burs programına kaydolan kızlara gülümsüyorum ve oğlumuzu yerden kaldırıp ondan bir öpücük çalmadan önce gitmelerini bekliyorum.

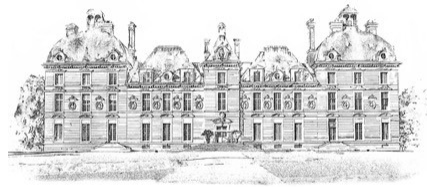
"Seni öğle yemeğine götürmeye geldik, canının dondurma çektiğine dair bir söylenti duydum." "Barnaby beni yine mi ispiyonluyor?" Gözlerini deviriyor, ben de elimi yumruğunun üzerinde gerilmiş olan dar kumaşın üzerinde gezdiriyorum. Bu aşamada Maxwell'i taşıırken olduğundan çok daha fazlasını gösteriyor ve mayosunun içinde çok seksi ve belirgin görünüyor. "Dondurma kulağa harika geliyor, ya sen Maxy? Dondurma ister misin?" Oğlumuzun kocaman, yuvarlak gözleri daha da açılıyor ve gülümsemesiyle soruyu yanıtlıyor. Stüdyonun etrafında koşabilmesi için onu ayaklarının üzerine yatırıyorum,

ve karıma düzgün bir öpücük verebilirim. Geçen yıl stüdyoyu açtığından beri, onun bütün gün evin etrafında olmasını özledim. Elbette onun işine duyduğu heyecan ve her zaman gülümsemesi her şeye değişiyor ama itiraf etmeliyim ki bir sonraki küçük bebeğimiz onu burayı çalışanlarına bırakacak kadar yavaşlattığında çok mutlu olacağım

"Küçük prima balerinimiz bugün nasıl, seni çok tekmeliyor mu?" Geçen hafta hareketlerini hissetmeye başladım ve o zamandan beri ellerimi eşimin büyüyen yumrusundan uzak tutamıyorum. "Alex, sana bunu yapmamı söylemiştim, eğer erkek olacaksa Maxwell'in bir kız kardeş beklemesini istemiyoruz," diye hatırlatıyor bana. "O bir kız, bu tür şeyleri bilirim," diye onu temin ediyorum.

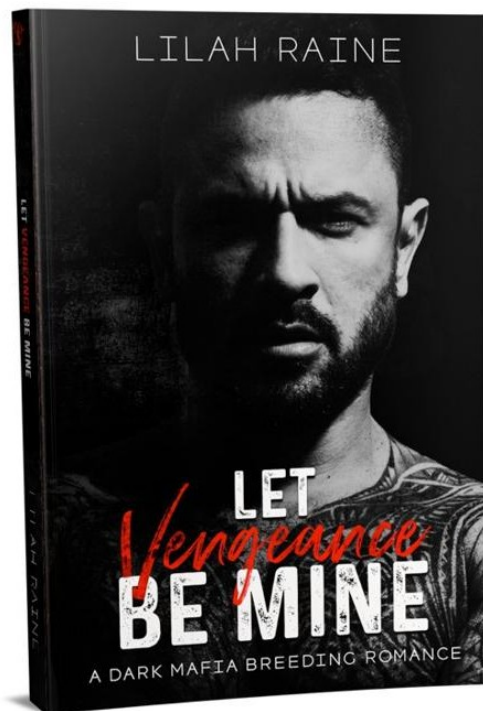
Olivia bir kez daha sürpriz yapmaya karar verdi ve ben de arabamda teslim edilmeyeceğine söz verdiği sürece kabul ettim. "Maxwell ile şanslı bir tahminde bulunmuştun, ama bu sefer, bilmiyorum... Sanırım başka bir erkek olabilir." "O bir kız." Parmağımı onun narin yanağında gezdiriyorum ve parlak, mavi gözlerine bakıyorum. "Peki nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Kıkırdıyor. Ofisime gelen ve asla kurtulmak istemediğim bir laneti de beraberinde getiren kızı düşünüp ona gülümsüyorum. "Çünkü ben her zaman istediğimi alırım," diye hatırlatıyorum dudaklarını öpmeden ve kızımın avucumun altında tekmelediğini hissetmeden önce.

THE END

Kötü Dük'ü beğendiyseniz, ilk kitabım İntikam Benim
Olsun, Karanlık Bir Mafya Üreme Romantizmi'nden bir
parça için okumaya devam edin.

INTIKAM BENİM OLSUN

PROLOGUE

“**T** Bugün benimle geldiğiniz için teşekkür ederim.” Thalia özel hastaneden çıkarken sıcak bir şekilde gülümsüyor ve

Bu sabah onu alması için gönderdiğim arabaya doğru. "Al, bu sende kalabilir." Sonografi uzmanının bizim için bastırdığı siyah beyaz fotoğraflardan birini bana uzatıyor ve elimdeki grenli görüntüye baktığımda gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Bir Romano varisi, işleri çok farklı yapmam için bir şans.

Baba olmayı bu şekilde planlamamıştım ama kaderin başka planları vardı ve ben kim oluyorum da kaderle tartışıyorum?

"Şoförüm sizi eve bıraksın." Çocuğumu dünyaya getirecek olan kadının güzel, ela gözlerine bakıyorum ve onu sevip sevemeyeceğimi merak ediyorum. Thalia çekici ve nazık, bir erkeği nasıl tatmin edeceğini biliyor, bizi bu duruma getiren de tam olarak bu. Ama bu yeterli olacak mı?

Olmak zorunda.

Sevgi içinde büyümedim, annem çocukken bana hiç ilgi göstermedi. Hizmetçiler ve dadılar tarafından büyütüldüm, bunların çoğunu babam becerirdi ve annem de kovardı. Bu nedenle kendimi hep tek bir kadına adamayı planladım. Sanırım her şey beklediğimden çok daha hızlı gelişti.

"Cuma akşamı hâlâ yemek yiyecek miyiz?" Thalia umutlu bir gülümsemeyle bana bakıyor. İkimiz baş başa pek sık vakit geçirmiyoruz. Şimdiye kadar sadece partilerden sonra birlikte olduk ama artık her şey değişecek. Çocuğumuza istikrar vereceğim. Eğer bir oğlumuz olursa ona nasıl saygı duyulacağını öğreteceğim ve eğer bir kızımız olursa o da nasıl saygı duyulacağını bilecek.

"Elbette. Claude'un seni saat yedide almasını sağlayacağım," diye onu temin ediyorum.

"Ve sadece ikimiz mi olacağız?" diye kontrol ediyor.

"Üç," diye hatırlatıyorum ona, elimi düz karnının üzerinde kaydırırken yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyorum.

"Nasıl unutabilirim ki?" Ayak parmaklarının ucuna uzanıp yanağıma garip bir öpücük kondurmadan önce kıkırdıyor.

"Cuma günü görüşürüz o zaman," dedi bana.

Geldiği arabaya doğru ilerleyişini izliyorum ve yeni şoförlerimden biri onun için kapıyı açmaya gittiğinde, elimdeki resme baktığımda aklıma bir düşünce geliyor.

"Benim arabamı almalısınız, daha uzun bir yolculuk yaparsınız ve çok daha konforludur."

Kendi arabama doğru ilerliyorum ve arka yolcu kapısını onun için kendim açıyorum. Franco on iki yaşımdan beri benim şoförüm, ona hayatımı emanet ediyorum ve şimdi de çocuğumun hayatını emanet edeceğim.

"Dürüst olmak gerekirse, Matteo, gerek yok-"

"Israr ediyorum. Franco, Bayan Cattaneo'yu güvenli bir şekilde evine götür. Unutma, arabada değerli bir yükün var," diye emrediyorum, direksiyona geçerken başıyla beni onaylayan şoförüme. Bayan Cattaneo içeri girdiğinde ve ben de kapıyı kapattığımda, yoğun şehir trafiğine girerken el sallıyor.

En iyi arkadaşımın yüzünden yaptığım şeyi onaylamadığını anlayabiliyorum, sabahtan beri gergin ve

Ellerimdeki kanıtları görebildiği için daha da endişeli.

"Aklından geçeni söyle," diye sesleniyorum ona.

"Çoktan aldım bile... Eve taşınmasını istedin mi?" Onların uzaklaşmasını izlerken Demitri yanımda durmak için hareket ediyor.

"Henüz değil. Onu zorlamak istemiyorum, çocuğu almasını sağlamak şimdilik yeterliydi. Yavaş yavaş bir sonraki adıma doğru çalışacağım."

"Bunu bilerek yapıp yapmadığını hiç merak ettin mi?" Bir sonraki sorusu beni hızla harekete geçirdi, en iyi arkadaşımı boğazından kavradım ve onu arabanın yan tarafına doğru bastırdım.

"Bunu neden yapsın ki? Babası tanıdığım en zengin adamlardan biri. İsteddiği her erkeğe sahip olabilir. Kendini bana bağlamak için ne gibi bir sebebi olabilir ki?" Cevabını beklerken gözlerim ona dikildi.

"Bazı kadınlar güçten etkilenir ve sen, dostum, bu güce fazlasıyla sahipsin." "Hatanın nerede yapıldığını biliyorum ve bu benim kontrol eksikliğimden kaynaklanıyordu. Sonuç bir hediye, yük değil." Dudaklarımdaki hırıltıyı koruyarak onu yavaşça bırakıyorum. Etrafımızda yükselen yüksek binaların arasından aniden yüksek bir patlama sesi yankılanıyor. Dikkatimi Demitri'den çekerek sesin geldiği yöne, sokağa bakıyorum. Orada gördüğüm şey tam bir kaos. Havada yoğun, siyah dumanlar yükseliyor. İnsanlar yerlerde sürünüyor, alevler içinde kalan arabadan uzaklaşmaya çalışıyorlar.

Bana ait olan bir araba.

CHAPTER ONE

MATTEO

1 YIL SONRA

“**I** bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”
Demitri bir türlü tutmak yukarı ile Ben olarak
I MART aşağı ve dar,
yeraltı koridoru. "O Stevan Fucchini'nin kızı," diyor, sanki
bodrumumda tuttuğum kızın burada olmasının tek nedeni bu
değilmiş gibi.

Kapıya geldiğimde duruyorum ve arkamı dönüyorum.

"Bunun çok farkındayım." En iyi arkadaşımın gözlerinin
içine baktım. Her zaman çok tereddütlüydü.

"Sizden sadece şunu düşünmenizi istiyorum, onu kimin
kaçırdığını henüz bilmiyor, kimsenin yüzünü görmedi. Onu
geri verebiliriz ve kimse de bundan haberdar olmaz."

"Onu geri vermek mi?" Ona bir kahkaha attım.

"O küçük sürtük artık bana ait. O benden aldı, şimdi ben
de ondan alıyorum," diye basitçe ifade ettim. Bu planı
hazırlamak için uzun zaman harcadım. İntikamım bu kadar
yakınken geri adım atmayacağım.

"Masum bir kızı öldürmene seyirci kalmayacağım
Matteo, senin amacın bu değil."

Gülümsüyorum çünkü sesi neredeyse beni tehdit
etmeye çalışıyor gibi geliyor.

"Onu öldürmek istediğimi mi sanıyorsun?" Yine güldüm.
Demitri kendimi bildim bileli arkadaşım, beni bundan daha
iyi tanımasını beklerdim.

"O zaman neden burada? Onu buraya getirmek için
neden adamlarınıza ülkenin dört bir yanını gezdirdiniz?"

"Çünkü babasının benden esirgediği şeyi bana verecek.
Bir sonraki Romano varisini onun rahminde becereceğim ve

Bu kan davasını sonsuza dek bitirelim." Demitri'nin gözleri açılıyor ve bir adım geri çekildiğinde yüzündeki ifadeden akıl sağlığını değerlendirdiği anlaşılıyor.

"Matteo, sanırım onu öldüreceğin planı tercih ederim. Onu çocuğunu taşımaya zorlayamazsın. O resmen bir prenses!"

"Artık dünyamızda kraliyet diye bir şey yok. Hepimiz sadece güç için savaşan insanlarız. Ailemin her zaman güçlü bir soyu olmuştur ama ben bunu daha da güçlendireceğim."

"Bunun Fucchini'lerle bir ittifakla sonuçlanacağını mı düşünüyorsun? Matteo, adam senin ölmeni istiyor. Arabanı havaya uçuran ve Thalia'yı öldüren bomba senin içindi." Onun bu hatırlatması yumruklarımı sıkmana neden oldu.

"Ben ittifak istemiyorum. Adalet istiyorum."

"Matteo." Kapının kolunu tuttuğumda Demitri elimi tutuyor. "İstediyini elde etmek söz konusu olduğunda her zaman acımasız bir piç oldun ama kadınlara her zaman saygı duydun. Bu sen değilsin."

"Bu benim, şimdi." Onu uzaklaştırdım. "Bu bir savaşa neden olacak."

"Buna güveniyorum." Kapıyı açmadan önce omzumun üzerinden ona gülümsüyorum. Beni bundan vazgeçirmek için yaptığı son girişim bile tereddüt etmeme neden olmayacak.

Yine de onu ilk kez kanlı canlı gördüğüm için yerimde duramıyorum. Fucchini'nin kızı benim emrimle iç çamaşırlarına kadar soyuldu. Gözleri bağlı, ağzı tıkalı ve boynu metal bir tasma ile bodrum duvarına zincirlenmiş halde duruyor. İtiraf etmeliyim ki seyretmesi çok güzel bir manzara.

Gördüğüm resimlerden kızın güzel olduğunu zaten biliyordum, ama şimdi önümde sergilenen şey oldukça zarif.

Bacakları uzun ve sanki güneş tarafından öpülmüş gibi görünüyor. Karnı düz ve sıkı, ama uzun süre öyle kalmayacak. En kısa zamanda çocuğumu taşımamı planlıyorum. Dudaklarımı yalayarak gözlerimi kaldırıyorum.

Göğüslerinin üzerinden ve sütyeninin üstünden çok hafif bir şekilde dökülmelerine hayranım.

Ona yaklaşırken acele etmiyorum, yaklaştığımı hissettiğinde kendini desteklemek için nefesini tutuşuna hayran kalıyorum. Bu güzel, küçük 'prensese' daha önce bir erkek tarafından dokunulup dokunulmadığını merak ediyorum.

Önünde durduğumda yine nefesini tutuyor ve burnum yanağından yukarı kayarak kokusunu içine çekerken, vücudu titrerken nefesini tutmaya devam ediyor.

Tadının nasıl olduğunu görmek için dudaklarımla ona dokunmak istiyorum, ama bundan daha çok korkuyu hissetmesini istiyorum.

Hafifçe geri çekilerek göz bağınyı yavaşça başının üzerine kaldırıyorum ve gözlerinin loş ışığa alışmasını izliyorum. Doğrudan benimkine sabitleniyorlar ve far ışığına tutulmuş bir geyik gibi gözünü kırpmıyor, sadece tehdide bakıyor ve saldırmasını bekliyor.

Parmağım yanağında geziniyor, sonra ağzını saran kumaşa takıp çenesinin altından geçiriyorum.

"Adını söyle." Elimle çenesini kavrayarak onu bana bakmaya zorluyorum.

Gözleri tüm şaşkınlığını kaybediyor, sanki bir tür lanet okuyormuş gibi bana dik dik bakıyor.

"Adımı biliyorsun amına koyayım." Bana karşılık verdiğiinde, parmaklarım otomatik olarak daha sıkı sıkıyor, kalın, sulu dudaklarını birbirine büzüyor.

"Sana adının *ne* olduğunu sormadım, lanet olası adını söylemeni söyledim!"

Ağzını serbest bıraktığımda kız bana kötü niyetle bakıyor, konuşabilmesi için elimi boğazından aşağı kaydırıyorum. "Aria." Bana kaşlarını çatıyor.

"Peki neden burada olduğunu biliyor musun Aria?" Sesimi alçak tutuyorum ve parmak uçlarımda hissettiğim heyecanı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Başını sallıyor ve cesurca göz kırpmadan önce bir gözyaşının oluşmaya başladığını gördüğüme yemin edebilirim.

"Buradasın çünkü baban yanlış adamla yattı." Parmaklarım aşağı kayıyor, küçük göğüslerinin arasında geziniyor. Korumama onu iç çamaşırına kadar soydurduğum için pişmanım, bu zevk bana ait olmalıydı. O memelerden birini avucumun içine alıp eziyorum, dudaklarından bir nefes kaçıyor ve gözleri kapanıyor, sanki dokunuşumdan biraz zevk alıyor gibi.

"Buradasın çünkü o seni koruyamıyor," diye hatırlatıyorum ona içinde bulunduğu durumu, belki unutmuştur diye.

Dokunuşumu onun sıkı, düz karnına indirerek parmaklarımı genişçe açıyorum ve beyaz, pamuklu külotunun bel kısmının altına kaydırıyorum.

"Ve sen *buradasın* çünkü bana çok özel bir şey vereceksin." Dudaklarım boynuna değiyor, nabzının boynunda attığını hissediyorum ve kulağıma doğru çıkardığı korkmuş küçük inilti sikimi sertleştiriyor.

Orta parmağım yavaşça amının dudakları arasına giriyor ve parmağımı ıslattığında babasının sandığı gibi masum ve küçük bir varlık olmadığını kanıtlıyor. Boştaki elimi çenesinin altına sokup parmaklarım titreyecek kadar sıkı kavrarırken yüzümdeki sırtışı gizlemek için hiçbir şey yapmıyorum.

"Korkma. Sana yaptığım şeylerden hoşlanacağını düşünüyorum, Aria." Kaygan parmağımı bacaklarının arasından kaldırıp dudaklarında gezdirerek utancına buluyorum.

Kızın başına geleceklerden zevk almaması gerekiyordu ama itiraf etmeliyim ki bu ironi hoşuma gitti. Fucchini'nin kıymetli, küçük prensesi, muhtemelen yürümeye başladığından beri evliliği ayarlanmış, düşmanı tarafından becerilmek için yalvarıyor. Bu fikir o kadar hoşuma gitti ki, kendime meydan okumaya karar verdim.

Tadına baktığında dudaklarının birbirine sürtünmesini izliyorum ve bundan dolayı kızarıırken gözlerinin dalgalanması bunun çok kolay olacağını kanıtlıyor.

"İyi geceler, Aria." Kapıya doğru ilerlerken onu bir hayvan gibi duvara zincirlenmiş halde bırakarak kendimi sürüklüyorum.

"Bekle, beni burada öylece bırakacak mısın?"

Sesindeki korku sikimi daha da sertleştiriyor ve duraklıyorum, gitmeden önce ona son bir kez bakmak için başımı çeviriyorum.

"Şimdilik." Çıkıp kapıyı arkamdan çarpmadan önce karanlık sırtışın dudaklarımı çektiğini hissediyorum.

"Matteo." Demitri beni merdivenlerin başında karşıladı. Eğer bunun kötü bir fikir olduğunu düşündüğünü yeterince belli etmediyse, yüzündeki endişeli ifade her şeyi anlatıyor.

"Sakin ol, iyi geçti." Beni takip etmesi için kapıyı açık bırakarak yanından geçip ofisime doğru yürüyorum. Kendime sert bir şey dolduruyorum ve sürahinin tıpasını bırakıyorum, böylece o da kendine yardım edebilir. Sonra masamın arkasına oturup dersine başlamasını bekliyorum.

"Peki, şimdi ne olacak? Onu hamile bırakana kadar orada zincirli tutamazsın. Bu aylar sürebilir, peki ya sonra? Hamilelik sırasında tıbbi tedaviye ihtiyacı olacak. Bunu hiç düşünmemişsiniz." Demitri başını sallıyor, adım attıkça daha da tedirginleşiyor.

"Kendine kalp krizi geçirteceksin"

Çekmecemden bir dosya alıp önümdeki masanın üzerine atmadan önce kendime bir sigara yakıyorum.

"Nedir bu?" Eline alıyor ve içindeki bilgileri karıştırmaya başlıyor.

"Bu Joseph Fabier, doğurganlık konusunda uzman ama aynı zamanda kadın doğum alanında da etkileyici bir geçmiş var. Onu bana getirmeni istiyorum." Havaya bir duman bulutu üflüyorum ve sandalyeme geri yaslanıyorum, ayaklarımı masaya vuruyorum ve zihnimin bodrumumda zincirlediğim küçük yaratığa geri dönmesine izin veriyorum. Umarım babam talibine hazırlık olarak onu bakire tutuyordur. Eğer öyle yaptıysa yakında benim o l a c a k .

"Bunun kötü bir fikir olduğuna seni ikna etmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok mu?" Demitri düşünce trenimi yarıda kesti.

"Hayır." Yüzümdeki ciddi ifadeyi koruyarak başımı sallıyorum.

"Ludo ve Enzo'yu doktoru getirmeleri için göndereceğim." Demitri beni ikna etmeye çalışmaktan vazgeçti, dosyayı kolunun altına sıkıştırdı ve yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle ofisimden çıktı.

Tıpkı babasının benim babama olduğu gibi, Demitri de sadıktır ama hiçbir zaman çok çalışan biri olmamıştır.

Masamın çekmecesini açtım ve Thalia'nın ölmeden hemen önce bana uzattığı sonogram fotoğrafını çıkardım. Çocuğumuzun kız mı erkek mi olduğunu ya da benim gözlerime sahip olup olmadığını asla bilemeyeceğim. Fucchini bunun bedelini ödeyecek. Kızının da ödeyip ödemeyeceği onun görüşüne bağlı olacak.

İKİ HAPT E R

ARIA

H Buraya nasıl geldim? Bir an, babamın özel plajında huzurlu bir gezintinin tadını çıkarırken, tüm o- Arkadaşlarım akşamdan kalmalarını uyuyarak atlattılar. Sonra, beni buraya getiren maskeli adamlar tarafından götürüldüm.

Bir Fucchini'nin yapması gerektiği gibi dövüştüm. Yumruk attım, ısırdım ve bir kaplan gibi tırmaladım. Ama onlardan beş tane vardı. Karşısında hiç şansım olmayan beş güçlü adam.

Şimdi burada soğuk, nemli bir odadayım, iç çamaşırlarıma kadar soyulmuşum, boynum duvara zincirlenmiş ve nabzım çılgınca atıyor. Tenimdeki ürperti soğuktan değil, *onu* görene kadar yoktu. O göz bağını kaldırıra ve karanlık gözleri benimkilere dikilene kadar midemdeki kelebekleri hissetmedim.

Onun dokunuşuna verdiğim tepkiden utanıyorum, son 24 saat içinde beni iç çamaşırlarımla gören erkeklerin sayısıyla aşağılanıyorum ve bu durumdan çıkarabildiğim tek olumlu şey, beni kaçıran adamın çok yavaş ve acı dolu bir şekilde ölecek olması.

Kimse Stevan Fucchini'nin kızını alıp yaşamıyor... Kapı açılıyor ve ev sahibim döndüğünde tekrar gözlerinin içine bakmamak için bilinçli bir çaba gösterdi. Hemen başarısız oluyorum.

Önümdeki adam görmezden gelinemeyecek kadar yakışıklı. Uzun boylu ve yapılı. Giydiği siyah gömlek kaslarının üzerine bir eldiven gibi oturuyor. Dövmeli parmaklarını çenesinde gezdirirken ve beni incelerken, yontulmuş çenesine odaklanmamam gerekiyor.

"Nasılsın?" Tam karşımda dururken sesi yumuşak ve sakın.

Başımı geriye çekip yakışıklı yüzüne tükürerek karşılık veriyorum. Koyu kahverengi gözleri öfkeyi delip geçiyor.

Burnunun kıvrımındaki tükürüğü silerken benimkine bakıyor. Sonra parmaklarındaki görüntüyü incelemek için biraz zaman ayırdıktan sonra parmaklarını dudaklarının arasına alıp emerek beni şok ediyor.

"Mmm," diye derin derin homurdanıyor, beni tadarken alnı kırışıyor. "Görünüşe göre davranışların üzerinde çalışmamız gerekecek. Bir prenesten daha iyisini beklerdim." Bu kadar sakın konuşması beni derinden etkiliyor ve yemin ederim, eğer ayak bileklerim yere zincirlenmemiş olsaydı, dizimi kaldırıp taşaklarına vururdum.

"Geç rahatsız ettiğim için özür dilerim." Konuşurken parmakları saçımın bir tutamına dolanıyor.

"Pek iyi uyuyamam." Dokunuşu vücudumun üzerinde alçalıyor ve içimde olmaması gereken bir arzuyu harekete geçiriyor. "İtiraf edeyim, düşündüğümünden çok daha güzelsin. Sana yapacağım şey benim için hiç de angarya olmayacak." Parmak uçlarını tembelce külotumun çizgisinde gezdirdiğinde tenim titriyor ve amımın otomatik olarak gerilmesine neden oluyor. Onu tekrar orada hissetmeyi arzulamam çok yanlış ve bunu göstermemek için elimden geleni yapmam gerekiyor. Bu sonsuza kadar sürmeyecek, babamın nerede olduğumu öğrenmesi an meselesi.

"Bunun için öleceksin," diye uyarıyorum, babam büyürken benimle fazla vakit geçirmemiş olabilir, ama bana öğrettiğini hatırladığım tek şey asla korku göstermemem gerektiği idi.

Beni esir alan kişinin düz dudakları, çekici bulmamam gereken bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Belki." Omuz silkiyor. "Eğer durum buysa, umarım buna değersin." Başını eğerek alnıma nazik bir öpücük konduruyor ve ben onu uzaklaştırmak için bağlarıma karşı mücadele ediyorum.

Soğukkanlılığı anında bozuluyor ve bedenimi sertçe arkamdaki duvara itiyor, avuç içiyle kendini tuğlalara dayarken diğer eli yavaşça kalçamdan yukarı kayıyor ve külotumun içine giriyor.

"Yukarıda tek düşündüğüm senin saf olup olmadığındı." Fısıltısı artık yumuşak değil, sert ve acımasız.

Ve iki parmağı hassas etime dokunduğunda, vücudumu geriyor ve tepkimi tutmaya çalışıyorum.

"Islaksın, Aria," diye alaycı bir şekilde işaret ediyor. "Sırılsıklam, lanet olası, ıslak. Bakire olamayacak kadar ıslaksın." O konuşurken dudakları yanağıma değiyor ve inlememek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"Sanırım bu konuyu biraz *daha derinlemesine* araştırmalıyım. Sen ne düşünüyorsun?"

Başım ona doğru sallanıyor.

"Kafan hayır diyor ama amın bana *çok* farklı bir şey söylüyor." Parmaklarıyla beni biraz daha okşuyor ve başımı sallamak yerine gözlerimi onunkilere dikip bekliyorum.

Beni memnun eden iki parmağı girişime yaklaştıkça kalbim göğsümde hızla atıyor ve tüm kaslarımın kasıldığını hissediyorum.

"Korkuyormuş gibi gerginsin." Sözlerinin ardından kötü niyetli bir kıkırdama geliyor ve suratını yumruklamak istiyorum ama bunun yerine tırnaklarımı avuç içlerime geçirip bundan sonra olacakları bekliyorum.

"Nefes al." Sakinliğini koruyor, parmağını giriş yerimin etrafında alaycı bir şekilde dolaştırırken benimle birlikte derin nefes alıyor. "Rahatla." Sesi bir şekilde beni nefes verecek kadar rahatlatıyor ve ben nefes verirken parmağını yavaşça içime sokuyor.

"Mmmm." Parmaklarındaki tükürüğümün tadına baktığında çıkardığı tatmin edici sesin aynısını çıkarıyor ve bu, vücudumun içime oturttuğu parmağın etrafında sıkışmasını tetikliyor.

"İşte iyi bir kız." Övgüsü, içimde eksik olduğunu fark etmediğim bir şeyi tamamlıyor; ve yavaşça çekip tekrar içeri iterken, bana aynı anda hem rahatsız edici hem de heyecan verici hissettiren bir his hediye ediyor.

"Çok sıkısın amına koyayım. Sikim seni parçalayacak," diye tehdit ediyor, ses tonunda hafif bir kahkaha var. Parmağını ıslatmama neden olan şey bu tehdit olsa bile bundan *nefret* ediyorum. Ve içimde bir tane daha kaydırıp beni daha da gerdiğinde, başparmağının pedi klitorisime biraz baskı uygulayarak acıyı yumuşatıyor.

İçimde bir şeylerin biriktiğini hissedebiliyorum, yerin kaybolduğunu ve etrafımdaki havayı emmenin zorlaştığını hissettiren bir şey. Parmakları, onları ne kadar ıslattığımdan dolayı içime çok daha kolay girip çıkıyor ve dili boğazımdan yukarı kayarken ve dişleri kulağımı kıştırırken, midem patlamakla tehdit ediyor.

Zevkin taşmaya başladığını hissettiğimde yaralı bir köpek yavrusu gibi inliyorum. Sonra aniden parmakları çekiliyor, midemde donuk, ağrılı bir zonklama bırakıyor ve yüzündeki sırıtışı *p e n ç e l e m e k* istememe neden oluyor.

"Görünüşe göre ben senin ilkin olacağım." Sırılsıklam, ıslak parmaklarını karnımın derisi üzerinde gezdiriyor, sanki beni işaretliyor.

"Sadece sorabilirdin." Götürüldüğümünden beri bir kez bile ağlamadım ama şimdi gözyaşlarımın tehdidini hissediyorum.

Bu çok saçma ve sadece izin verirsem bu adamın üzerimde sahip olabileceği gücü doğruluyor.

"Bunun neresi eğlenceli olurdu ki?" Beni biraz daha kızdırmak için o sihirli parmaklarını külotumun üzerinde gezdirirken başını sallıyor.

"Yarın başlayacağız, uyumlu olmanızı öneririm. Sanırım bunu sizin için katlanılabilir hale getirebileceğimi kanıtladım. Ama seni uyarayım, toleransıyla ünlü değilimdir." Bana sırtını dönerek kapıya doğru yürümeye başladı.

"Lütfen!" Kelime ağzımdan yuvarlanıyor ve kafam o kadar karışık ki, geri dönmesi için ona yalvarıyor muyum yoksa

gitmeme izin vermek için.

"Bu gerçekten iyi bir başlangıç, Aria." Bugün beni ikinci kez yalnız bırakmadan önce hınzırca gülümsüyor.

Kopyanızı alın
İntikam Benim Olsun [burada](#)

YAZAR HAKKINDA

Gel beni burada takip et/bul.

[Facebook](#)
[Instagram](#)

